

Ova knjiga se bavi likovima od kojih su zazirali i čuvari beogradskog Centralnog zatvora. To su likovi koji su stizali sa reputacijom nesalomivih i opakih. Takve kakvi su bili iza rešetaka, opisao ih je jedan od komandira. Po njegovim zabeleškama sačinjena je ova knjiga.

Priredivač

Od te sorte nema težih i gorih. Na sve su spremni - da ubiju, otmu, opljačkaju, podvale, ukradu, utrape drogu, reketiraju. Među njima ima i čudaka svake fele. Uvmutih likova koji čine ono što niko ne sme. To nisu savitljivi tipovi, koje pendreci mogu da smekšaju. Oni škrgutom zuba i ćutke podnose batine.

Junače se i kad im bubrezi otpadaju. U njihovom svetu takvi izrastaju u vođe klanova i grupa. Nameću im svoje zakone i kažnjavaju po svojim pravilima. Proglašavaju se vitezovima podzemlja i kunu u čast i poštenje, a svi odreda lažu.

Autor

JORDAN
ANTONIĆ

J. ANTONIĆ

ŠĆI
ASI

NOG
VORA

gradskog CZ

Izdavači: Nidda Verlag GmbH
Homburger Str. 69a
D - 61118 Bad Vilbel

Za izdavače IKP "EVRO"
Beogradska 6/III
SCG - 11000 Beograd

Urednik: DUŠAN VIDA KOVIĆ
NOVICA JEVTIĆ

Priredivač: DUŠAN MILOVANOVIĆ

Lektor: MOMČILO POPOVIĆ

*Autor crteža
na koricama:* KATARINA ILIĆ

Korektor: KRISTIJAN HRANISAVLJEVIĆ

Tiraž: TIJANA ILIĆ

Štampa: 2000 primeraka

AD štamparija "BAKAR", BOR

ISBN 86-505-0237-7

Jordan Antić

NAJŽEŠĆI ROBIJAŠI CENTRALNOG ZATVORA

Lični zapisi komandira beogradskog CZ

RADNO MESTO ZATVOR, ALATKA - PALICA

Doživljavali su me kao komandira "s nešto malo duše". Potezao sam i ja palicu, ali ne olako. Sretao sam ih i na slo-bodi, bez zazora i prizivanja. Pred vama su onakvi kakvi su bili u Centralnom zatvoru.

Zaradio sam penziju radeći kao stražar i komandir u Centralnom zatvoru u Beogradu, a ni danas ne umem da obja-snim zašto sam baš to zanimanje odabrao. Znam jedino da bih, kad bih kojim slučajem ponovo počinjao, opet odabrao isto.

Ima nečeg i u tome što sam se vezao baš za beogradski Centralni zatvor. To je, kako se među robijašima govorilo, pr-va liga, prestižno mesto u kojem se kale beogradski mangupi. Iz njihovih redova, i iz te sredine, stizali su oni najprepredeni-ji i najopasniji, mada to i nije moralo uvek da bude tako. Oda-tle se počinje, pa dokle ko stigne. Tu se, kako su oni govorili, upisuješ u evidenciju, pa dokle doguraš. I malo je onih koji su, odlazeći iz tog zatvora, zauvek ostavili takav život iza sebe. Tako ni ja nisam uspeo da ostavim CZ iza sebe, sve dok me iz njegovih zidina nije izvela penzija.

Sada kada sam počeo da presabiram po uspomenama i sećanjima, i kada sam odlučio da otrgnem od zaborava neke od "junaka" i likova koje sam tamo sreo, pokušavam da i sa-mog sebe definišem. Kako god da okrenem, ne mogu da se otrgnem utisku da sam postao zatvorski čuvar zato što sam hteo da zavirim u živote opakih i svirepih, gadnih i goropad-nih, nepopravivih i neobuzdanih. Kao da sam hteo više od onoga što nude film ili krimi roman, da budem blizu opasno-sti, ali ne i njen deo, a to se jedino moglo upravo na takvom mestu koje sam odabrao za životni poziv. Možda ima u sve-mu tome i delić onoga što su ponekad umeli da nam kažu ku-ražniji osuđenici - da ličimo na njih, samo što nemamo petlju

64 497056

kao oni! Tobože smo i sudbinski vezani, pa ceo život provodimo s njima! Oni i izađu, a mi ostajemo "iza žice", sve dok nas služba "ne potroši".

Imao sam, kao i sve moje kolege, privilegiju i mogućnost da budem surov i grub, pa i da se nekažnjeno živim, ali u to se nikad nisam upustio, niti sam za tim osetio potrebu. Spadao sam u one čuvare koji su znali svoje mesto i ulogu, i nisam ništa činio što bi mi danas predstavljalo opterećenje, pred sobom ili pred onima koje sam tamo sreo i upoznao. Možda sam se ponekad i ogrešio o službu, izlazeći u susret pojedinim pritvorenicima za neke sitnice, bar one koje su mogle da se tolerišu među čuvarima koji su "imali i nešto duše". Uvek mi je na pameti bilo ono što mi je majka govorila: "Eto, sine, kad baš uze to da radiš, gledaj da budeš čovek i prema njima. Svaki od njih ima majku, koja ga je rodila, pa pomisli kako joj je jadnici."

Nisam spadao ni u one koji su imali osećaj da su neko i nešto kad lemaju i kažnjavaju, kad za svaku sitnicu potežu pendrek i uzvraćaju. Koji pošto-poto moraju da svoje isteraju, i po cenu da nedužni plate. Nisam takve cenio, niti sam takve voleo u svojoj blizini, a nije da ih nije i među nama bilo. Ne kažem da nisam i sam potezao palicu, ali ne i olako. Ima među robijašima i pritvorenicima često i onih koje nikakve naredbe i autoritet čuvara ne mogu da obuzdaju. Nekima jednostavno tako dođe, da ne mogu da se obuzdaju dok im ne zabride leđa! Zlo i naopako za one koji su im u blizini, i još gore ako se desi da neki od čuvara sve to tolerišu, a i toga je često bilo.

Ono što sam brzo shvatio i naučio, to je da se klasičnim kriminalcima retko kad sme verovati. Zato se i nisam nikad opterećivao njihovim ispovestima i sudbinama, čak i kad su bile proverene i pouzdano poznate. Takve stvari uvek smetaju i mogu da budu povod za grešku koja se ne da lako ispraviti. Retko kad se desilo da čuvarsku slabost, popustljivost i razumevanje nisu zloupotrebili. To im je naprosto u krvi. Oni nikad ne smeju da budu "ovce", da im zataji refleks, niti im sredina i pajtaši praštaju kad ne iskoriste svaku priliku. To su,

jednostavno, njihova pravila. Toga sam se čuvao, i sačuvao. I to mi je uvek bilo na umu, jer su me tako savetovale i starije kolege, kao i ja druge, koji su potom dolazili.

Moram da priznam i to da sam nemali broj svojih "štićenika" sretao kad su bili na slobodi. Nikad ih se nisam klonio, niti sam se uzbuđivao kada se, kojim slučajem, nađemo oči u oči, na "ničijem terenu". Nisam se ni upuštao u ispovedanja i raspitivanja. Jednostavno, to je tako: ne gaji prisnost, ne zbližavaj se, ne drži do toga "što se znamo". Imam utisak da ni njima to ništa posebno ne znači, čak i da ne vole da se podsećaju na sve to što su "imali s nama".

Na stranicama koje slede, oni će biti takvi kakvi su bili u Centralnom zatvoru, kako sam ih video i zapisao, i kako ih sada opisujem.

Beograd, marta 2004.

Centralni zatvor **KUĆA ZA SMEKŠAVANJE OKRUTNIH**

"Preglomazno je sve ovo" - govorili su partijski lideri Beograda, nadneti nad projekat zatvora. "Neka, trebaće" - presudio je Tito. Ćelije, samice, grupne sobe, izolacija, soba plaća, dvanaest kilometara hodnika ...

Nama koji smo zaposleni u Centralnom zatvoru u Beogradu, nikad nisu dali u ruke neku brošuru ili zvanične podatke o samoj toj ustanovi; da bi znali kad je i kako građena, kolika joj je površina, niti su se takve stvari saopštavale znatiželjnoj javnosti. Jednostavno, smatralo se, a i danas je tako, da je bolje da se o takvim ustanovama što manje zna, i da se što ređe pominju. Što se pritvorenika tiče, njima je sve to postajalo jasno i dostupno samo sa ličnim iskustvom, jer nisu mnogo polagali na ispovesti sabraće, koja su im na svoj način predstavljala "pansionsku" stvarnost i "komfor" Centralnog zatvora.

Ono što sam o toj ustanovi saznao i napabirčio tokom stražarskog rada u njoj, uglavnom je podudarno sa onim što se i vodi u zvaničnim zabeleškama. Centralni zatvor je građen krajem pedesetih godina, dok se Beograd još oporavljao i dizao iz ruševina Drugog svetskog rata. Prve "goste" primio je već 1953. godine. Pričalo se, u krugovima upućenih, da je projekat odobrio najviši politički vrh, ne Beograda ili Srbije, već Jugoslavije, pa je ta verzija stigla i do nas stražara. Ona je kod onih prvih kolega, većinom učesnika rata i zaslužnih priprostih partizana, dodatno pojačavala utisak o značaju posla koji obavljamo. Kod nekih je sve to išlo dotle da su verovali kako su posebno odabrani, da su čak ljudi posebnog kova, u koje društvo ima toliko poverenje, da samo oni mogu izaći nakraj sa tom bandom i bitangama, ološem i probisvetom, koji ugrožava temelje novog sistema.

Govorili su i meni, neki od tih prvih i najpravovernijih stražara, koje sam zatekao u službi pri kraju njihovih karijera, i to u poverenju, da su lično Tito i Moša Pijade, kao najveći revolucionari, odobrili plan i dali značajne sugestije. Podrazumevalo se da su oni, dakle, i najviše brinuli o društvu, pa su tako morali da se "bakću" i sa tim "ljudskim otpadom". Biće, ipak, da su, kao rukovodioci države i stanovnici njenog glavnog grada, bili samo konsultovani, jer je, za to vreme i prilike, gradnja takvog objekta predstavljala značajnu stavku. I verovatno su, kao iskusni politički robijaši a sada ljudi na vlasti, imali štošta da dodaju, verovatno ne na račun komfora i izgleda objekata, koliko po pitanju zaštite i bezbednosti.

37 Tako sam saznao i za tvrdnju da je Moša Pijade lično nadgledao izgradnju, da je često navraćao i davao sugestije i primedbe, koje su primenjivane "u hodu", o čemu je on uredno referisao Titu. Jednom je jedan od stražara - partizana, iskreno zanet svim tim poverljivim pričama o Mošinom zauzimanju za zatvorsku stvar, čak predložio da mu se u upravnom delu kompleksa postavi spomen-poprsje, ili nešto "što visi na zidu", da se i po tome zna koliki je "naš značaj i kakva nam je uloga poverena".

Današnji kompleks zgrada ima površinu blizu sto hiljada kvadratnih metara. U njemu je i dvanaest kilometara hodnika. Retko kad je bio dupke popunjen, jer je, kako se pokazalo, predimenzioniran. Navodno je neko, još u vreme projektovanja, primetio pred Titom kako je to možda i preveliko, jer "gradimo novo društvo, koje će ljude prevaspitavati humanijim metodama i vraćati na pravi put bez kazamata". Na to je iskusni i svevideći Broz vizionarski odgovorio kratko i presudno: "Neka, trebaće", i tako je ostalo. I zaista je bilo nekoliko perioda kad je "zatrebalo", a poslednji put nedavno, u vreme policijske akcije zvane "Sablja", koja je usledila posle atentata na premijera Srbije, dr Zorana Đinđića.

Da bi se bar donekle dočarala veličina Centralnog zatvora, osim unutrašnjih kvadrata, treba znati da njegov krug zauzima površinu približno četiri hektara. Centralno zdanje je

četroospratna zgrada, sa podrumom i prizemljem. U delu podruma su samice, one najgore vrste, i ima ih četrdesetak. Namenjene su onima koje društvo proglašava za svoje najveće neprijatelje. Jedan od poslednjih sa takvim rejtingom, koji je tu držan, bio je zloglasni ustaški terorista Miljenko Hrkač, koji je podmetnuo bombu u beogradski bioskop "Dvadeseti oktobar". Sve te donje samice su vlažne i zagušljive, bez dnevne svetlosti, i nikad lišene bubašvaba, koje noću gospodare tim prostorima, dok neizbežni pacovi šetkaju kad im je volja. I nikako da ih potamane, mada se nadležne službe za deratizaciju i zauzimaju.

Raspored odeljenja je svakako pravljen po nekoj logici, mada se time nikad nisam opterećivao, pa ni danas ne znam da li je baš tako najbolje, ili je štošta trebalo i tumbati. U prizemlju su, pored ostalog, i "sobe za plakanje", odnosno prostorije za posete zatvoreniciima, kao i za posete advokata, kad kontaktiraju sa svojim pritvorenim klijentima.

Uzdužno, pored zgrada su šetališta, nešto malo manja od fudbalskog igrališta. Između njih su blokovi samica, i ima ih sto dvadeset. One su, u poređenju sa onim podrumskim, "visoka kategorija". Jedan broj tih samica se koristi za bolničke potrebe, gde se izdvajaju teži slučajevi, koje treba posebno lečiti, ili oni koji su na posmatranju.

Prvi sprat jednim delom služi za izolaciju pritvorenika, odnosno povratnika i opasnih kriminalaca. Na tom nivou je i kompleks za slobodnjake, odnosno one koji su bezopasni, pa tokom boravka u CZ-u obavljaju razne majstorske i slične poslove. Sve to pripada takozvanom prvom bloku. I drugi blok ima takođe nešto malo samica - četrdesetak, a treći je istražni, sa ukupno devet soba u koje se smešta i do stotinak pritvorenika. Četvrti je sasvim identičan sa prethodnim blokom.

Prijemno odeljenje je na prvom spratu, gde je i odeljenje za uzimanje otisaka i za zatvorsko slikanje, odnosno fotografisanje. Tu je i kupatilo, pa komore za dezinfekciju odeće, zatim zatvorski brica, i kantina. Na tom spratu je i istražno odeljenje, gde se "peva" pred istražnim sudijom, kome

Kolege komandiri **BATINE I SILA IZNAD SVAKOGA**

se daju izjave. Postoji i takozvano izvršno odeljenje, gde se drže pritvorenici koji su u međuvremenu osuđeni, pa čekaju transport u kazneno popravne domove, gde će robijati dok svoje ne odsluže. Ukupno je sedam soba za takve potrebe.

Postoji i poseban ženski blok, kao i blok za maloletnike. CZ ima i takozvani sudski blok, koji čini devet soba. Tu su smešteni oni pritvorenici koji su već u postupku suđenja. Četvrti blok je identičan sa trećim i iste je namene, a peti je radni, sa odeljenjem za kartonažu. Na drugom ulazu tog bloka smešteni su oni koji su osuđeni, ali im presuda još nije postala pravosnažna.

Na drugom spratu su lekarske prostorije, ambulanta i stomatološka ordinacija. U CZ-u postoji i zatvorska bolnica, za osuđene kojima je potrebna zdravstvena nega. Sve u svemu, CZ je jedan omanji gradski kvart, sa gusto zbijenim "stanovnicima".

Na svakom bloku stalno dežura po jedan radnik obezbeđenja, koji nadzire i pazi pritvorenike. Obilazi danonoćno svoj teren, kako bi imao uvid u to šta se dešava dok pritvorenici borave u sobama.

Radnik obezbeđenja može da nosi samo palicu i suzavac, i po pravilu nikad ne ulazi sam u sobe s pritvorenicima. Nije mali broj kolega koji se tog pravila katkad ne pridržavaju, ne zazirući od opakih i naročito agresivnih pritvorenika. Dešavalo se da su bili i napadnuti, što su kasnije drastično "naplaćivali". Takav je uvek morao da zapamti kad je digao ruku na komandira.

Zatvorska pravila su u svemu jasna i bez izuzetaka, pa se tako niko ne sme i ne može izvesti iz bilo kog bloka, bez posebnog naloga. Sve sobe i ulazne kapije blokova su neprekidno zaključane. Na svakom spratu dežura i po jedan spoljni komandir, koji obilazi sve radnike na tim blokovima. U jednoj smeni dežuraju i dvojica nadzornika, koji vode smenu, rešavaju nastale probleme, obilaze sve blokove radi uvida u stanje i rad dežurnih.

Posao stražara u Centralnom zatvoru je po mnogo čemu izuzetno specifičan. Oni koji ga obavljaju ceo radni, pa i životni vek, po prirodi stvari, bar nekim delom svoga bića, neminovno postanu "rešetkasti" i izdelfeni na "blokove", "odeljenja" i "samice". Bezmalob kao i njihovi štićenici. A i štićenici, vremenom, ostave itekako puno tragova na svojim komandirima. Iako su na različitim stranama, uzajamno prožimanje između pritvorenika i komandira je sasvim logična stvar. Katkad, ni jedni ni drugi nisu svesni koliki su međusobni uticaj ostvarili. To istovremeno kazuje da među zidinama CZ-a, svejedno s koje se strane rešetaka ko nalazi, ipak, borave samo ljudi. Sa svim svojim slabostima i vrlinama.

To potvrđuju i anegdote i legende koje se o nekima od njih već godinama prepričavaju u ovom beogradskom kazamatu.

Rodom je sa juga Srbije. Nizak rastom, zdepast, ćelav, sitnih očiju, jarko crvenog lica. Uknjižio je tridesetak godina staža u CZ-u. Kolege su ga zvale "usmereni", jer gde god ga nadzornik ostavi da stoji, tu će ga i naći. Ako mu kaže da ne sme da ulazi u kancelariju i da sedi, već da mora stalno da šeta hodnikom, Soća će tako i uraditi. S jedne strane, bio je vrlo dosledan u sprovođenju poverenih mu zadataka, a s druge - ograničen i bukvalan.

Kad god bi čuo neku vulgarnost, počinjao je da se histerično smeje. Naročito začuđujuće je bilo to što je "umirao od smeha" kada bi čuo da je neki od pritvorenika dospeo u zatvor zbog silovanja. Po pola sata nije uspevao da obuzda svoje cerekanje. Kolege su mu ponekad govorile "da nije baš sasvim čist". Šta mu je tu bilo smešno, niko nije shvatao, niti je on umeo da objasni.

Prvih nekoliko godina službovanja dežurao je kod samica. Jednom prilikom naišao je dežurni nadzornik i pitao ga da li je oriban hodnik. Soća je posramljeno odgovorio da nije, ali da će to odmah biti urađeno. Nadzornik je otišao dalje, da bi kasnije zatekao Soću sa kantom i krpom kako riba pod. Svi su bili u čudu, jer se nadzornikovo pitanje odnosilo na to da li je angažovao pritvorenike da oribaju hodnik. To je bila njihova obaveza, a ne stražarska. Tek što je nadzornik zamakao iza ćoška, zatvorskim hodnicima se prolomio gromoglasni smeh pritvorenika, koji su čuli razgovor između nadzornika i komandira Soće. Docije su ga pritvorenici, u šali, stalno zapitkivali: "Soćo, jel' oriban hodnik?"

Neko vreme Soća je stalno radio u prepodnevnoj smeni. A s obzirom na to da je važio za komandira koji vrlo doslovno izvršava naređenja pretpostavljenih, određen je da pritvorenike vodi na suđenja u Palatu pravde. Tako se dogodilo da je jednom poveo na suđenje pritvorenika koji je bio optužen za silovanje i protivprirodni blud. U svemu je Soća, naravno, postupao po propisima. Počelo je suđenje, ali je okrivljeni poricao da je izvršio krivično delo koje mu je stavljano na teret. Sudija je zatražio suočenje sa oštećenom strankom.

Žena koja je silovana, pozvana je da svedoči. Počela je detaljno da opisuje kako je okrivljeni silovao, a Soća je sve teže uspevao da obuzda svoje kikotanje. Već minut docije, tresao se od smeha. Oštećena je nastavila sa kazivanjem pojedinosti, rekavši zatim da je optuženi, povrhu svega, primoravao i na oralni seks, i da je njegov polni organ morala da prihvati u usta.

Soća je tada naprosto eksplodirao. Preturio se iz sedišta u kojem je sedeo, pao na pod, i, kao u crtanim filmovima, rukama i nogama grebao po podu nastojeći da dođe do vazduha, jer se gušio od smeha. Svi u sudnici bili su preneraženi, a nesrećna žena dodatno osramoćena. Sudija je, vidno iznerviran, prekinuo suđenje i naredio da se "okrivljeno lice i komandir hitno vrata u CZ". Od zatvorske uprave je zahtevao da sledeći put pošalju "nekog normalnog", koji će obezbeđivati okrivljenog.

Od tada je uprava CZ-a strogo vodila računa u kojim slučajevima sme Soću da pošalje kao pratioca u sud.

Ova anegdota pratila je Soću sve do poslednjeg dana staža u CZ-u. Neretko su ga čak i pritvorenici pitali: "Komandire, kako beše ono, kako joj je stavio polni organ u usta?", i Soća bi se svaki put iznova zacenuo od smeha.

On se, inače, trudio da ostavi utisak "dobrice". Niko u CZ-u ne pamti da je ikada upotrebio palicu. Međutim, umeo je da pritvoreniciima koji mu se baš zamere, na drugačiji način namesti zvrčku. U takvim situacijama najšešće je pozivao svog kolegu Dragana Koprivicu, koji je bio na glasu kao čovek koji ima tešku ruku i britku palicu, pa je ovaj prebijao markirane. Docije je bilo dovoljno da takvima samo pripreti da će ponovo pozvati Koprivicu. Svi su znali šta to znači, pa su se odmah smirivali i izvinjavali mu se.

Istini za volju, kod Soće nije moglo da bude nikakvog muvanja. Kod njega nelegalno nije prolazila ni paklica cigareta, ni novine, niti bilo kakva skrivena cedulja. Apsolutno ništa. Pritvorenici su to znali, pa se nisu ni usuđivali da od njega traže bilo kakvu "neformalnu" uslugu.

COKI: Nasamaren paklicom duvana. Dramski susret sa Ljubom Zemuncem. Šunjalo i amater u istragama

Službovao je u CZ-u više od 30 godina. Bio je karakterističan po tome što je uvek bio izrazito krezav, a pritom nikada nije skidao cigaretu sa usana. Uglavnom je bio zadužen za nadgledanje pritvorenika tokom šetnje. Iako i sam vrlo strastven pušač, bio je specijalista za hvatanje pritvorenika koji međusobno razmenjuju cigarete za vreme šetnje u zatvorskom dvorištu. Neki od pritvorenika su, naime, praktikovali da tokom šetnje ispuste paklicu na pločnik, da bi je, prema dogovoru ili trgovini koju su ranije napravili, pokupili oni koji dolaze za njima.

Cokiju takvi "ekscesi" uglavnom nisu mogli da promaknu.

Kad god bi primetio da je neko ispustio paklicu cigareta na pločnik, sačekao bi da vidi ko će je pokupiti, a onda je počinjao

njegov ritual koji je već svima bio poznat. Komandovao bi "Stoj!". Zatim bi prišao onome koji je uzeo cigarete, izdvojio ga iz kolone, oduzeo ih i potom gotovo sadistički gnječio, kidao i drobio paklicu. Uhvaćeni pritvorenik je obavezno dobijao porciju Cokijeve palice i 15 dana samice.

Znajući sve to, pritvorenici su odlučili da ga nasamare. Jedna grupa njih je nakratko zastala u gornjem delu šetališta, i neko je na pločnik spustio paklicu "filtera 57". Unutra je, međutim, umesto cigareta bio spakovan izmet. Cokiju, naravno, nije promakla paklica na pločniku. Usledilo je "Stoj!". Otišao je do tog dela šetališta, likujući uzeo paklicu "filtera 57" i, po običaju, krenuo da je pred svima demonstrativno gnječi i kida. Iznutra je, međutim, štrcnuo izmet po Cokijevoj uniformi i licu. Bio je više nego iznenađen onim što mu se dogodilo. Nama-garčen je na ponižavajući način, i to pred očima tolikih pritvorenika. Posramljeno je otrčao da se opere. Svi pritvorenici su se tresli od unutrašnjeg smeha, ramena su im poskakivala od veselja, ali se nisu usuđivali glasa da puste, da ne bi dodatno isprovocirali komandirovu osvetu.

Cokine kolege su, takođe, pucale od smeha. On nikada nije otkrio ko mu je namestio "rasprskavajuću" paklicu, ali isto tako više nije rizikovao da kida paklice cigareta. Jednostavno, odlučio je da razmenu cigareta ubuduće - ne primećuje.

Imao je Coki, međutim, i svetlijih trenutaka u CZ-u. Godine 1978. stiglo je naređenje da dvojica stražara odu na surčin-ski aerodrom i preuzmu Ljubu Zemunca (Ljubomira Magaša), koji je deportovan iz Nemačke po međunarodnoj poternici. Ljuba Zemunac je, inače, u to vreme bio u zenitu svoje moći. U Beograd ga je sprovedo devet do zuba naoružanih nemačkih policajaca. Bio je vezan lancima za ruke, oko struka i za noge.

Prilikom primopredaje, Coki je otvorio vrata "marice", i nemačkim policajcima kazao da zatvorenika odvežu i uzmu svoje lance s lisicama. Onda se strogo obratio pridošlom: "Ljubo, slušaj dobro, znaš me, znam te", i ne vezujući ga nikakvim lisicama, odsečno mu pokazao prstom da sam uđe u furgon

"marice". Svi su gledali zapanjeno, posebno nemački policajaci. Zatečen je bio i Ljuba, koji je u odnosu na Cokija izgledao kao grdosija. Glasoviti međunarodni kriminalac bez ikakvih problema je prebačen u CZ, a pomenuti Cokijev dramski nastup docnije je godinama prepričavan, začinjjen konstatacijom da je krezavi "cezeovac" sposobniji od devet nemačkih policajaca. Kasnije su mnogi pritvorenici, u situacijama kada su hteli da mu podidu, umesto "razumem" govorili: "Coki, znaš me, znam te, ti si legenda".

Coki je, međutim, voleo da sebi da na značaju i time što je, kako je često govorio, "aktivno učestvovao u istragama". Znao je da se noću pritaji pored pritvoreničkih soba i osluškuje njihove razgovore. Povremeno je tako uspevao da načuje šta pritvorenici govore o izvršenim krivičnim delima, a ujutru je odmah o tome obaveštavao inspektore. Katkad su to, zaista, i bile korisne informacije.

Kada je radio u maloletničkom bloku, gde se takode znalo za njegove sklonosti, jedan od pritvorenika, kojeg su zvali Mali Ljuba, naumio je da ga nasamari. "Poverio" je Cokiju da je pištolj, kojim je navodno počinio krivično delo, zakopao u povećem dvorištu roditeljske kuće. Coki se "lukavo" raspitao o adresi, već imajući u glavi plan kako će sam otkriti ključni dokaz koji je nedostajao istrazi.

Po okončanju smene, otišao je na naznačenu adresu, sačekao da padne noć i krišom počeo da rilja. Trudio se da ga niko ne primeti. Preriljao je mnogo, ali ništa nije našao. Zaključio je da ga je Mali Ljuba prevario, ali o tome nikome nije želeo da govori. Za sve se, međutim, saznalo kada su nekoliko dana kasnije Malom Ljubi došli u posetu roditelji. Požalili su mu se da im je neko noću izriljao dvorište.

BEĆO: Batinanje s ritualom. Pune šake posla i u Palati pravde

Zbog načina na koji se ophodio prema pojedinim pritvorenicima, zvali su ga i - Zmija. Bio je izuzetno strog, možda čak najstrožiji od svih komandira. Nevelikog rasta, ali izuzetno mišićav,

ostavljao je utisak staloženog i strpljivog čoveka. Izgledao je kao neko koga nikada niko ne može iznervirati.

Po pravilu, komandiri su svaka dva meseca prebacivani iz jednog bloka u drugi, a Bećo bi, po dolasku u novi blok, neizostavno obišao sve sobe, i svima skrenuo pažnju na kućni red i na to da ne sme biti nikakve galame, nikakve komunikacije između soba, nikakvih fizičkih aktivnosti u sobama, niti bilo šta drugo što nije predviđeno zatvorskim pravilima. Pritvoreni- ci su, međutim, često znali da komuniciraju sa kolegama iz su- sednih soba, dovikivali su se kroz rešetkaste otvore pri plafo- nu, razmenjivali informacije, čak su se ponekad tako među- sobno i zabavljali.

Kada bi čuo nekoga da glasno govori, Bećo je odmah do- lazio po njega u sobu, odvodio ga u svoju kancelariju, i onda otpočinjao svoj ritual. Pritvoreniku je obično naređivao da sto- ji mirno ispred zida, a on je polako, natenane, kao s najvećim uživanjem, skidao najpre šapku, pa opasač, pa bluzu, pa je on- da lagano podvijao rukave svoje košulje, sve čutke, dok se pri- tvoreniku, u iščekivanju sasvim izvesnih batina, dizala kosa na glavi. Potom je uzimao palicu i, poput kopca, usmerljivao se na žrtvu iz sve snage - i palicom, i rukama i nogama. Iz kance- larije se razlegalo jaukanje duž celog hodnika.

Bez obzira na to što su ga neki molili i preklinjali da ih više ne tuče, obećavali da nikada neće napraviti nijedan prekršaj, nudili se da mu ljube cipele, Bećo se nije dao pokolebati. Ta- kva tortura trajala je i do pola sata. Kada bi završio s tim pri- tvorenikom, ponovo se oblačio, odvodio ga do njegove sobe, i vraćao se u kancelariju da se odmori pola sata. Onda je od- lazio da potraži "onog drugog", s kojim je ovaj prvi razgova- rao. Sledilo je ponavljanje celog rituala iz početka. Opet se na- tenane skidao, zavrtao rukave i kretao u akciju svom silinom.

Pošto u svakom bloku postoje po dva ulaza, isto je potom sledilo i dvojici iz drugog krila. Nikada se, do kraja njegovog boravka u tom bloku, nije ponavljalo odstupanje od kućnog reda u njegovoj smeni. Bećo je i svojim kolegama govorio - "Kad biješ, onda bij, nema maženja!".

Poslednje godine službovanja proveo je na dužnosti u pri- tvoru u okviru Palate pravde. Zbog čestog menjanja pritvore- nika, Bećo je tamo, gotovo svakodnevno, imao "pune ruke po- sla". I zbog toga se nikada nije žalio.

KUGLICA: Omlatio o zid najjačeg među Ciganima. U "ferki" Bapkinu polomio rebra

Prozvali su ga Kuglica, zato što je bio poznat kao vrhunski jugoslovenski sportista u bacanju kugle. Mnogo puta je bio dr- žavni reprezentativac. Bio je grdosija od čoveka. Visok dva metra, a na njemu 120 kilograma mišića. Poticao je negde sa Romanije, gde je redovno učestvovao na takmičenjima u "ba- canju kamena s ramena".

Uglavnom je radio na Odeljenju izolacije, gde su smeštani već osuđeni višestruki povratnici. Praktično, radio je na opasni- jim punktovima u CZ-u. Upravo zbog te svoje snage, predstavl- jao je istinski izazov za snažnije kriminalce, za koje je, malte- ne, bila stvar prestiža da pokušaju da savladaju Kuglicu.

Tako se sredinom 80-ih na Odeljenju izolacije zatekao i Rom Selver, poznati beogradski džeparoš, fizički izuzetno snažan. Pričalo se da nema snažnijeg među Ciganima. Selver je danima začikavao Kuglicu, krišom ga zvao po nadimku, pa se onda skrivao u toalet. Za Kuglicu se, inače, među kolega- ma govorilo da ima veliko telo, a malu glavu, i da zato užasno sporo kapira.

Danima je čutke podnosio takvu "prozivku", što je dodatno kuražilo, ali i nerviralo Selvera. Zato se jednog dana odvažio da ga direktno prozove. Obukao je dva debela gunja, da bi ga bolje zaštitili ako Kuglica na njega krene palicom. Kroz rešet- kastu kapiju drsko ga je provocirao, govoreći mu da kuglama poput one koju on jedva uspe da baci 22,3 metra, klinici u nje- govom kraju igraju klikere. Komandiru je prekipelo, latio se pa- lice i počeo da mlati Selvera po ledima. Udarao je iz sve sna- ge, a ovaj se kikotao. Ko zna koliko puta je zamahnuo, kada je primetio da mu je palicom skroz pokidao jedan gunj, i tek onda shvatio da ovaj ispod ima još debele odeće.

Onda je nastavio da ga udara po glavi. Selver je pao na pod, ali je ščepao Lazarevića za noge, snažno ga povukao, i ovaj je pao na leđa. Bila je to sjajna predstava za sve ostale kriminalce. Svi su oduševljeno vrištali od smeha i navijali.

Kuglicu je sve to dodatno razbesnelo. Ustao je, odbacio palicu, ščepao Selvera za noge, podigao ga i njime kao lutkom počeo da udara o zid. Navijačke strasti ostalih osuđenika su u tom času zamrle. U međuvremenu su, čuvši neuobičajenu buku sa Odeljenja izolacije, dotrčali i drugi komandiri. Jedva su uspeli da obuzdaju Kuglicu. Odmah su pozvali lekara da ukaže pomoć Selveru, koji je onesvešćen ležao na podu u lokva ma krvi, gušeći se. Samo mu je pena izbijala na usta. Lekari su jedva uspeli da mu spasu život. S obzirom na to da je bilo opštepoznato ko su likovi na Izolaciji, posebno kakav je Selver, Kuglica zbog ovog incidenta nije ni pozivan na odgovornost.

Tih dana je taj događaj bio glavna tema u CZ-u, i među pritvorenima i među komandirima. Jedan od ovih potonjih, isto tako veoma korpulentan, snažni Rus Bapkin, pomalo je pokazivao zavist što se Kuglica proćuo po svom podvigu, pa nije odoleo da ga ne pozove da "ukrste mišiće", na "ferku". Kuglica ga je isprva odvrćao, jer su inače bili dobri prijatelji i kolege, ali Bapkin je insistirao. Dogovorili su se da se sućele na centralnom hodniku. Disciplina - rvanje.

Stali su jedan naspram drugog, razmenili oštre poglede. Iz Bapkina je prosto kuljala želja da nadvisi bacaća kugle. Uhvatili su se u koštac, i nije proteklo ni nekoliko sekundi, a Kuglica je obema rukama obuhvatio Bapkina oko struka, privukao ga, snažno stegao, i potom ispustio. Bapkin se kao zrela kruška samo srušio na pod. Epilog: prema rendgenskom snimku, Bapkinu su polomljena četiri rebra. Sa obe strane po dva.

Tokom višemesečnog oporavka, Bapkina je od zadobijenih povreda mnogo više žuljala sujeta i osramoćenost pred kolegama. Utoliko više što je sam insistirao na okršaju. Zato je, ne nalazeći bolje rešenje, pokrenuo sudski spor protiv Kuglice, što ga je izlomio. Docnije se, ipak, predomislio i povukao tužbu. Ko bi mogao u svemu tome da bude pravičan sudija, i šta

bi na kraju mogao da presudi. Kako se začelo, tako se i završilo. Svakom svoja pamet i - batine

JOVICA I CRNI: Redovno ribanje stražara. Prvi bije iz "rukava", a drugi "farba" u crno

Njih dvojica, Crni i Jovica, bili su pioniri posleratnog CZ-a. Činili su ekipu prvih zatvorskih stražara na samom njegovom početku. Bila je to "Rankovićeve garda", kako su ih zvale mlađe kolege. Jovica je bio zapovednik straže. Zapravo, drugi čovek po rangu u CZ-u, odmah posle upravnika. Upravnici su se menjali, ali zapovednik straže je ostajao. Njemu su bili podređeni svi stražari. Upravo zato su ga se plašili i oni, i pritvoreni ci. I bio je istinski strah i trepet.

Nije se smelo dogoditi da nekom stražaru na uniformi nedostaje dugme, ili da ne bude uredno obrijan. Teško onome kome primeti bilo kakva fleku na uniformi. Jednostavno, Jovica je bio vrlo rigorozan u sprovođenju kontrole nad stražarima. Sledile su stroge sankcije i za najmanje odstupanje od pravila. Dolazio je u kontrolu stražara i u kasnim popodnevrim satima, a neretko i posle ponoći. Ponekad je znao da skine cipele, i da se u čarapama šunja hodnicima, hvatajući stražare u dremanju, ili razgovoru s pritvorenima, što je bilo strogo zabranjeno. U takvim prilikama obilazio je i sobe pritvorenika. Ako bi zapazio i najmanje nepridržavanje strogih pravila, jednim potezom je izvlačio palicu, koju je uvek skrivao u rukavu desne ruke, i počinjao besomučno da udara po postrojenim pritvorenima, kažnjavajući pritom sve redom, a ne samo konkretne krivce.

Kod njega nije moglo da se dogodi da obavi kontrolu i da sve bude u redu. Komandiri su zato govorili da "Jovica nikada ne dolazi za džabe". Uvek je pronalazio dodatne razloge za kažnjavanje, bilo stražara, bilo pritvorenika. Pritom, nikada nije dopustio sebi da bilo kog stražara osramoti pred pritvorenima. Kritike im je uvek upućivao nasamo u kancelariji, daleko od očiju i ušiju pritvorenika.

Stražarima je neumorno ponavljao da moraju biti veoma strogi, da ne smeju imati milosti u ophođenju sa pritvorenici-ma, da oni, "ta banda lopova i izdajnika", uvek moraju strepeti od njihove surovosti. Samo tako "neće im padati na pamet da ponavljaju gluposti zbog kojih i dospevaju u zatvor". Uvek ih je podsećao da su "dužni da prevaspitavaju pritvorenike", da im uteraju strah u kosti. Treba da znaju, govorio je, da je država sila iznad svakoga. I tu nema milosti!

Zato se, prema pričanju mnogih policijskih inspektora, nebrojeno puta događalo da je, prilikom privođenja osumnjičenih u neku od beogradskih policijskih stanica, bilo dovoljno da im priprete da će ih, ako ne priznaju to za šta su osumnjičeni, poslati u CZ, kod Jovice. Oni koji su znali na kakvu "dobrodošlicu" tamo mogu da računaju, odmah su priznavali i ono što jesu i ono što nisu skrivili. Ko u to nije verovao, samo jednom nije verovao.

Surovi Jovica je, držeći se zakona gore nego pijan plota, praktično bio nepismen. Kada su komandiri, posle njegovog penzionisanja u drugoj polovini osamdesetih, raspremali stvari iz kancelarije u kojoj je boravio, našli su jednu debelu svesku koja je trebalo da liči na njegov dnevnik. Iz nje su mogli da "pročitaju" tek neke njegove pokušaje da zapiše poneku reč. U gotovo svakoj reči falila je polovina slova. Neka su bila i potpuno pogrešno napisana, a od sročjenih suvislih rečenica nije bilo ni traga. Verovatno je, tako, pravila, propise i zakone hvatao "na uvo", a ne čitao.

To je bio razlog što je uvek imao "čatu", koji je umesto nje-ga vodio službene beleške i čitao mu izveštaje, koje je dobi-jao od stražara. Komandiri su, naime, imali obavezu da vode internu svesku o svom radu i o svim zbivanjima tokom sme-ne. Sve te izveštaje Jovici je čitao njegov čata. Kada bi zapa-zio da na nekom odeljenju protekne po nekoliko dana bez upotrebe palice, to je bilo dovoljno da se zabrine šta se tamo događa. Odmah je odlazio na to odeljenje i bez po muke pronalazio bar deset razloga zbog kojih je potezao palicu, i žestoko mlatio pritvorenike. Kao organizator posla, Jovica je

bio izuzetno sposoban, a zašto je bio toliko surov, ostalo je sa-mo da se nagađa.

Iz iste "Rankovićeve garde" bio je i čuveni Crni. Bio je pre-poznatljiv po šapki navučenoj do nosa. Ni oči mu se nisu vi-dele. Mladim komandirima izgledao je kao Kriger. Ogroman, stasit i, takode, izuzetno strog. Mrak čovek, pa je zbog toga i dobio nadimak Crni. Ko god bi mu dopao šaka, taj je neizo-stavno bio - crn. Od batina, naravno. Činilo se da mu poseb-no zadovoljstvo predstavlja "sređivanje" problema na Odeljen-ju izolacije. Kada bi se pojavio bilo kakav problem, komando-vao bi da se svi postroje u vrstu i okrenu licem prema zidu. Bez preteranog uzbuđenja, kretao je da redom mlati palicom po leđima i ramenima. Silno, surovo, bez milosti.

Udarajući tako, samo bi poluglasno procedio: "Penji se uz zid, lopužo, ajde grebi, grebi", dok je palica neumorno hvata-la novi zalet ka leđima osuđenika. Tragovi noktiju na zidovima bili su najdublji na Odeljenju izolacije, mada je Crni u ovakve "crne pohode" više-manje redovno odlazio i u grupne sobe.

P'VI, ANĐEL, NJEGOŠ, ZEC, ŽIVE: Svoje štićenike udarcima "izovali" iz cipela. Delili batine, i mogli da ih i sami podnesu. Kažnjavanje mimo propisa

Nadimak P'vi dobio je zbog toga što nije valjano izgovarao "r", ali je, zato, više nego valjano umeo da koristi svoju tešku ruku. Govorilo se, štaviše, da on ima najtežu ruku u CZ-u. Go-tovo nikada nije potezao palicu. Tukao je isključivo rukama, pesnicama. Eventualno nogom. Zapravo, nogom je šamarao! Pritvorenici se nisu usuđivali da se na bilo koji način ludiraju u njegovim smenama. Zato su svi ostali komandiri, kad god bi imali neki problem sa pritvorenici-ma, u pomoć pozivali P'vog, pa je on praktično svakodnevno imao "pune ruke posla".

Fizički je bio vrlo jak, spretan, iako se nije bavio nikakvim posebnim treninzima. Mogao je da stane ispred zida, i ostane da stoji na jednoj nozi, a drugu da podigne uz zid. Udarao je nasumice, ne gledajući gde. Umeo je da nokautira šamarom. Bilo je dovoljno da nekoga udari jednom, ili dva puta, pa da

se ovaj prostre po podu. Poznati bokser Danilo Radonjić iz "Radničkog" bežao je od Koprivice po šetalištu i hodnicima. Pošto, na kraju, ipak nije uspeo da mu umakne, kasnije je nevoljno i sam govorio da je P'vi jedini čovek koji ga je "izuo iz cipela".

On je tako tukao i Zorana Kicoša, Mila Totaru, Miću Dandaru, Jeftu Ružu, Džamba, kao i kompletno obezbeđenje Vuka Draškovića, kada je ovaj bio uhapšen.

Jednom se kolega požalio P'vom na agresivnog pritvorenika u samici. Odmah je, bez premišljanja, otišao do te samice, otvorio vrata i krenuo palicom na neposlušnog. Ovaj mu je, međutim, rukom izbio palicu, što ga je dodatno razbesnelo, pa je na njega navalio rukama. Otpočela je žestoka tuča. Sve se treslo od siline udaraca. Posle 45 minuta, iz samice je izašao P'vi sav umazan krvlju, raščupan, sa iskidanom uniformom i polomljenom podlakticom. U ćeliji je malopredašnji neposlušni pritvorenik ležao na podu - nepomičan. Docnije se ispotalo da je to bio poznati sportista - majstor karatea i nosilac crnog pojasa trećeg stepena ("treći dan").

Pošto je zatvor u Padinskoj Skeli formacijski pripadao CZ-u, P'vi je u nekoliko navrata i tamo prebacivan na dužnost. Dogodilo se da se u Skeli zatekao baš u vreme devetomartovskih demonstracija 1991. godine. Deo tadašnjeg moćnog obezbeđenja Vuka Draškovića bio je priveden, što je za P'vog predstavljalo posebnu poslasticu. Najgore je prošao jedan majstor borilačkih veština. Pokazalo se, u stvari, da svi ti momci - karatisti, znaju itekako dobro da udare, ali nisu očeličeni i da prime batine. Tu je dolazila do izražaja i ona druga strana medalje - od kakvog si materijala stvoren.

Osim P'vog, bilo je i drugih stražara kojima primena fizičke sile nije bila strana. Za neke od njih se, za razliku od ovoga, slobodno može reći da su bili istinski sadisti. U izživljavanju nad kriminalcima posebno su se isticali Njegoš, Zec, zatim Žive i Anđel. Specijalnost ovog poslednjeg bila je da pritvorenika izvede iz sobe na hodnik, mlati ga palicom dok ovaj ne

padne na pod, a onda ga uhvati za uši i bukvalno vuče po podu sve do samice.

Njegoš je stalno bio na dužnosti u Padinskoj Skeli, a posebno zadovoljstvo su mu pričinjavale takozvane "masovke". Naime, kada bi se pojavio neki problem, obično je postrojavao kažnjenike da stoje mirno, i držao im "poučni govor". Ako bi se neko za to vreme imalo pomerio, prilazio mu je i mučki ga udarao. Pošto bi tada usledilo komešanje u stroju, on je onda nastavljao sa prebijanjem i ostalih. Jednom prilikom je nekog neposlušnog kažnjenika, koji je navodno bio preterano agresivan prema njemu, čak i upucao.

Što se Zeca tiče, njegove sklonosti da se izživljava nad kažnjenicima izbile su na površinu kad je besomučno, divljački, do krvi isprebijao i izgazio čuvenog boksera Žorža Stankovića. Tukao ga je toliko da je ovaj plakao, molio za milost i preklinjao ga da prestane, klečeći na kolenima.

Zec je, ipak, više uživao dajući kažnjenicima razne nemoguće zadatke: ribanje hodnika četkicom za zube, "dubinsko ribanje" izuzetno prljavog javnog klozeta, ili klošarskih naročito prljavih WC-a, koji su zbog svoje zapuštenosti bili odvojeni u poseban aneks. Takve kazne su, po nepisanom pravilu, predstavljale najveće moguće poniženje za svakog kriminalca.

Žive nije skrivao svoju strast da se posebno rigorozno odnosi prema onima koji su se našli u zatvoru zbog razbojništva i otimačine. Znalo se i zašto. Kao srednjoškolcu, koji je u Beograd došao iz provincije, mnogo puta mu se desilo da ga beogradski mangupi presretnu i otmu ceo mesečni džeparac. Zato je, valjda, i imao neiscrpnu potrebu da im to godinama "naplaćuje". Kad god bi video da je neko dospeo iza brave zbog ovog krivičnog dela, on sa njim nije razgovarao na uobičajeni način, već isključivo palicom. Takve je tukao besomučno, bez mere, i kad ima i kad nema razloga.

Nastojao je da repertoar kazni obogati nekim potpuno besmislenim zadacima. Jednom zemunskom momku je, na primer, naredio da u zatvorskom dvorištu iskopa rupu dva puta

dva metra, dubine jedan metar. Morao je da kopa brzo, a kad bi zastao, makar na tren, sledili su udarci palicom.

Nesrećnik je zapomagao, tražeći makar mali predah, i pokazujući krvave podlive na šakama. Ništa mu nije vredelo, Žive je bio neumoljiv. Kada je momak iskopao rupe, sledila je naredba da vrati nazad svu iskopanu zemlju, da sve pedantno ugazi i da se, slučajno, ne vidi da je tu išta kopano. Zatvoreniku je lopata škripala u rukama, krv iz žuljeva šaka slivala se niz držaljicu, a po leđima mu, svaki čas, dobovala palica. Potom je sledilo zatvaranje u samicu.

Leđa su mu bila modra od batina, a koža na dlanovima potpuno pokidana. Te povrede bile su tolike, da nedeljama posle nije mogao čak ni kašiku da drži u rukama.

Na otimače je Žive imao poseban pik, međutim, nije bio nimalo blaži ni prema mnogim drugim zatvorenicima koji mu se, jednostavno, nisu dopadali. Nesimpatičnost je, naprosto, bila dovoljan razlog da se sva njegova "uniformisana pravda" strovali na nečija pleća. Kada je, međutim, u nekoliko navrata u gradu slučajno nabasao na neke od svojih bivših žrtava, bežao je od njih glavom bez obzira. Zbog toga se nikada nije usuđivao ni da svrati u bilo koju kafanu. Zazirao je od susreta sa bivšim "štićenicima".

MAČAK: Pročuo se kao "kofer-majstor" Mirjane Marković

U javnosti se prvi put čulo za Mačka prilikom hapšenja Slobodana Miloševića, bivšeg predsednika Srbije i SR Jugoslavije. On se tada istakao kao kofer-majstor Mirjane Marković, Miloševićeve supruge, koja mu je dolazila u posete. Naime, Mačku je ukazano "poverenje" da zatvoreniku "br.1" od kapije do ćelije nosi kofer, u kojem mu je supruga donosila preobuku, hranu i još neke sitnice.

Nizak rastom, debeljuškast, Mačak je često izgledao isprepadano. Doduše, može se reći da se dosledno pridržavao pravila službe. Sa pritvorenicima nije ulazio ni u kakve bliže kontakte. Noćna dežurstva je provodio na nogama; nije prestajao da šeta hodnicima, što je zatvorenike, na svoj način, iritalo.

Smislili su i kako da mu napakoste. Krišom su, tokom noći, bacili sitni šećer na pod hodnika. Kada je Mačak u taj šećer ugazio, počelo je sve da mu krcka pod nogama. Isprepadao se i, sav zbunjen i zabezeknut, pojurio da zove u pomoć dežurnog nadzornika. Tako je postupao uvek kada bi se pojavio neki problem na bloku na kojem on radi. Izbegavao je da se sam upušta u rešavanje problema, pa je uvek zvao u pomoć dežurnog. Zbog takvog ponašanja, kao i zbog niskog rasta, kriminalci su ga prozvali "mini-komandir".

Ko mu je bio "kum" za ime Mačak, nije se znalo. U svakom slučaju, ništa od onog što odlikuje mačke on nije imao u sebi. Palicu, praktično, nikada nije upotrebio. Osim po turu onih na maloletničkom odeljenju. Pa i to tek povremeno i isključivo prema slabijima. Da mu nisu bili povereni Miloševićevi koferi, ne bi ga niko ni pomenuo, niti znao izvan zgrade CZ-a.

PRVI ZATVORSKI KORACI

Šokantno suočavanje sa zatvorskim režimom. Prva lekcija - komandir je bog! Pakao sobnih starešina

Različiti ljudi na različite načine reaguju na škripu tamničarskih rešetaka, i proceduru kojoj se podvrgavaju odmah posle pritvaranja, a posebno na svakojaka neformalna, i neretko čudovišna zatvorska pravila. Mnogo više sreće imaju oni koji u Centralni zatvor stignu u prepodnevnom satima, jer ih odmah "uzmu u postupak". Onima koje među zidine CZ-a dovedu poslepodne, predstoji noć svakojakih iskušenja, dok ih ujutru ne "uvedu u proceduru".

Za povratnike, naravno, nema iznenađenja. Oni su tokom svojih prethodnih pritvaranja "savladali gradivo". Za novajlije je, međutim, suočavanje sa specifičnim zatvorskim uslovima često i krajnje traumatično.

Zvanična procedura nalaže da svaki novopristigli pritvorenik bude skinut do gole kože i detaljno pretresen. Posebna pažnja posvećuje se onima koji su u pritvoru zbog trgovine narkoticima. Oni moraju biti pregledani sasvim detaljno, pa se kontroliše svaki "otvor" na njihovom telu. Zato se od takvih zahteva da, sasvim goli, čučnu i napregnu se kao kod vršenja nužde. Detaljno im se pregledaju i usna šupljina, uši, nos i kosa. Sva ona mesta na telu gde bi se, eventualno, mogla zateći kesica ili ampula bilo kakvih opijata. Pažljivo im se kontroliše i sva garderoba, posebno šavovi, ne bi li se otkrili mogući skriveni džepovi.

Novac, lična dokumenta, nakit, satovi, pertle, kaiš, i sve drugo osim cigareta i sudske rešenja o pritvoru, oduzima im se i stavlja u posebno obeleženu platnenu vreću, a ona u sef. Potom sledi šišanje, kupanje, zaprašivanje genitalija i kose, a onda i odvođenje u pritvoreničku sobu. Ukoliko je nekome u rešenju o pritvaranju određena "mera usamljenja", smešta se u samicu.

U Centralnom zatvoru ne postoji pravilo raspoređivanja pritvorenika po srodnosti krivičnih dela za koja su optuženi. Novajlije se smeštaju nasumice, u sobe u kojima ima upražnjenih mesta. Tako se, gotovo po pravilu, događa da se u istoj sobi zateknu najteži kriminalci, ubice i silovatelji, sa sitnim prestupnicima iz oblasti privrednog kriminala ili saobraćajnih nesreća. Jedinu privilegiju donekle imaju policajci, ako kojim slučajem dospeju iza rešetaka. Vodi se računa da budu smešteni tamo gde su "običniji" kriminalci, gde nema žestokih momaka, koji svakako ne bi propustili priliku da svoj bes iskale na dojučerašnjim predstavnicima zakona.

Nevolje onih koje u CZ dovedu u poslepodnevnim satima, utoliko su veće što ih obavezno smeštaju da prenoće u mračnoj samici, punoj memle, pacova i stenica. Tek sutradan ujutru, posle takve noći, dolaze na red za uobičajenu proceduru. Prema službenim pravilima, komandiri su obavezni da svim pritvorenicima saopšte kakav je kućni red, kojeg se moraju pridržavati. Većina komandira, međutim, nema volje da ta pravila deklamuje pritvorenicima, pa mnogi od njih, upravo zbog neinformisanosti, nesvesno čine neke sitnije prekršaje, koji se odmah rigorozno kažnjavaju. Kažnjavanje često počinje već pred prijemnom sobom, kada se novajlijama zapovedi da čekaju u hodniku u stavu mirno, licem okrenuti prema zidu. Događi li se da se iko od njih usudi da se osvrne, ili se samoinicijativno obrati komandiru, najčešće tražeći dozvolu da zapali cigaretu, batine su mu zagarantovane. Smatra se da je to "odraz nepoštovanja komandirove časti i autoriteta", pa "prestupnik" mora odmah biti kažnjen. Sledi šibanje palicom po leđima, šutiranje, šamaranje, uz neizostavne salve psovačkih komentara.

Istu kaznu dobija i pritvorenik koji se, recimo, usudi da za traži čašu vode, ili nešto za jelo. To se neretko dešava, jer poneki prethodno provedu i po tri dana u policijskom pritvoru bez imalo hrane, pa u CZ pristignu potpuno iznemogli od gladi. Pojedini komandiri, u takvom slučaju, ne propuštaju priliku da ih palicom žustro podsete "da im ovo nije hotel".

Neki pritvorenici stižu u CZ sa teškim telesnim povredama, koje su najčešće posledica prethodnog isledivanja u policijskoj stanici. Reč je, uglavnom, o velikim krvnim podlivima po celom telu, ili otečenim tabanima zbog udaraca palicom. Pojedini dolaze i sa zgnječenim prstima, koje su im inspektori zadržali u dovratku i pritvaranjem vrata "nagovarali" ih da priznaju delo za koje ih optužuju.

Kao posledice metoda policijskih istražitelja, česti su i otoci na genitalijama, usled stezanja ili nagnječenja. Najviše pritvorenika sa takvim povredama dovodeno je iz policijske stanice "Palilula", i iz Gradskog SUP-a. Do kraja osamdesetih, bez obzira na obim povreda, bez ikakvog medicinskog tretmana smešteni su u samice. Tek po postavljanju Vidaka Vidakovića za upravnika CZ-a, ovakvi pritvorenici su obavezno odvođeni na pregled kod dežurnog lekara.

Nevolje novajlija u CZ-u nisu se završavale samo na strogoći komandira na prijemnom odeljenju. Istinska golgota tek ih je čekala posle smeštaja u grupnu sobu. Tu su ih dočekivali ovejani kriminalci, koji su ih potom satima podvrgavali svojim metodama ispitivanja i "učenja kućnom redu". Gotovo je neverovatno sa koliko su "njuha" iskusni robijaši uspevali da namirišu šta sve mogu da svale na leđa novopridošlog sobnog kolege.

Čim bi osetili da je novajlija "slabijeg karaktera", određivali bi mu da radi najteže poslove, a to su ribanje čučavaca, pranje porcija i veša, kao i gomila drugih "higijenskih" obaveza. Najgore su prolazili oni koji nisu istinski pripadali svetu kriminala. Bili su to uglavnom oni koji su se iza zatvorskih rešetaka obreli sticajem raznih nesrećnih okolnosti, zatim takozvane "jajare", pa "kokošari" i "landare", koji su obično bili iz beogradskih prigradskih naselja, i uglavnom optuženi sa sitnije krađe.

Najviše surovosti, ipak, morali su da podnesu optuženi za pedofiliju i silovanje. Njih su sobne starešine i ostale "stare kuke" neprestano zlostavljale, i fizički i psihički. Ponekad se u vraćanju takvih na "pravi put" išlo čak i do toga da sami, na svojim ustima, ili na svojoj zadnjici, osete kako izgleda biti silovan.

Njihovim mukama nije bilo kraja, pogotovo što su i komandiri na taj vid "prevaspitavanja" gledali blagonaklono. Često su i svojim palicama "davali doprinos" tokom "prevaspitavanja". Opravdanje i razumevanje za takvu brutalnost prema ovoj sorti pritvorenika, prekaljeni kriminalci su iskazivali sledećom rečenicom: "Brate, takvi će sutra da siluju i naše majke, sestre ili ćerke!". Otuda je za tako obeležene bio pravi podvig da uopšte sačuvaju živu glavu tokom boravka u CZ-u.

Aca Golijac

KOMANDIRE, NE DAJ ME!

Ubio petoricu i osuđen na smrt streljanjem. Poslednja želja, oproštajni ručak s porodicom

Šezdesetogodišnji Aleksandar Milutinović Aca bio je zemljoradnik sa Golije. U beogradski Centralni zatvor doveden je zbog petostrukog ubistva.

Godinama pre toga, bio je u zavadi sa nekim obesnim komšijama u selu. Zbog međa, naravno. Bile su to neprestane svađe i raspravljanja. Više puta su vođeni i sudski sporovi, ali i kada su rešavani u njegovu korist, osione komšije su mu uzvraćale batinama i svakojakim podlostima.

Tokom godina, Acine muke su toliko narasle da više nije mogao da podnosi komšijsko maltretiranje. Tragedija kao da se mogla naslutiti. Valjala se seoskim drumovima i livadama već godinama. Definitivno, svanuo je crni dan kada se Aca latio lovačkog karabina i otpočeo odstrel. Skidao je jednog po jednog. Ukupno petoricu. Dvojicu braće i njihove sinove, koji su ga već nebrojeno puta tukli i maltretirali na svakojake načine.

Leševi su ostali na Goliji, a Aca je odveden u Beograd, gde ga je čekao dugogodišnji sudski postupak zbog višestrukog ubistva. Sve vreme bio je u posebnoj samici, na kojoj su vrata do polovine od masivnog drveta, a od polovine u rešetkama. Pred vratima je bila stolica na kojoj je neprestano sedeo stražar i netremice pratio svaki njegov pokret. Tretiran je kao naročito opasan ubica, a zbog težine izvršenog krivičnog dela, sve vreme su mu ruke i noge bile vezane lancima.

Stražari, doduše, nisu strepeli od Ace, ali zatvorska pravila su nalažala da mora biti sprečena svaka mogućnost da pritvorenik, za kojeg postoji imalo sumnje da može "dići ruku na sebe", ne bude u prilici da to i učini. Zato je to vezivanje ruku i

nogu, zapravo, predstavljalo i neku vrstu preventive da sam sebi ne presudi. Jer, tužilac je na suđenju tražio smrtnu kaznu.

U toj izuzetno maloj samici nalazila se "palača", nalik ležaju načinjenom od četiri čvrsto ukucane daske, zatim stolica i mali stočić. Sve je to bilo pričvršćeno za pod, tako da se ništa nije moglo pomerati. U ostatku prostora mogao je da šeta tek dva koraka napred, dva koraka nazad.

Prema pravilima, svakodnevno je izvođen u polusatnu šetnju u dvorište, uz obaveznu pratnju jednog stražara. Za vreme tih šetnji, stalno je osmatrao komadić neba koji su ovičavale zatvorske zgrade. U zavisnosti od toga kakvo je bilo vreme, komentarisao je šta bi tog trenutka valjalo raditi na njivi. Izuzetno mu je nedostajao seljački posao u polju. Jednostavno, on je bio čovek koji je odrastao na zemlji i čovek koji je živio od zemlje. Mnogo puta se, zato, prituživao da ga beton, kojim je okružen sa svih strana, ubija "na rate". Šetnja u dvorištu katkad je čak bila dodatna muka za njega. Jer, ne samo da su ga lanci na nogama sprečavali da normalno korača, već je izlazak na svetlo dana budio čitavu lavinu sećanja iz zavičaja.

S vremena na vreme, prema sudskom nalogu, odvođen je na suđenje u Palatu pravde. Tamo ga je sačekivala ogorčena rodbina ubijenih, koja mu je upućivala salve psovki i svakoja-kih pogrdnosti. Aca je uvek ćutao, uvlačio glavu među rame-
na, i tiho odgovarao samo na sudijina i tužiočeva pitanja.

Teško je podnosio što su mu dovikivali "ubico, ubico!". U samicu se vraćao dodatno potišten, suznih očiju, pateći i stalno ponavljajući svoje kajanje zbog toga što je ubio tu petoricu, "bez obzira koliki su neljudi bili".

Bio je svestan da će biti osuđen na najtežu kaznu. Ipak, pri-
gušeno se nadao da će sudije uzeti u obzir neke od brojnih olakšavajućih okolnosti. Čak i kada mu je izrečena presuda - "osuđuje se na smrt, streljanjem" - nije prestajao da se nada da će poživeti još neko vreme. Jednostavno, ni u tim teškim, nepodnošljivim uslovima, iako okovan lancima, želja za životom u njemu nije sasvim ugasla.

Kada je, nešto docnije, presuda postala pravosnažna, bi-
lo je samo stvar protokola kojeg će dana biti organizovano izvršenje izrečene mu smrtne kazne. Upravnik je, dan pre određenog termina, došao da ga pita da li ima "poslednju želju". Aca je zamolio da mu, ako je ikako moguće, odlože izvršenje kazne bar za još jedan, ili dva dana, i da mu dozvo-
le da ruča sa članovima svoje najuže porodice. Upravnik je pristao da mu udovolji.

Već sutradan je, u prostoriji u kojoj je istražni sudija obi-
čno saslušavao pritvorenike, postavljen sto i servirano jelo. Iz zatvorske kuhinje, naravno. Bilo je nešto više mesa nego obi-
čno. S jedne strane stola sedeli su članovi njegove najuže poro-
dice, a s druge on i dvojica stražara pored njega. Jedan stražar je, dodatno, šetao obodom te prostorije.

Trebalo je da to bude neka vrsta svečanog ručka, ali u ta-
kvim okolnostima niko se nije mogao osećati svečano. Svi su pokušavali da vode nekakav razgovor, ali jednostavno nije išlo. Svaka započeta priča završavala se već posle nekoliko re-
či. Sledilo je dugo, mučno ćutanje. Svi su nemo gledali ispred sebe. Tek katkad bi razmenili poneki zamućeni pogled. Ceo prizor izgledao je kao nekakav čudan parastos, kojem prisu-
stvuje i sam pokojnik. Svi prisutni članovi njegove porodice znali su da je to poslednji put da vide svog oca, brata, dedu, muža. U toj situaciji osećali su se ne kao ljudi koji jedu iz tan-
jira, nego kao da tanjiri jedu njih. Nekakav nevidljivi grč stegao im se u grlu. A u duši lom. Trajalo je to dugo. Užasno dugo. Čak predugo. Čitava dva sata.

Jedan od komandira ih je, onda, podsetio da je vreme da se pozdrave. Kao po komandi, svi su u isti mah spustili kašike na sto i ustali. Sledili su kratki, grčeviti zagrljaji, međusobni sti-
sci ruku i suze zastale na pola kapi. Ćutke, uz tek poneki pri-
gušeni jecaj. Poslednji pogledi, i poslednje zbogom.

Aca je, potom, vraćen u svoju samicu. Tek onda je plakao dugo, jetko, i utučeno.

Te noći, pred samicom je dežurao stražar koji je i inače s njim proveo najviše vremena. Pošto ni komandirima nije lako da saopšte nekome da krene na streljanje, dežurni nadzornik je oko tri sata ujutro zapovedio stražaru da Aci kaže da se spremi za odlazak u šetnju. Bila je duboka noć. Aca je, iscrpljen onim što se događalo prethodnog dana, čvrsto spavao. Stražar ga je probudio i poveo niz hodnik.

Okovan lancima, krenuo je mirno, kao da ne zna kuda ga vode. Iz malog hodnika izašli su u centralni hol. Stražari su otvorili drvena vrata koja vode ka stepenicama niz koje se odlazi u šetnju, ali i u podrumске prostorije u kojima je streljana. Odmah iza vrata bila su se sakrila dvojica izvršilaca kazne, koji su ga, čim je zakoračio u taj deo, čvrsto uhvatili ispod ruku, jedan sa jedne, drugi sa druge strane. Aca kao da je tek tog trenutka shvatio koliko mu je još ostalo od života. Počeo je da se otima i da imenom doziva zatvorske stražare koje je poznao. Vikao je iz sveg glasa: "Komandire, ne daj me", "Komandire, ne daaaaj meeeeeee!"

Vrata su se za njim brzo zatvorila. Izvršioci kazne, inače dobrovoljci iz policije, koji su samo po potrebi bivali angažovani, gotovo su nosili Aca niz stepenice prema podrumu. Još dugo je hodnicima odzvanjalo njegovo zapomaganje i doziivanje zatvorskih komandira.

Streljanju u podrumu prisustvovali su, prema protokolu, upravnik CZ-a, sudija koji mu je izrekao presudu, lekar i trojica izvršilaca. Smrtna kazna, prema tadašnjim propisima, izvršavana je streljanjem.

U streljani je jedan zid skroz obložen debelim, hrastovim daskama. Ispred njega je fiksirana velika stolica, načinjena takođe od masivne hrastovine. Aca je čvrsto vezan u toj stolici, a preko očiju mu je stavljen neprozirni platneni povez. Sa strane je upaljen jak reflektor, koji je bio usmeren tako da mu je osvetljavao samo predeo grudi. Sva ostala svetla su ugašena. Na razdaljini od samo nekoliko metara stajala su trojica izvršilaca sa napunjenim puškama M-48. Na komandu njihovog

pretpostavljenog - pucali su mu u predeo srca. Ispalili su svaki po jedan metak. Prisutni lekar je, onda, prišao već klonulom Aci i, proverom pulsa, konstatovao smrt. Da je, kojim slučajem, još davao znake života, postupak bi bio ponovljen. Ovog puta to nije bilo potrebno.

Streljanje Ace Golijca bilo je poslednje izvršenje smrtnе kazne u Jugoslaviji.

Blagoje Radojević - Ćora

PATENTIRAO SAMOPOVREĐIVANJE

Kad nije imao žilet, skakao je na prozore, lomio staklo i ucenjivao stražare. Odao se džeparenju i drogi, dobio sidu, pa se "overio"

Blagoje Radojević, zvani Ćora, prvi put je uhapšen 1984. godine, i to zbog ranjavanja Miće Dandare, "Kralja Cigana" iz Marinkove Bare, koji je u to vreme bio blizak prijatelj sa Džambom, Robijom, Mačkom, Kicošem, Totarom, Giškom, Rankom Rubežićem i sličnima.

Ćora i Dandara sukobili su se u večernjim satima u prepunom restoranu "Lipa", zbog toga što je ovaj potonji pokušao da sebi rezerviše mesto tako što će "iščuškati nepoznate klince". Jedan od tih "klinaca" bio je i tada potpuno anonimni Ćora, koji je na Dandarinu agresivnost reagovao potezanjem malokalibarskog pištolja i pucao mu u vrat.

Ćora je zbog ovoga osuđen na pet i po godina robije. U CZ-u mu je, najpre, radi njegove lične bezbednosti, određena mera usamljenja, kako bi ga praktično zaštitili od moguće osвете Dandarinih pajtaša u zatvoru. Međutim, kako je vreme prolazilo, anonimni Ćora je postajao sve osioniji. Svađe sa stražarima bivale su skoro svakodnevnе, a njegova histeričnost sve izraženija, pa je zbog toga često dobijao batine i iznova smeštan u samicu.

Situacija se dalje zaoštravala, pa je Ćora počeo "da radi žiletom po sebi", da se samopovređuje. U vreme kada je, posle sudske presude, boravio na Izvršnom odeljenju, pre prebacivanja u Zabelu, žiletom se isekao nekoliko puta. Taj "štos" sa sečenjem Ćora je, po svemu sudeći, pokupio od svog tadašnjeg sobnog kolege Pečenog (Zoran Pečenjković, džeparoš). Bilo je to tzv. "plitko sečenje". Sečivo za tu svrhu su posebno pripremali:

slomili bi žilet na četvrtinu i onda jedan komadić uvukli u filter od cigarete, koji bi potom zapekli upaljačem. Zapečeni filter bi se tako skorio i napravio korice oko žileta. Veština je bila podešiti da oštrica žileta viri iz "korica" tek nepun milimetar. Takvo "oruđe" im je omogućavalo da se poseku dovoljno da bi krvarili, ali ne toliko duboko da bi povredili vene. Ovakvo samopovređivanje imalo je za cilj da, zapravo, izazove snažan efekat na okolinu, ali ne i da "isečenom" nanese vitalne povrede.

Bilo je očigledno da Ćora želi da ostavi snažan utisak, da se pročuje kao neko ko ne žali sebe, ko često dobija batine od stražara. Imajući u vidu njegovu kasniju biografiju, teško je dokučiti zbog čega je imao takvu opsesiju. Pogotovo što se, po prebacivanju u Zabelu, sasvim smirio. Tamo je uvek bio u društvu poznatih džeparoša sa beogradskog Crvenog Krsta: Olivera, Svetlana, Bocka...

To prijateljstvo su nastavili da učvršćuju i posle izlaska sa robije, pa je tako Ćora već nekih godinu dana kasnije ponovo "pao", i to upravo zbog džeparenja. Sada je on, međutim, bio sasvim drugi čovek u odnosu na onog koji je prethodno boravio u CZ-u, jer je u međuvremenu postao ozbiljan narkoman, žestok zavisnik. Zbog toga je redovno odvođen kod lekara od kojeg je dobijao metadonsku terapiju. Međutim, kad god bi ga uhvatila i najmanja kriza, ponovo je ulazio u sukobe sa stražarima, pa i sa sobnim kolegama. Neke od njih je primoravao da, iako bez stvarnog razloga, takođe traže odlazak kod lekara i žale se na raznorazne navodne psihičke probleme, kako bi izdejstvovali terapiju, a onda njemu ustupili svoje tablete. Kada se ne bi sve odvijalo po njegovom planu, Ćora je ponovo pribegavao samopovređivanju. Ukoliko ne bi imao žilet pri ruci, koristio je priliku da istrči u hodnik, skoči na prozor, polomi okno i preti da će se iseći komadićima stakla.

Prilikom jedne od brojnih poseta lekaru, napravljena je detaljnija analiza njegovog zdravstvenog stanja i onda je otkriveno da je HIV-pozitivan. Ta činjenica je šokirala sve oko njega, ali on se trudio da ostavi utisak čoveka koji zbog toga

nije nimalo zabrinut. Odmah je prebačen u posebnu "sidašku" sobu. Tamo je zatekao neke svoje stare poznanike: Svetlana i Olivera, zatim sina jednog inspektora iz Saveznog MUP i Crnogorca.

U toj sobi vladao je poseban režim: zatvorenici su dobijali redovne metadonske terapije, ali su isto tako na razne načine uspevali da prošvercuju i dodatne količine bensedina, apurina i drugih opojnih sredstava, kao i špriceve sa svim priborom za "ubadanje". Stražari su ih donekle tolerisali, mada je povremeno stizalo naređenje da im pretresu i "počiste" sobu. Tada su kod njih ulazili sa rukavicama i maskama preko lica.

"Sidaši" iz te sobe se, uglavnom, nisu naročito protivili tim pretresima. Ćora bi se, međutim, vrlo brzo uzjogunio. Pokazivao je stražarima da pod jezikom ima sakriven žilet i pretio im da će se, ako se odmah ne povuku, tu pred njima skroz iseći i poprskati ih krvlju. Za pojedine stražare to je bilo dovoljno upozorenje da odustanu od pretresa. Kada nije imao žilet pri ruci, Ćora bi istrčavao pored stražara u hodnik i skakao na prozor, ponovo lomeći staklo kojim se zatim sekao. Sada već ne samo po rukama, nego i po grudima i stomaku.

Godinu i po dana trajao je taj Ćorin drugi boravak u CZ-u. Nedugo nakon izlaska na slobodu umro je, "overivši" se prljavim heroinom.

Karanfil Manojlović - Fuka OTPISAO ŽIVOT ZBOG GRAMA HEROINA

**Od hapšenja do izlaska s robije nije izustio ni reč. Mese-
cima gladovao, ali je krišom pio mokraću**

Pritvaran je više puta od 1978. do 1989. godine, i ko zna šta sve nije počinio. Ali i ništa drastično. Te '89. godine uhvaćen je u kupovini samo jednog grama heroina. Samo on zna čime je prevršio, pa da "zaglavi" tako nasitno.

Imao je skoro 120 kilograma i vrat kao bizon. Znao je katkad da zubima uhvati kafanski sto s jednog kraja, zajedno sa svim pićem na njemu, pa da ga podigne i tako prenese u drugi deo kafane. To je često bila njegova uobičajena "predstava" u kafani "Smederevo" na Zvezdari, gde je redovno zalazio. Govorilo se da je tada bio najjači čovek u Beogradu. Mnogi od kriminalaca su priznavali da ne bi smeli s njim da se pobiju.

Od ulaska u zatvor, od prvog dana, branio se ćutanjem i neuzimanjem hrane. Odmah je smešten u samicu. Trideset dana nije pipnuo ni hranu ni vodu. Ujutro u sedam sati ostavljan mu je doručak. Stražari su te iste porcije zaticali netaknute i u 13 sati, u vreme ručka. Svejedno, ostavljali su mu i ručak. Sve je opet ostajalo nepipnuto do večere, u pola šest.

Kad god je komandir ulazio u samicu, zaticao ga je kako leži na leđima, zatvorenih očiju, ćutke odbijajući da odgovori na bilo kakva pitanja.

Posle desetak dana naglo je počeo da mršavi. U pritvor je došao sa 115 kilograma, a posle mesec dana smršao je na oko 90. Počeo je povremeno da gubi svest, pa je prebačen na interno odeljenje Zatvorske bolnice. Nije hteo ni da se brije. Brada mu je dotad narasla na više od pet centimetara. Kopnio je i zapuštao se sve više i više.

U bolnici je nastavio sa ćutanjem, spavanjem i neuzimanjem hrane. Ni pokušaji davanja infuzije nisu urodili plodom, jer je i to odbijao. Posle nekoliko dana provedenih u bolnici, saznalo se da u toku noći koristi urin sobnih kolega. Naime, u bolničkoj sobi, u koju je smešten, bila su na lečenju još petorica pritvorenika. Od njih je zahtevao da mu skupljaju mokraću u plastične čašice, u kojima su im medicinske sestre ostavljale lekove za terapiju. Tako sakupljeni urin pio je noću, potajno. Time je i rešena zagonetka koja je kopkala lekare - kako je moguće da već treći mesec ostaje u životu, a da ne uzima ni vodu ni hranu.

Nokti su mu narasli kao kandže, a brada je bivala sve duža. Stražari su mu jedino nametnuli šišanje. Apstinirao je i od kupanja. Nije vršio ni nuždu. Po ceo dan je samo ležao, zatvorenih očiju, stisnutih šaka, ćuteći. Nepomično se topio i kopnio. Onda mu se, u predelu skočnog zgloba na desnoj nozi, pojavio poveći otok, koji se ubrzo pretvorio u otvorenu ranu.

Posle tri meseca, i praktično neuspešnog istražnog postupka, jer ni reč nije progovorio, otpočelo mu je suđenje. Stražari su ga u invalidskim kolicima odveli u Treći opštinski sud. Seдео je nepomično, i malo povijen. Iznemoglost mu se ocrtavala na licu. Brada mu je tada bila dugačka već dobrih deset santimetara.

I na suđenju je ćutao, ne odgovarajući na sudijina pitanja. Pošto nije želeo da sam angažuje advokata, dodeljen mu je po službenoj dužnosti. Ni on nije mogao da obavi svoju dužnost, jer nije uspeo da sa njim ostvari bilo kakav kontakt. Sudija je zato odlučio da ga ponovo vrati u pritvor, odnosno u zatvorsku bolnicu. Sve vreme, isto tako, odbijao je da mu bilo ko dođe u posetu.

Nastavio je tako i naredna tri meseca. Posle nekih šest meseci provedenih u zatvoru, prilikom merenja skala na zatvorskoj vagi kliznula je na ispod 60 kilograma.

Ponovo su ga odveli na suđenje, i opet isto. Glavnookrivljeni u tom procesu, onaj koji mu je zapravo prodao taj gram

heroina, preuzeo je na sebe kompletnu krivicu. On mu se na samom suđenju obratio rečima: "Fuka, druže, ja sam kriv, nisi ti, reci samo da si kupio od mene. Daj, čoveče, nemoj da ubijaš sebe bez razloga."

Ni sudija nije bio ravnodušan: "Manojloviću, reci samo da li si zaista kupio od njega, ukinuću ti pritvor." Fuka je, međutim, odbio da izusti ijednu reč. Sudiji nije preostalo ništa drugo, već da ga ponovo vrati na bolničko odeljenje Centralnog zatvora, gde je on u svemu nastavio po starom.

Posle bezmalo godinu dana, opet je izveden pred sud. Iako je suđenju prisustvovala njegova supruga, kao i mnogi prijatelji, on ni prema kome nije hteo da se osvrne. Sve vreme je držao glavu povijeno, i sa zatvorenim očima. Ni na čiji poziv se nije odazivao. Ni reč da prozbori, ni glas da pusti.

Konačno, sudija mu je izrekao presudu. Odredio mu je zatvorsku kaznu od 15 meseci, i pustio ga na slobodu do pravosnažnosti presude. Tog trenutka Fuka je imao jedva četrdesetak kilograma, bradu do ispod pola grudi, nokte od oko pet centimetara i polusavijene kao kod kakvog orla. Koža mu je bila slepljena uz kosti. Ni glavu više nije uspevao da uspravi, već mu je pala na desno rame.

Posle pravosnažno potvrđene prvostepene presude, nekoliko meseci kasnije, otišao je u Padinsku Skelu na dosluženje još dva-tri preostala meseca. Tamo se pojavio prilično oporavljen, sa osamdesetak kilograma, pričljiv i "normalan". Komandiri ga upitaše: "Dobro Fuka, šta ono uradi, čoveče?". Samo im je kratko uzvratilo: "Fuka nikada nije bio pizda i cinkaroš!".

Tokom izdržavanja kazne, ta preostala tri meseca, najviše je jeo hleb. U zatvorskoj trpezariji pritvorenici su mogli da jedu hleba koliko god hoće. Stražari su jedino strogo zabranjivali da makar i jednu krišku nose u sobu. Kada bi uhvatili nekog da je stavio komad hleba u džep, odvodili bi ga u stranu pored trpezarije i terali da sav hleb koji je poneo odjednom strpa sebi u usta i odmah proguta. Ko u tome ne bi uspeo, dobijao je batine "od kojih se odmah

ogladni". Strašno je bilo onima koje bi u tom prekršaju uhvatili komandiri Zeko i Njegoš. Njih dvojica su bili strah i trepet za Padinsku Skelu. Oni su, između ostalog, pojedine zatvorenike terali da noću, četkicom za zube, ribaju cele hodnike u prizemlju i na spratu. Naročito su bili nemilosrdni prema onima koje su smatrali "beogradskim mangupima".

Fuka je, ipak, imao privilegiju kod pojedinih komandira, te je nekoliko kriški hleba mogao da strpa u džep i ponese u sobu. Možda i zato da se, zbog onog ubistvenog gladovanja, jednom najede i nadoknadi propušteno.

Vrlo brzo po izlasku iz zatvora, nepunih mesec dana, Fuka je u svom kraju, u Malom Mokrom Lugu, otvorio restoran sa narodnom muzikom. Tu su se okupljali skoro svi beogradski kriminalci, ali i mnogi policajci. Među redovnim gostima bili su i dojučerašnji Fukini zatvorski čuvari. Svi su se strogo pridržavali Fukinog nepisanog kućnog reda: nema tuča, niti pucnjave. Išlo je tako jedno vreme, dok se nije pročulo da je Fuka postao jedan od većih dilera narkotika. Zašto ga niko nije dirao, ko bi znao. Onda je došlo ono neizostavno "ali". Došao je kod njega Vlada Đorđević iz Šumica da "na ler", odnosno na veresiju, pazari gram heroína. Fuka je odbio da mu da, a ovaj je izvadio pištolj i pucao mu posred čela. Đorđević je zbog ubistva osuđen na 15 godina zatvora.

Fuka je ostao zapamćen kao robijaš koji je zbog samo jednog grama heroína mesecima štrajkovao gladu, da bi docnije, takođe zbog samo jednog grama droge, izgubio glavu.

Dušan Stojadinović - Dule Poštarica

NALETEO NA POLICIJSKU "OVCU"

Stalno sumnjiv, a uvek "čist", pao pri prodaji pet grama heroína. U zatvoru se bezuspešno "skidao", a na slobodi ga ubila paranoja

Dušan Stojadinović, zvani Dule Poštarica, bio je nepriko-snoveni "kralj" obrenovačkih kriminalaca. Pod njegovom rukom bili su i obrenovački Romi, koji su se ranije u kršenje zakona upuštali uvek i isključivo samostalno, mimo bilo čije kontrole sa strane. Dule, međutim, ni prema jednom svom sledbeniku nije postupao siledžijski, niti ih je slao da se sa bilo kim obračunavaju za njegov račun. Sav njegov "posao" počivao je isključivo na pregovorima, nagodbama i obećanjima koja je uvek ispunjavao. Niko se dotad nije usuđivao da njemu nešto podvali.

Na distanci od zakona bio je sve do 1976. godine. Tada je dospeo u CZ, pod sumnjom da je učestvovao u kafanskoj tuči, u kojoj je nožem zaklan neki momak iz okoline Obrenovca. Za isto delo bili su optuženi i Miroslav Jerković - Jere i Milisav Mihajlović - Kerovođa. Kada je ovaj potonji u istrazi prihvatio delo na sebe, Poštarica i Jere su oslobođeni optužbe.

Za Duleta Poštaricu se u Obrenovcu govorilo da se ni jedina jedina krađa ili nelegalna trgovina nije mogla dogoditi bez njegovog znanja i odobrenja. Zvanično, bio je vlasnik jedne cvečare i kafića "Kum", a šta je zaista sve radio, moglo se samo nagađati. Iz brojnih policijskih kontrola, pretresa i privođenja uvek je izlazio potpuno čist. Nikada ništa nedozvoljeno ili ukradeno nije pronađeno kod njega. To je frustriralo policiju, a njega još više uzdizalo u polusvetu. Tako je bilo sve do 1989. godine, kada je njegov šurak Darko, ništa ne sumnjajući, prodao nekom nepoznatom tipu, u beogradskom hotelu "Moskva", pet grama kokaina.

Nepoznati je probao "robu" i naručio još 20 grama. Zakažali su da se već istog dana predveče nađu na Adi Ciganliji. Verujući da je zaključio dobar posao, Darko je otišao kod Duleta, ispričao mu sve o "ovci koja hoće vruću robu", pa su zajedno krenuli na Adu da isporuče narudžbinu. Tamo ih je, međutim, sačekala čitava četa policajaca i obojicu uhapsila. Ispostavilo se da je onaj naručilac iz hotela "Moskva" bio, zapravo, policijski inspektor u civilu, iz Odeljenja za suzbijanje narkomanije.

Policija je, potom, u nekoj šupi za ugalj u Ubu, gradiću iza Obrenovca, otkrila njegovo skrovište za narkotike, i zaplenila veću količinu svakovrsnih opijata. Dule je zadržan u CZ-u, a Darko je pušten bez ikakvog objašnjenja.

Dule je robiju izuzetno teško podnosio. Povukao se u sebe i počeo grčevitu borbu sa vlastitom zavisnošću od narkotika. Izvesnu "zgodu" za njega predstavljala je činjenica da je još odranije bio u prijateljskim odnosima sa jednim komandirima iz CZ-a, koji mu je, kao "terapiju za skidanje s kokaina", preko specijalne veze uredno donosio nekakve neobične sivkaste "toblerone-štanglice". Uzimao je po jednu dnevno, i ceo dan spavao.

Budio se samo povremeno, i to u bunilu, govoreći panično i nepovezano o "Četvrtom odeljenju", Kirbiju, Goci i Vesiću. Četvrto odeljenje je, inače, bio poseban sektor Gradskog SUP, koji se bavio narkoticima, a Kirbi, Goca i Vesić su inspektori koji su, zbog svoje nepotkupljivosti, bili strah i trepet za sve narkomane i njihove snabdevače u Beogradu.

Istraga je trajala dosta dugo. Duletu Poštarici je, posle bezmalo godinu dana provedenih u CZ-u, ukinut pritvor i pušten je da se brani sa slobode. Sve vreme provedeno u zatvoru on je, praktično, prespavao. Sobne kolege ne samo da od njega nisu tražile bilo šta da radi, već su ga, naprotiv, opsluživali kao kralja. Ugađali su mu, povremeno ga budili samo da pojede poneki zalogaj hrane i popije malo vode. U šetnju je izlazio vrlo retko, tek jednom nedeljno. Čak i tada nije mogao sam

da hoda, već su mu drugi pomagali; pridržavali su ga. Isto tako su ga odvodili u sobu za posete, u koju su mu svakih 15 dana dolazili otac i supruga.

Za sve te usluge Dule se svojim sobnim kolegama oduživao pozamašnim "honorarima", odnosno kupovinom svih potreština u zatvorskoj kantini. Soba u kojoj je boravio bila je najbogatija, snabdevena svim mogućim namirnicama. Čak je deo toga velikodušno davan i pritvorenicima u drugim sobama. Kada se pročulo da će biti pušten na slobodu, u celom bloku, iz svih soba, dugo se orio aplauz i skandiralo njegovo ime. Poneki su mu, bodreći i sebe i njega, dovikivali: "Brate, Dule, srećno, vidimo se na slobodi!"

Već drugog dana po izlasku iz pritvora, "proslavljajući slobodu", Dule se neumereno častio viskijem i kokainom. Zaseo je u kafić šuraka Darka, pred sebe posadio kesu sa 300 grama kokaina, a repetiranim "uzijem" oterao sve koji su pokušavali da privire unutra. Bila ga je obuzela užasna paranoja, sa svih strana prividali su mu se inspektori Četvrtog odeljenja. U jednom trenutku histerično je počeo da viče: "Goca, evo je opet Goca, opet će me uhapsiti!", potom je potrčao prema prozoru kroz koji je sa sprata iskočio na ulicu. Nijednog inspektora, međutim, nije bilo nigde u blizini. Pri tom skoku, sa visine od četiri-pet metara, zadobio je nekoliko desetina preloma na obe noge. Stopala i potkolenice bile su mu, praktično, smrskane. Hitno je prebačen u bolnicu, ali posle ukazane prve pomoći i stavljenog gipsa, nije hteo da ostane na lečenju. Pri povratku kući, u džipu, ponovo zadobija napade paranoje. Radi umirenja, guta oko 20 grama kokaina. Odmah pada u duboku komu i nekoliko sati docnije - umire.

Dule Poštarica je gajio prisno prijateljstvo sa mnogim "zvučnim" imenima iz sveta kriminala, među kojima su bili Čenta, Mišo Cvetinović, Aske, Dragan Ludnica, Čombe, Pluton, Panda, Karington, Kačket i Jaga. Načinom svog života izgradio je pravi kult o sebi i postao uzor mnogima u Obrenovcu, pa se i neki današnji narkomani okupljaju na njegovom grobu i zaklinju da će "biti njegovi istrajni sledbenici".

Slavko Živanović - Kanada KLOŠARSKI AS, UBICA IZ KONTEJNERA

Nije bilo zapuštenijeg i goreg od njega. Branio se smrdom i krastama. Samo jedan dan uživao status "opakog ubice"

Iako je predstavljao "zatvorski inventar", gotovo niko nije znao njegovo puno ime i prezime. U CZ-u svi su ga znali samo kao Kanadu. Zatvaran je više od 50 puta. Uvek zbog klošarenja. I uvek je za sve bio Kanada, osim u zvaničnoj knjizi, u kojoj su, uz ime Slavko Živanović, bili i podaci koji su "krašili" njegovu biografiju.

Bio je težak alkoholičar. U pritvor je stizao sav izubijan, sa vrlo teškim povredama po glavi i telu. Zapušten, prijav, urastao u dugačku bradu i kosu, sav mastan, užasno je smrdeo.

Svaki put kada je stizao u zatvor, određivano je po nekoliko pritvorenika da ga okupaju ribačom četkom, koja je bila pričvršćena na dugačku dršku. Zatim su morali da spale njegovu odeću i daju mu da obuče drugo odelo.

Kanada je uvek kukao i zapomagao prilikom tih kupanja. Oni koji su ga kupali, pravili su od toga svojevrsan šou, i nisu pokazivali ni malo nežnosti. Štaviše, bili su vrlo besni što moraju da se bave njegovom zapuštenošću, i time rizikuju da pokupe svakojake bolesti. Ipak, najveći problem predstavljalo je šišanje Kanade. Po glavi je uvek imao velike rane i kraste. One koje su bile u kosi, samo su se nazirale, jer su bile prekrivene dugačkom, zapušenom, masnom i umršenom kosom. S čela je bio proćelav. Dok su ga šišali, iz tih rana na glavi curili su gnoj i sukrvica. Ponekad bi onima, koji su morali da se pozabave njime, pozlilo zbog njegove tolike zapuštenosti.

Stražari ga uglavnom nisu ni pretresali zbog te zapuštenosti. Zazirali su i od same pomisli da ga dodirnu. U prolaznoj

sobi, gde je najpre smeštan, ostali pritvorenici su ga takode izbegavali. Čak su odbijali da sa njim imaju bilo kakav kontakt. Jer, bez obzira na ono "ceremonijalno" kupanje, Kanada je i dalje smrdeo. Zato mu nisu dozvoljavali ni da sedne za sto sa ostalima. Uvek su ga terali od sebe. Kasnije je, u Padinskoj Skeli, gde je odlazio na odsluženje kazne, smeštan u poseban aneks, u kojem su boravili samo klošari. Oni su, zaista, posebna sorta. Ceo taj aneks užasno je zaudarao. Svi su ga zaobilazili sa "knedom u grlu", pribojavajući se mogućih zaraza.

Dolazak u zatvor za ovog nepopravivog klošara značio je mogućnost da se oporavi, zaleći rane, i ponovo živne. Tu je imao krov nad glavom i uredno je dobijao hranu. Osuđivan je, po pravilu, prekršajno na 60 dana zatvora.

Kanada se, to je bilo više nego očigledno, svesno trudio da se ponaša kao mentalno retardiran, pa mu stražari nisu ni odredili nikakve obaveze. Jednostavno, "dizali su ruke od budale". Vreme je provodio u zatvorskom krugu, neprestano u potrazi za cigaretama. Jer, u tom klošarskom aneksu, gde je manje-više na okupu bila uvek ista ekipa, svi su bili strasni pušači, ali nikad nisu imali novca da kupe cigarete. Bili su zato dosadni i nezasićeni grebatori. Taj klošarski sastav činili su: Japanska Buba, Bog, homoseksualci-klošari Radojka i Zorica i, naravno, Kanada.

U njihovom stalnom tumananju i potrazi za cigaretama, događalo se da im drugi osuđenici obećaju da će im dati čak i celu paklicu, ali pod uslovom da se potuku između sebe. Akteri takvih okršaja, gotovo redovno, bili su Kanada i Bog. Pravila su bila jasna: pobednik dobija celu paklicu! Njih dvojica ponekad su pokušavali da isfoliraju tuču gurkanjem. To im, međutim, nije baš uspevalo. Jer, teško su mogli da zavaraju prepredene kriminalce koji su ih nagovarali na obračun. Zato su morali da pređu na ozbiljnu tuču. Do krvi.

Obično je u toj tragikomičnoj makljaži Bog uspevao da pokaže više žestine. Najpre bi glavom udario Kanadu, onda bi se ovaj razbesneo, i tuča je prerastala u pravi okršaj. Na kraju su

obojica bili krvavi, izubijani, izgrebani. Neki od podstrekača ovih okršaja katkad su, posle završene tuče, lukavo pokušavali da se s njima i dodatno poigraju - proglašavajući da je rezultat nerešen. To je onda značilo da nijedan od njih neće dobiti obećane cigarete. Mnogo puta su Kanada i Bog znali da im se može dogoditi da budu izigrani, i da možda neće zaraditi taj dim strasti, ali svejedno, pristajali su na svaki novi izazov.

Pošto ih drugi kriminalci izigraju za nagradu, ponekad bi se neki od stražara sažalio, pa bi im dao svoju paklicu cigareta, uz napomenu da je obavezno podele. Kanada je, međutim, u takvim situacijama nastojao da svaki put podvali rivalu, dajući mu samo nekoliko cigareta, a ostalo je zadržavao za sebe. Bog je, onda, nanovo nasrtao na njega, pa bi se tako opet pobili. U toj dodatnoj tuči i otimačini dešavalo se i da polome i pokidaju cigarete koje su dobili. Svejedno, potom su sakupljali pikavce i ostatke sa poda, pa onda motali nove "cigarilose" u novinskoj hartiji. Bez obzira na to što su u toj "igri" nasamareni bezbroj puta, i uvek na isti način, iznova su pristajali na ponuđene sadističke darove.

Godine 1991. Kanada je doveden u CZ zbog sasvim drugog razloga. Zbog ubistva! Tako je sam govorio, kada je posle pritvaranja smešten u grupnu sobu. Zbog zapuštenosti je, kao i u svakoj prethodnoj prilici, bio podvrgnut uprismojavanju ribačom četkom. Sa svim onim krastama na glavi, koja je bila debela, čoškasta i krupna, i sa samo jednim zubom između razvučenih žvalavih usana, šokantno je delovao na ostale pritvorenike. S podozrenjem su pristajali da mu udovolje nudeći ga cigaretama, kašom i ostalim što im se našlo pri ruci. Kanada nimalo nije skrivao neku svoju gordost što je ovog puta pritvoren pod optužbom za ubistvo. Sada je bio neko!

U toku noći, međutim, neki od sobnih kolega krišom su iz njegove kasete pored kreveta iščeprkali rešenje o pritvaranju, da bi se detaljno upoznali s razlozima zbog kojih je Kanada postao ubica. U tom rešenju je pisalo da mu je pritvor određen zbog ubistva iz nehata. Detaljno je opisano i kako se sve to dogodilo.

Kanada se u svom klošarskom maniru redovno potucao gradom. Bio je hladan zimski dan, sa dosta snega. Zatekao se u delu grada kod Autokomande, kada je počelo da pritiska ne vreme, a noć je već uveliko padala. Zato je sklonište potražio u uličnom kontejneru za smeće. Uvukao se u kontejner i primirio. Na sebi je imao neki odrpani, dugački crni kaput. Razgrnuo je smeće koje se nalazilo unutra, podvio kraj kaputa, pa se, iako poluzgrčen, udobno smestio da odspava. Smrad i prljavština nisu mu smetali, jer i sam je smrdeo možda i više od smeća.

Novootkriveni "komfor" učinio je da Kanada utone u dubok san. Nije ni primetio da se primaklo jutro. Starica iz obližnje kuće uputila se ka tom kontejneru, noseći pepeo iz šporeta, u kojem je bilo i dosta žara. Došavši do kontejnera, pomerila je poklopac i po ustaljenoj navici, ne zagledajući unutra, sasula pepeo. Deo žara pao je baš po Kanadinom licu i dugačkoj bradi. To ga je, naravno, trenutno probudilo. Panično je skočio i vrisnuo. Starica ga je ugledala tek tog trenutka. Prizor koji se sasvim iznenada stvorio pred njom, bio je stravičan. Prljavi, zapušteni Kanada, u crnom kaputu, sa dugačkom bradom i iskrama žara koje su se rasipale na sve strane dok se on stresao, delovao je više nego užasavajuće. Srce starice nije izdržalo, i jadnica se samo stropoštala na asfalt. Prolaznici koji su se tu zatekli, odmah su pozvali policiju, koju je Kanada mirno sačekao. Objasnio im je kako se sve dogodilo. Pritvoren je pod optužbom za ubistvo iz nehata, iako jednu staricu nije ni prstom dotakao.

Kada su saznali kako im je novi cimer postao "ubica", pritvorenici su odahnuli, i odmah mu otkazali dalju poslušnost. Ipak, uspelo mu je da bar jedan dan bude "glavni" u sobi. To je podrazumevalo i da ga časte onim što su imali.

Kanada, međutim, nije prestajao da insistira na tome da je i on sada "pravi kriminalac i ubica", da više nije neka "sitna boranija", i da je postao "vrlo opasan". To je neprestano ponavljao i docnije, kada mu je, posle osude za ubistvo iz nehata,

određena kazna zatvora od šest meseci. Po prebacivanju u Padinsku Skelu, ipak nije smešten na odeljenje sa ostalim ubicama. Opet je morao u onaj poseban aneks, među svoje pajtaše - klošare.

Zoran Đorđević - Kicoš SPECIJALISTA ZA SOBNU TORTURU

Surov i neprikosnoven do sudara sa starim "vukovima". Iz inata sebi slomio ruku, sekao se, pa u rane trpao buba-šva-be

Još kao maloletnik, sredinom šezdesetih, postao je poznat u svim stanicama milicije u Beogradu. Uglavnom je privođen zbog razbojništava i tuča. Više puta je boravio u CZ-u, pa je u to vreme bio jedan od najiskusnijih kriminalaca.

Njegovi postupci, kako prema drugim pritvorenicima, tako i prema radnicima službe obezbeđenja, bili su gotovo isti: ponašao se tako kao da je čeznuo da dobija batine. Bio je užasno arogantan i drzak prema svima. Uglavnom, nije mnogo pričao; bio je ćutljiv. Imao je sitne oči, te su komandiri često komentarisali: "Jednostavno, i kad te samo gleda pasivno te zajebava. Pogledom te iznervira. Pitaš ga nešto, a on čuti i pilji u tebe. Prvo te gleda, gleda, gleeeeeeda, a onda uz neki poluosmeh progovori, uglavnom nepovezano, otegnuto, kao preko one stvari. Kao da mu je ispod časti što uopšte mora da odgovara na bilo kakva pitanja. U takvoj situaciji, obično se iznerviramo, skinemo palicu i isprebijamo ga k'o vola."

Uz Džambu, dobio je batina kao retko ko. Čak je sam govorio da je bio poligon za obuku novih stražara: "Koliko sam ja "garavuša" (pendreka) popio, nije popilo pola zatvora!". Nikada nije hteo da riba podove, ili da čisti sobu. Uvek je bio sobni starešina, jer je svojom pojavom izazivao strahopoštovanje, a ponašanjem nagonio ljude na poslušnost. Visok 190 centimetara, težak preko 100 kilograma, mišićav, korpulentan, ogromnog nosa, orlovski povijenog nadole, sitnih očiju, tankih usana, razvučenih ušiju. Glavu je uvek držao zabačenu udesno, i gledao nekako iskosa. Kada je dovođen u pritvor, u

PDF Eraser Free

grupnu sobu, mrko bi ispod oka osmotrio one koji su već tu, potom je odlazio levo u ćošak, naspram kenjare, i bez obzira da li je neko već spavao na tom mestu, on je razbacivao sve sa tog kreveta i raspremao se na njemu. Izgledao je surovo i zastrašujuće.

O njegovoj urednosti brinuli su ostali pritvorenici iz sobe. Neki su bili zaduženi da mu peru čarape, drugi donji veš, košulje, majice. Kada je trebalo da ide na suđenje, onda je bilo vanredno stanje u sobi. Zadužio bi nekolicinu da mu ispeglaju pantalone. Dok su u sobama umesto kreveta bile tzv. "palače", peglanje se radilo tako što se pantalone najpre pokvase, zatim isprave, presaviju, polože po daskama, a onda jedan sedne na vrh nogavica, drugi na onaj pojasni deo, a između još dvojica. Nepomično su morali da sede najmanje po sat vremena, pa onda, na smenu, sledeća četvorica. Uglavnom, uspevali su da pantalone tako budu savršeno ispeglane. Gotovo je neverovatno da je to bilo moguće uraditi bez pegle. Kasnije, kada su "palače" zamenjene krevetima, onda su preko rešetkastog madraca stavljali karton, pa pantalone, pa dušek, pa bi dvojica legla odozgo.

Kicoš je poticao iz izrazito siromašne radničke porodice, tako da nije bio u prilici da, poput mnogih drugih, dobija pakete. Ipak, to nije značilo da je bio uskraćen za sledovanje. Jer, kad god bi nekome stigao paket, taj je morao da ga stavi na sto na sredini sobe i da "zamoli" Kicoša da ga on otvori. Ovaj je onda prilazio paketu, otvarao ga, detaljno pregledao sav sadržaj, odvajao ono što mu se dopadalo i stavljao u svoju kasetu. Tek tada je primalac paketa smeo da se primakne i da ono što je preostalo podeli sa ostalima.

Isto je važno i kada se nešto kupovalo u kantini. Pritvorenici su imali pravo da jednom nedeljno odu u kantu i kupe razne namirnice. Naravno, ukoliko su imali novac deponovan na zatvorskoj blagajni. Mogli su da kupe najviše osam artikala. Ponudu u kantini činili su neki suhomesnati proizvodi, pribor za higijenu, kafa, vitaminski napitak za razmućivanje "cedevita", pisma, napolitanke, čokolade, mleko, cigarete.

Kicoš je jednostavno naređivao ostalim sobnim kolegama da na svoj spisak stave ono što je njemu potrebno. Naravno, to je bilo na njihov račun. Nikome nije nadoknađivao taj izdatak. I sam je govorio da voli da boravi u zatvoru, jer se tu oseća sigurno. Priznat je od ostalih pritvorenika, ne mora da brine za hranu, svi ga slušaju, niko ne dovodi u pitanje njegov autoritet.

Imao je pravo apsolutnog prvenstva prilikom kupanja, kao i pri pranju veša. Naime, posle svakog kupanja, pritvorenici su imali pravo da za potrebe svih u sobi zahvate samo jednu kofu tople vode za pranje donjeg veša. Voda se donese u sobu, pa onaj kojeg je Kicoš zadužio mora prvo da opere njegov veš u čistoj vodi. Tek posle su ostali smeli da peru svoje stvari, kada je voda već ohlađena i zaprljana.

Kicoš je u CZ-u boravio bar 15 puta. Negde oko 1980. godine, bio je priveden, opet zbog razbojništva. Najpre je otezaio istražni postupak, a potom i suđenje, maksimalno koliko je mogao. Uvek je koristio advokata koji mu je bio dodeljivan po službenoj dužnosti. Kada mu je, konačno, izrečena presuda sa zatvorskom kaznom od tri godine, već je imao više od dve odležane godine. Kako mu je do isteka kazne ostalo manje od godinu dana, to je automatski značilo da ne moraju da ga upućuju na odsluženje u Zabelu, pa je ostao u CZ-u. Po pravilu, takvi zatvorenici su upućivani u Padinsku Skelu, koja je predstavljala organizacionu jedinicu pod okriljem Centralnog zatvora. A s obzirom na to da je Kicoš bio dobro poznat kao neko ko tamo, uprkos batinama, redovno odbija da radi, uvek je vraćan nazad u CZ. Određivan mu je boravak u samici 30 dana, pa bi potom opet bio premeštan na Odeljenje izolacije.

Tako se, ovog puta, Kicoš odmah našao na Izolaciji, ali tamo su ga sačekali "vukovi", kojima se nije mogao nametnuti kao gazda. Svi, baš svi, bili su višestruki povratnici, prekaljeni i očeličeni zatvorima. I ovde je, isto tako, odbijao da radi, povlačio se u sebe i retko se zadržavao u prostorijama u kojima su sedeli ostali zatvorenici. Stalno je šetao hodnikom.

Nije mogao da im "overava" pakete, ali su mu obično oni sami davali ponešto, videvši da nema čime da se sam počasti.

Kicoš je ostalima na Izolaciji bio poznat još od ranije. Može se reći da je među njima vladalo nekakvo prećutno primirje. Tolerisali su ga, ali se ni on nije usudivao da bilo kome šta zapovedi. Četrdesetak, pedeset, šezdeset osuđenika, koliko je najviše bilo na Izolaciji, bili su podeljeni u više grupa - kolektiva. Neki su živeli sportski, radili sklekove i druge kondicione vežbe, drugi su stalno igrali šah, treći su radili nešto treće, a Kicoš se nije uklapao ni u jednu od tih grupa. Bio je "država" za sebe. Niti su oni posebno bili zainteresovani da ga prime u svoj kolektiv, niti je on pokazivao volje za uključivanjem.

Jednog dana, šetajući nervozno hodnikom u popodnevним satima, prišao je kapiji, pozvao dežurnog stražara, a tada je u smeni bio Kmet, i rekao mu da hoće kod lekara. Nije bilo uobičajeno da se popodne traže lekarski pregledi, osim u izuzetnim situacijama, pa ga je Kmet zato odbio. Kicoš je nastavio da insistira, a Kmet mu je jednog trenutka rekao: "Nemoj da te ja sada izlečim garavušom!". Kicoš mu je na to cinično uzvatio: "Ma, moraćeš da me vodiš, videćeš."

Stražar je, skidajući palicu, krenuo prema kapiji, a Kicoš je proturio desnu ruku kroz rešetku ulazne kapije, naglo se izvio, i sam sebi prelomio ruku u predelu podlaktice. Bio je to užasan prelom, jer je toliko zapeo da je kost skroz pokidala kožu, pa je ruka samo visila. Držala se ustvari na komadu kože i jednoj tetivi. Čak se i iskusni Kmet našao u čudu. Nije mogao da veruje svojim očima. Pošto je nosio naočare, protrljao je sočiva da bi se uverio da li je prizor pred njim stvaran.

Kicoš nije ni jauknuo, samo je, pošto mu je i arterija bila otkinuta, drugom rukom pritisnuo nadlakticu, i prokomentarisao: "E, vidiš, rekao sam ti da ćeš me voditi lekaru."

Kmet je sada, naravno, morao da ga odvede u ambulantu na treći sprat, gde mu je ukazana prva pomoć, a potom je prebačen u Gradsku bolnicu na operaciju. Sve vreme Kicoš nije

dopuštao da mu bilo ko pomaže. Sam je hodao, stisnutih zuba, ne govoreći više ništa.

Posle operacije stavljen mu je gips, ali je, na njegovo iznenađenje, odmah potom vraćen na Izolaciju. Gips je nosio narednih četiri-pet meseci.

Taman kada mu je skinut gips sa ruke, i kada mu je kazna bezmalo već isticala, Kicoš je napravio novu pometnju. I to u vreme dežurstva nadzornika smene Bogičevića, prema kojem je, bez ikakvog posebnog razloga, gajio naročite antipatije. Kada je video da je Bogičević došao da preuzme smenu, pozvao ga je da mu "objasni nešto o nekim problemima". Taman kad je nadzornik prišao kapiji, Kicoš je iz džepa izvadio komadić stakla i njime zasekao još svež ožiljak od prethodne operacije. Napravio je baš dubok i dvadesetak centimetara dugačak rez. Bogičević je zaprepasčeno zurio u njega. Kicoš je onda odbacio staklo, sagnuo se i s poda hodnika dohvatio dve buba-švabe, strpao ih u svežu posekotinu i pritisnuo rukom, govoreći: "Ja ovde više ne mogu da izdržim, hoću da umrem, čuješ li, hoću da umrem, breeee!" Bogičević je počeo da ga moli i bogom preklinje da sačeka malo i da se ne ubije baš u njegovoj smeni. Ovaj je, međutim, nastavio da utrljava buba-švabe u posekotinu, uz sledeći komentar: "One će sada fino, kroz vene, da odu u srce, i ima baš fino da umrem, a zbog toga ćeš ti da najebeš."

Sticajem okolnosti, baš u tom trenutku iza Bogičevićevih leđa na hodniku se začuo drugi jauk i dobovanje palica. Kada se okrenuo, video je dvojicu kao burad nabreklih brkajlija, inače po surovosti poznate svoje kolege Jahača i Ceru, kako palicama žestoko "prevaspitavaju" jednog pritvorenika, kojeg su upravo izveli iz sobe istražnog sudije.

Taj pritvorenik je, valjda opet sticajem okolnosti, bio neka vrsta specijalnog Bogičevićevog štićenika. Zato je on, naprasno, zapostavio rasečenog Kicoša i u nekoliko koraka skočio na svoje kolege, zaustavljajući ih da više ne mlate njegovog štićenika. Kada ih je napokon obuzdao, pritvoreniku je, u nameri da ga

lično sprovede do ćelije, odsečno komandovao: "Za mnom!". Jedva da su napravili nekoliko koraka, opet se začuo štićenikov jauk. Jahač i Cera su nastavili da ga žestoko udaraju palicama. "Boga mu, šta je sad?", pitao je Bogićević. "Druže nadzorniče, ovaj vam se plezi iza leđa", govorili su uglas Jahač i Cera. To je Bogićevića skroz razbesnelo, latio se svoje palice i sada je on krenuo da još žešće mlati tog pritvorenika. Njemu nesrećniku ništa nije bilo jasno, jer ni prethodno nije ničim zaslužio one batine od Jahača i Cere, niti se sada stvarno plezio Bogićeviću.

Kada se napokon "ispraznio", Bogićević je pozvao trećeg kolegu, Veroslava Kovačevića, i rekao mu: "Boga mu, Vele, idi tamo kod Kicoša i vidi, ako već nije umro, vodi ga lekaru!". Vele je zatekao Kicoša kako sedi u ogromnoj lokvi vlastite krvi, i poveo ga u ambulantu. Kada ga je usput pitao zašto je to sebi uradio, ovaj mu je šeretski uzvratio: "Ma, morao sam, mnogo me svrbela rana!".

Sličnih iracionalnosti i budalaština u CZ-u je bilo gotovo svakodnevno. Ambijent zatvorskih zidova i mnoge druge okolnosti, naprosto su podsticale nešto čudno i destruktivno u ljudima, da sebi ili drugima čine svakojake stvari, neshvatljive zdravom razumu.

Kicoš se u CZ-u opet pojavio desetak godina kasnije. Ali sada u sasvim drugačijem izdanju. Ofucan, smršao, upišan, kao senka nekadašnjeg Kicoša. Nije znao čak ni da tačno navede zbog čega je uhapšen. Proveo je na istražnom odeljenju neko vreme, a onda je pušten. Alkohol je uzeo svoj danak. Jednostavno se urušio. Niko ne zna da li je još među živima.

Milorad Radulović - Radula REDAR SA PETOŽILNIM PENDREKOM

Patentirao šuplji kofer. Prvi "sover" sa partnerom. Sebičnjak zadužen da bude umesto stražara. Odgajio "ljubavnicu" u zatvoru

Bio je to čudnovat čovek, koji je više od polovine svog života proveo zaključan iza zatvorskih rešetaka. Zatvaran je bezbroj puta, pa je tako sakupio više od 25 godina robije. Zatvorski stražari su ga tretirali kao inventar, jer nije bilo prostora u CZ-u u kojoj nije boravio.

Beskućnik, koji je u Beograd došao iz Crne Gore, bavio se džeparenjem na potezu od Zelenog venca do Železničke stanice. Najsladi su mu bili novčanici iz cegera starijih gospoda u redovima ispred mesara ili u gužvi na pijaci.

On je izmislio takozvani "šuplji kofer", odnosno kofer bez dna. Kada bi na železničkoj stanici spazio da neko pored sebe neoprezno spusti primamljivu aktovku ili manji kofer, prilazio bi mu, i svoj kofer bez dna stavljao preko kofera žrtve. Trebalo je, potom, samo da kroz prorez na vrhu svog kofera prihvati ručicu onog unutra - tuđeg, i da nestane.

Bio je i prvi "sover" po vozovima i spavaćim kolima. Osamdesetih godina je kao pomoćnika prihvatio i obučio mladog Nikšićanina Milorada Jarebića - Jareta. Njihova specijalnost postalo je šarmiranje putnika u restoranu na železničkoj stanici. Prilazili bi neopreznom putniku, kojeg su već snimili kao vlasnika punog novčanika, i započinjali prijateljski razgovor. Zatim bi sagovornika napadno čašćavali turama pića, ne dozvoljavajući da ovaj ijedno plati. U pogodnom trenutku bi mu onda u sok ili kafu ubacili tabletu "leksiliuma", ili nekog drugog praha za uspavlivanje. Potom su se ukrcavali u voz zajedno sa žrtvom i strpljivo čekali da "lekić" počne da deluje.

Kada bi nesrećnik zaspao, obično posle sat, sat i po, skidali su ga i pretresali bukvalno do gole kože.

Radula je premijerno iza rešetaka dospeo početkom šezdesetih. Prvih nekoliko boravaka u CZ-u za njega su bili izuzetno teški i surovi, jer je dobijao batine kao i mnogi drugi. Tada su komandiri tukli ne pitajući ko je kriv. Mlatili su bez reda i bez ikakvog posebnog razloga, "tek onako". Kakva crna robijaška prava! Tako nešto u to vreme nije postojalo. Čim si tamo, nisi čovek. I prema takvima, nema čovečnosti.

Tokom kasnijih boravaka, neumorno je nastojao da se prijateljski odnosi prema komandirima, pa su mu i oni na taj način uzvraćali. Doduše, menjalo se i stanje u zatvorima. To ne znači i da je bio pošteđen sitnijih peckanja. Kada bi komandir ušao u sobu i video ga, obraćao mu se: "Gde si Radula, stari lupežu!".

Radula bi se, po pravilu, uozbiljio, malo okrenuo u stranu i govorio: "Ma nisam lupež! Mrzi me murija! Čim me vide odma' me 'apse, a ja sam pošten čovjek, da pošteniji ne može bit! Obraza mi i časti crnogorske!". To poslednje je posebno voleo da naglasi, baš onako kako to ondašnji foliranti - njegovi zemljaci, uvek rade kada lažu. Već u sledećem trenu, na iznenađenje onih koji ga ne poznaju dovoljno, Radula je počinjao da se histerično smeje, da se valja po podu i guši, jer je bio hronični astmatičar. Sledilo je panično preturanje po džepovima u potrazi za pumpicom za astmatičare. Kada bi ponovo došao sebi, sledio je komentar: "Alaaaaaa laaaažem, zamalo da umrem!", i odmah bi nastavljao svoje histerično smejanje. Taj njegov zarazni smeh postao je njegov zaštitni znak.

Kada je smeštan u grupne sobe, bez obzira da li se tamo već nalazio neko od žestokih momaka, znalo se da samo Radula može biti starešina sobe. Nikada mu niko nije dolazio u posetu, nikakve pakete nije dobijao, ali je uvek imao punu i prepunu kasetu svakojakih namirnica. To je dobijao od ostalih pritvorenika. Neki su mu davali sa simpatijama, neki kao protiv-uslugu za zatvorske i lopovske priče, koje im je sa uživanjem

prenosio. Kada je boravio u samicama, onda je, uz blagonaklonost stražara, dok je delio hranu ili skupljao smeće po ostalim ćelijama, neke jednostavno uspevao da prevari. Tražio je od njih pozajmicu, vrlo uverljivo tvrdeći da će mu vratiti - "evo, su-tra, najkasnije prekosutra". Kada bi ga taj posle podsetio na dug, Radula bi se razbesneo. Tobože se zgražavao zbog neobzirnosti zajmodavca. Na neke je čak vikao i izlagao ih podsmehu zato što "sitničare i pamte gluposti".

Uspevao je na svakojake načine da se otrebe od drugih, ali je istovremeno bio izuzetno sebičan. Nikada nikome ništa nije dao. Sve što je uzimao od drugih, smatrao je zasluženim, prevarivši ih, nadmudrivši ih svojom "velikom pameću". Kada bi nekome nešto i hteo da da, ubrzo bi odustajao od takve namere, jer je imao osećaj da je taj sada njega izradio. A da njega neko "izradi", to nikako nije mogao da podnese. Ostao bi bez "časti i obraza", i "de bi takav među Crnogorce".

Radula je, inače, bio nižeg rasta, ali temeljit, širokih ramena, sa velikom, "garfildovski" okruglom glavom i debelim usnama. Neki su u šali govorili da upravo zbog takvih usana i uspeva tako "masno" da laže. Komandirima je uredno prenosio šta se sve događa u sobama, s tim što na to niko nije gledao kao na cinkarenje, jer je sve govorio javno i pred svima.

Vremenom je, tako, zadobio poverenje komandira, pa su mu poveravali i mnoge nestandardne dužnosti: delio je hranu po sobama, nosio smeće od ćelija do kontejnera, organizovao ribanje hodnika i stepeništa, ali sam se krpe nije prihvatao.

Osuđivan je najčešće na kaznu zatvora od šest do devet meseci. Nikada se nije žalio na presude i uvek je, pre njihove pravosnažnosti, tražio od upravnika da ga na izdržavanje kazne premesti u Padinsku Skelu. Tamo su njegove privilegije bile još veće i isplativije.

U Skeli je vladalo nepisano pravilo da Radula bude promovisan ne samo u sobnog, već u paviljonskog starešinu, što je podrazumevalo vlast nad nekoliko stotina ljudi. Zbog poverenja koje su komandiri imali u njega, stekao je pravo da, umesto

prave palice, nosi petožilni električni kabl, kojim je tukao ostale zatvorenike. Taj kabl je uvek držao u rukavu, i jednim potezom ga izvlačio i počinjao besno da tuče svakoga ko je imalo odstupao od pravila kućnog reda, ili pravila koje je on sam proglasio. Tukao je nemilosrdno, do krvi, žešće od najžešćeg komandira. Sve osuđenike oslovljavao je kao klošare i jajare. A komandire je, kad oni ne čuju, promovisao u - "avetinje". Bilo je dovoljno da komandir samo vikne - "Paviljonac!", i Radula bi se smesta stvorio pred njim i slušao zapovest, koju je potom vrlo revnosno sprovodio, prebacujući obaveze na druge.

U paviljonu u Skeli, neprikosnoveno je gospodario u prizemlju i na prvom spratu, gde su uglavnom bili smešteni "prekršajci". One na drugom spratu, opasnije, osuđene za teška krivična dela, višestruke povratnike, uglavnom je zaobilazio u širokom krugu. Njima se bavio samo koliko je morao "po službenoj dužnosti". Kada neka od njegovih naredjenja ne bi bila valjana izvršena, onda je, u dogovoru sa komandrom, primenjivao još teže kazne. Jednom je grupi, koja nije dovoljno dobro oprala stepenište, najpre podelio batine, a potom zapovedio da četkicama za zube bezmalo cele noći ribaju sve ispočetka. Bdeo je nad njima neprestano, i kao kobac se usmremljivao na svakoga ko bi pokušao da zabušava.

U Skeli se, jednom prilikom, zbog ilegalnog prelaska granice, zadesilo 17 crnaca iz Nigerije. Iako su svi izgledali kao atlete, bili su poseban izazov za Radula. Iskoristio je prvu priliku koja mu se ukazala, da svojim famoznim kablom nasrne na jednog od njih. Međutim, ostali Nigerijci su skočili i opkolili ga. Radula je krenuo da doziva komandira u pomoć, a kada je ovaj pristigao, mogao je samo da posmatra prizor kako se pobesneli Radula izivljava nad preplašenim Nigerijcima i vitla kablom po njihovim ledima. Potom ih je isterao pred paviljon, i, po uzoru na Ljubu Zemunca, za kojeg se pričalo da je na Zelenom vencu terao crnce da se penju na drvo i glume majmune, Radula je besno siktao: "Na drvo, na drvo, penjite se majmuni, 'ajde brzo, penjite se!". Pošto su oni i dalje samo

nemo zurili u njega, Radula se razbesneo i ponovo se prihvatio kabla, ali smirio ga je komandir objašnjenjem - "Čoveče, pa oni ne razumeju srpski!".

Radula je, između ostalog, imao i privilegiju da je, osim komandira, još jedino on imao ključ od ulaznih vrata u paviljon. To mu je činilo posebnu čast. Međutim, zbog toga što se preterano busao u grudi, komandir Miladin Čeranić je naumio da se poigra s njim. Pustio je jednog osuđenika da ide kući za vikend. Ovaj je to rekao Radulu na izlazu iz paviljona, i on ga je propustio kroz vrata. Minut kasnije, Čeranić je, nastojeći da izgleda usplahireno, pitao Radula: "A što ti pusti onoga da pobegne?". Radula je, zapanjen, objasnio: "Pa rekao mi je da si ga ti pustio da ide na vikend!", na šta je Čeranić nervozno uzvratilo: "Ma ili ti lažeš, ili je on tebe slagao! Hoće da pobegne, trči za njim!". Radulu nije trebalo dva puta ponoviti. Sustigao je osuđenika, ščepao ga i počeo da vuče nazad u paviljon. Kada ga je uvukao u paviljon, srušio se na pod, jer je počeo da se guši zbog astme. Panično je zgrabio svoju pumpicu i grčevito se trudio da povрати dah. Kada se pribrao, čuo je kako mu se grohotom smeju, ne samo Čeranić, već svi iz paviljona koji su posmatrali tu jurnjavu. Taj događaj je posle godinama pre-pričavan.

Pritvorenici i zatvorenici nimalo nisu voleli Radula, jer, uprkos tome što je bio u istoj poziciji kao i oni, nije pokazivao ni trunku solidarnosti s njima. Štaviše, plašili su ga se, mrzeli ga i prezirali. Istovremeno su bili nemoćni da mu uzvrate istom merom, jer je uživao gotovo bezrezervnu podršku zatvorskog osoblja.

Prilikom jednog od retkih Radulovih odlazaka na slobodni vikend, a hteo je samo da obide svoje "štajgere" i "radno mesto" na železničkoj stanici, i da se usput malo napije, stradao je sav njegov "kapital". U zatvoru, u tri prepune kasete bili su mu kafa, cigarete, slatkiši, raznorazne namirnice, nekoliko satova, zlatnih lančića, nešto novca - sve ono što je, na ovaj ili onaj način, vremenom iznudio od ostalih zatvorenika. Iako je

imao pravo na dvodnevno odsustvovanje, u zatvor se vratio već posle 24 sata. Kao da je nešto predosetio.

Odmah je krenuo da proveriti da li je u kasetama sve na broju. Međutim, usledio je šok. Prva kasetu u koju je privirio bila je skroz prazna. Isto tako i druga, i treća. Radula je počeo da histeriše, da viče, da čupa kosu, urla, psuje, proklinje, preti. Otrčao je odmah do komandira, i digao uzbunu u celom paviljonu. Tražio je da se izvrši detaljan pretres, ali mu komandir tako nešto nije dozvolio. Obilazio je sobe, ispitivao sve redom, ali ni do kakvih tragova svog "imetka" nije uspeo da dođe. Izašao je napolje, seo na beton, i gorko zaplakao, kao malo dete. Tresao se, jecao i rezignirano, sam sa sobom komentarisao: "Šta sad da radim? Upropastili su mi život! Moje bogatstvo je nestalo! Kako ću ovo preživeti?!"

Trebalo mu je nekoliko meseci da opet napuni one tri kasete. Da li je sve doterao na prethodno stanje, teško je reći, bar što se nakita i satova tiče.

Radula je voleo da se, s vremena na vreme, napije i "skroz oduzme". Pošto je imao pristup u kancelarije komandira, zapazio je da na jednoj sporednoj polici uvek stoji skoro puna litarska flaša sa 95-postotnim alkoholom. Komandiri su ga koristili za dezinfekciju ruku, posle kontakata sa klošarima. Radula je dolazio i cugao malo-pomalo. Kada su ga otkrili i rekli mu da zbog toga može da umre, kikotao se i komentarisao: "Eeh, ko zna koliko sam ja tih vaših flaša već popio, i nista mi nije falilo!"

Jedan od njegovih poslednjih boravaka u CZ-u bio je 1992. godine, zbog krađe prtljaga na železničkoj stanici. Radula je tada već zašao u ozbiljne godine. I sam je često govorio da je, u međuvremenu, podosta živaca i zdravlja pogubio. Sve teže je izlazio na kraj sa ostalim pritvorenicima, zato je sam tražio da bude smešten u samicu. Jednom prilikom, tokom šetnje, zamolio je komandira Šumskog da mu dozvoli da u ćeliju ponese jedno malo mače, koje je tuda šetalo. Šumski mu je to odobrio, pretpostavljajući da će u toku dana mače

samo odšetati, i misleći da ostareli Radula to traži tek da bi, makar na kratko, imao društvo u samici. On ga je, međutim, zadržao nedeljama.

Mala maca se vremenom pretvorila u mačku. Prisustvo mačke u samici počelo je da "grebe uši" i ostalim komandirima, jer se počesto čulo njeno mjaukanje. Osim Šumskog, drugi nisu znali iz čije ćelije dopiru ti mačji glasovi. U više navrata čak su i pretresali po samicama, ali bez ikakvih rezultata. Mjaukanje se i dalje povremeno razlegalo hodnikom. Onda su iznenada četvorica komandira upala pravo u Radulovu sobu, s namerom da sve detaljno pretresu, jer im je, intuitivno, on bio najsumnjiviji. Opet nisu uspeali da pronadu mačku, a Radula nije prestajao da se sve to vreme lukavo smejlji.

Jednom od komandira najednom je sinula ideja da Radulu zapovedi da se skine. Ovaj je to učinio pomalo nevoljno, i ostao samo u gaćama. Hm, opet ništa. Komandiri su taman nameravali da izađu iz ćelije, kada su najednom primetili da su se Radulove gaće, na trenutak, same od sebe "promeškولية"! Pogledali su se između sebe, pa su Radulu naredili da ih skine. On je najpre malo negodovao, ali je ipak morao da poslušati. Na pod je onda iskočila crno-bela mačka, i počela da im se umiljava.

Četvorica komandira su, kao po komandi, s nevericom protrljali oči, ne verujući sebi da vide to što vide. Jedan od njih je uzeo mačku u ruke, i još više se iznenadio kada je ustanovio da su joj svi zubi izvađeni. "Šta je, bre, ovo Radula?!", obratio se svom dugogodišnjem poznaniku i štićeniku. Ovaj se sada već glasno kikotao i lakonski objasnio: "Da te upoznam sa momom: to je zatvorska mačkica, koja mi guli kožuricu!". Radula je, potom, ispričao da je mačetu povadio zube čim ga je doneo u ćeliju, a zatim je kriške slanine, koju je dobijao za doručak, utrljavao u svoju muškost i "namamljivao mačkicu da mu guli kožuricu"! Ta mačka mu je, tvrdio je, priuštila više zadovoljstva nego bilo koja žena s kojom je ikada bio.

PDF Eraser Free

Stražari su mu, naravno, oduzeli mačku i izbacili je napolje. Nekoliko dana kasnije, komandir Sima Bundalo primetio je tu istu mačku kada je stepenicama iz podruma protrčala prema bloku gde su samice. Provukla se potom kroz glavnu rešetkastu kapiju, i otišla pravo do Radulovih vrata. Skočila je zatim na gornji rešetkasti deo, i ušla kod njega. Komandiri sada nisu imali srca da Radula ponovo odvajaju od njegove neobične ljubavnice. U šali su komentarisali da je i mačka "fatalno zaljubljena u njegovu kožuricu".

Radula je ubrzo prebačen na izdržavanje kazne u Skelu. Prilikom odlaska na slobodni vikend, umro je na pijačnoj tezgi na Zelenom vencu.

Vladimir Marjanović - Mečka AUTORITET IZGRAĐEN POD PENDRECIMA

Krao, obijao i robijao, a prkoseći stražarima "popio vagon batina". Njegovi kompanjoni Čopica, Tunja i Komarac - tipični epizodisti

Svoje prve sudare sa zakonom Vladimir Marjanović čini već početkom sedamdesetih godina, i to obijanjem trafika. U jednom takvom "poduhvatu" biva uhapšen, a s obzirom na to koliko je imao godina, dospeva na maloletničko odeljenje Centralnog zatvora.

Rastom i razvijenošću, međutim, znatno je odskakao od ostalih maloletnika. Bio je izuzetno krupan i visok, pa i mišićav. To mu, međutim, na ovom odeljenju nije bilo ni od kakve koristi. Naprotiv. Upravo zbog toga je mnogo puta ispaštao. Čak i onda kada nije bio kriv.

Reč je o periodu kada je disciplina u CZ-u bila vrlo rigorozna, i kada su među komandirima preovlađivali tzv. "partizani". Strogi i surovi stražari, koji su batinali i zbog najmanjeg prekršaja.

Vladimir se tada nije isticao nikakvim posebnim nestašlukima, ali je mnogo puta, kada bi se na odeljenju dogodila bilo kakva gužva, bio prvi u stroju za kažnjavanje. Često je dobio red žestokih šamara, red teških pendreka. Tako je nebrojeno puta pretučen.

To maloletničko odeljenje praktično je služilo za "obuku" novih stražara. Obuku u smislu uvežbavanja batinanja i zadavanja udaraca od kojih se posle ne mogu uočavati modrice ili veliki podlivi. Vežbalo se i krvničko mlaćenje palicom po telu, ali da se ne polome kosti. To je bilo i vreme kada stražari nisu bili ni u kakvoj obavezi da bilo kome podnose izveštaje o prebijanju pritvorenika. Batine su zato bile svakodnevne i izuzetno surove.

PDF Eraser Free

Pritvorenici su tučeni i zbog najmanje neposlušnosti, a neretko i u slučajevima kada je komandir jednostavno "imao loš dan". U takvoj "atmosfera" CZ-a, Vladimir je proveo nekoliko meseci.

Nedugo posle puštanja iz zatvora, iako i dalje maloletnik, počinio je novo i, za to vreme, mnogo teže krivično delo: u svom komšiluku je ukrao jedan "mercedes". To je bio prvi put da neko u Beogradu ukrade automobil te marke, jer ih je tada bilo veoma malo. Tokom istrage, ne skrivajući ponos zbog svog "uspeha", stalno je ponavljao da je, eto, ukrao "mečku". Zbog tog žargonskog, "nepravilnog izražavanja", dobijao je dodatne porcije batina. Ali i nadimak, po kojem će docnije postati prepoznatljiv.

Dodatnu otežavajuću okolnost u ovom slučaju predstavljalo je to što se tada "otuđivanje društvene imovine" smatralo posebnim zlom, koje se moralo rigorozno kazniti. Mečki je zato određena tzv. vaspitna mera smeštanja u KP dom u Kruševcu. Tamo je dočekao i punoletstvo.

"Vaspitnost" u tom domu izgleda i nije bila baš prevelika, jer se Vladimir, odmah po izlasku na slobodu, udružio sa Čopicom, Tunjom i Komarcem, iz njegovog neposrednog okruženja na Karaburmi. Tako udruženi, "razvili su posao" obijanja trafika i samoposluga, kao i krađu automobila. Nije prošlo mnogo vremena, a na stranicama "crne hronike" je osvanula vest pod naslovom "Uhapšeni Mečka i njegova trojka sa Karaburme".

Dragan Đorđević, zvani Čopica, rođen 1959. godine, svoju kriminalnu karijeru počeo je sredinom sedamdesetih. Prvi put je uhapšen 1977. godine. Naizgled je fizički bio slab i mršav, a nadimak je dobio zbog hramanja na jednoj nozi. To je, međutim, zavaralo mnoge koji su mislili da sa njim mogu lako da izađu na kraj. Kada bi se dogodilo da ga neko čuše, uzvraćao je žestoko. Vremenom su, tako, mnogi u gradu počeli ozbiljno da zaziru od njega.

Čopica je mnogo puta dobio batine od komandira u zatvoru, i pritom se držao kao da je "otporan na pendrek". Dok su

stražari iz sve snage udarali palicama po njemu, on bi se samo isprsis, zategao prekrštene ruke na grudima i neprestano se smejao. To je dodatno nerviralo komandire i dovodilo ih do ludila. Čopica se u tim trenucima trudio da ostavi utisak nekoga ko zapravo uživa u batinama. Sutradan bi bio sav u modricama i podlivima, ali ni najmanje nije zapomagao. Sve to je izazivalo jako podozrenje kod ostalih pritvorenika, pa je bilo sve manje onih koji su se usuđivali da se s njim upuštaju u fizičke obračune. Naprosto, bio je izuzetno prgav čovek.

Za vreme izdržavanja kazne u Padinskoj Skeli, imao i jedno bekstvo iz zatvora. Sa nekolicinom svojih kolega, prezeo je rešetke u WC-u na drugom spratu paviljona i, tako čopav, iskočio napolje. Posle nekoliko dana ponovo je uhapšen. Tako se, od prilike do prilike, ispisivala njegova biografija višestrukog povratnika, pa je u CZ-u ukupno proveo više od 10 godina.

Što se tiče drugog pripadnika Mečkine grupe - Komarca, njemu je, izgleda, bio dovoljan i jedan jedini boravak iza rešetaka. Ostavljao je utisak čoveka koji ne pripada istinski surovom svetu kriminalaca. Posle izdržane kazne, družio se sa Vladom Vasiljevićem - Fantomom, sa kojim je docnije i poginuo u saobraćajnoj nesreći.

Milutin Simić - Tunja bio je višestruki povratnik, koji je iza rešetaka proveo petnaestak godina. Iz nekog razloga imao je znatno povijena leđa. Bio je pasionirani golubar, pa se prilikom šetnji u zatvorskom dvorištu, nastojeći da prati čarobni let golubova, stalno izvijao na vrlo karakterističan način. Tunja se više nego očigledno trudio da u zatvoru bude neprimetan i poslušan, ali je ipak dobio mnogo batina. Njegova nevolja je bila što je, sticajem okolnosti, raspoređivan u grupne sobe u kojima je, gotovo po pravilu, bilo onih koji redovno izazivaju incidente. U takvim situacijama na scenu su stupali besni stražari, koji su prebijali sve redom, ne pitajući ko je kriv, a ko nije.

Znalo se pouzdano, a to Čopica, Komarc i Tunja nisu ni krili, da je neprikosnoveni šef, i "mozak" grupe koju su činili,

PDF Eraser Free

Vlada Mečka. On je za njih bio autoritet, ali i zaštitnik. I kao po pravilu, kad god bi "pao" neki od njih, odmah su hapšeni i svi ostali. Mečka je uvek dobijao najveću kaznu. Zbog svega toga, ali i zbog izuzetne snage i kuraži koju je pokazivao, među zatvorskim zidinama imao je renome "vrlo opasnog tipa".

Kada je osuđen na tri godine zatvora, i sve tri proveo u CZ-u, najpre u samicama i grupnoj sobi, a potom i na Odeljenju izolacije, pokazao je još jednu svoju osobinu; stalno je pravio zalihe namirnica za mesec dana. Sve su mu to "dobrovoljno davale" sobne kolege. Nimalo se nije ustručavao da neposlušnima i "neuviđavnima" podeli šamarčine, upozoravajući ih sledećim rečima: "Mnogo sam jak! Neću da vas mlatim pesnicom, pa da vas ubijem. Hoću samo da vas šamarima opomenem da se ne opustite i zaboravite ko je ovde gazda. To je za vaše dobro!"

Mečka istovremeno nije pokazivao ni na koji način da strahuje od komandira. Bahato se ophodio i prema njima. Često im je odgovarao vrlo osorno i odbijao naređenja, ne pokazujući nimalo poštovanja. Zato je od njih dobijao žestoke batine. I to vrlo često, i jako puno. Teško je prebrojati koliko puta je kažnjavao samicom, a gotovo da nema komandira koji ga bar po nekoliko puta nije isprebijao. Mečka je sve to podnosio stoički. Nikada nije jaukao, niti kukao. Trpeo je i ćutao, i samo nekoliko minuta docnije opet bi nastavljao po svome.

Po izlasku iz zatvora, u boksterskom klubu "Radnički", upoznao je Gišku, zbližio se s njim i odmah je, kako je sam govorio, "počeo da mu drži časove iz kriminalističke tehnike".

Nastavio je, naravno, sa primenjivanjem tog svog znanja u praksi: broj prodavnica koje je obijao stalno se povećavao. Ponekad su on i njegova grupa smišljali neverovatne provalničke novotarije. Tamo gde su namirisali da ima novca, uvlačili su se kroz kanalizacione šahtove, pa čak i kroz dimnjake. Na njihovom nesreću, brzo su otkrivani i hapšeni. Sledila su nova robljanja, a za Mečku i nove serije batina koje je u zatvoru dobio od komandira.

Usledio je period od nekoliko godina kada se primirio, da bi 1989. godine ponovo bio doveden u CZ zbog istih prestupa. Jednostavno, po karakteru je bio kao lisica koja se nepovratno navadila na kokošinjac. Ovog puta osuđen je na bezmalo dve godine tamnovanja. Međutim, za sve koji su ga godinama dobro poznavali, bilo je iznenađujuće da se, u međuvremenu, dosta promenio. Pre svega, fizički je znatno oronuo. Verovatno zbog silnih batina, bili su mu oštećeni bubrezi i pluća. Patio je i od kostobolje, a žalio se i na mnoge druge zdravstvene probleme. Izgledao je kao klasičan primer robijaša koji "umire na rate".

Iznenađujuće je bilo i to što je sada bio vrlo poslušan, pa nijedno naređenje nije odbijao. Usput je novim komandirima i drugim pritvorenicima neprestano prepričavao dugodovštine sa prethodnih robljanja - "kada su me trojica tukli po sat vremena zbog jednog običnog prdeža".

Mečkina životna priča, u svakom slučaju, tipična je priča gubitnika koji to nikada nije shvatio, ne knjižeći što je preko svojih leđa pregurao vagone batina i svakojakih drugih patnji.

PDF Eraser Free

Zoran Pečenjković - Pečeni
DŽEPAROŠ I SEČIKOŽA
IZ KOMŠILUKA

Solista bez svoje teritorije, koji je "umeo" sa stražarima, pa zasluživao "bombonice". Sekao se "jer tako mora"

Džeparošku "karijeru" započeo je sedamdesetih godina, još kao maloletnik. Stanovao je nedaleko od Centralnog zatvora, pa je zato sve komandire oslovljavao kao "komšije".

Još od svog prvog dolaska u CZ počeo je da se samopovređuje. Ponekad je to činio žiletom, ali najčešće komadićima stakla, koje je pronalazio na šetalištu. Za razliku od nekih drugih, pri samopovređivanju se nije folirao. Nanosio je sebi ozbiljne povrede. Čak vrlo teške. Kako se nije moglo dokučiti zašto to čini, mnogo puta je odvođen kod psihijatra na posmatranje. Bez rezultata.

O njemu se govorilo kao o psihopati, ali on je istovremeno negovao i vrlo pristojan odnos prema stražarima. Nikada ni na koga nije nasrnuo. Zato ni njega niko nije batinao. Uvek se smejaio i imao poneku finu reč za svakoga. Na prvi pogled, delovao je flegmatično i opušteno.

Petnaestak godina je bio gotovo redovan "korisnik usluga" CZ-a. Uvek zbog džeparenja. "Radio" je po celom Beogradu, i nije imao "svoju teritoriju". Za krivična dela odgovarao je uvek kao pojedinac, mada je opštepoznato da džeparoši rade ekipno. Da je bio samotnjak, teško je poverovati. Pre će biti da su njegovi pomagači bili vrlo oprezni, ili on, jednostavno, nikad nije hteo bilo koga da ocinkari.

Pečeni je vremenom postao zavisnik od narkotika, pasionirani tabletoman. Tokom boravka u zatvoru nije pravio nikakve predstave da bi izdejstvovao odlazak kod lekara. Obično bi se svojim prepoznatljivim osmehom obratio stražaru - "Komšija, treba mi jedna bombonica!", i ovaj bi ga odvodio lekaru, koji

mu je davao "bombonicu", ponekad i dve. To ga je činilo mirnim, pa se ponašao vrlo uljudno, po nedelju do desetak dana. Onda bi, najednom, pronalazio neki komadić stakla i nasrtao na sebe. Po pravilu, strpali bi ga tada u ćebe, i odneli na ušivanje u ambulantu. Onda bi ga ponovo vraćali u grupnu sobu. Tek što bi mu zarasle povrede, opet je ponavljao svoj "ritual".

Ponekad bi se obratio stražaru pitanjem - "Komšija, šta radiš, imaš li puno posla?". Ovaj bi mu obično odgovarao da nema, a Pečeni je onda uzvraćao - "Izvini, onda, moram sada da ti napravim posao, da me vodiš u bolnicu!". I počinjao je da se seče.

Mnogo puta su ga komandiri pitali zašto to sebi radi, a on je odgovarao da je to jače od njega i da "jednostavno mora tako".

Tokom godina je njegovo telo postalo potpuno unakaženo. Bili su to ožiljci preko ožiljaka. Doslovno po celom telu. Jedino je lice donekle štedeo. Sekao je samo arkade i donju usnu, ali ne i ostatak lica.

Roman Todorović JEDINSTVEN KRALJ ŠTAJGERKI

Pročuo se kao makro nižerazrednih prostitutki. Jedini pobjegao iz "prolazne" ćelije. Harakiri za rodbinu i svoje "radnice"

Za njega se znalo da je bio jedan od prvih makroa u Beogradu. Počev od 1976. godine, desetak puta je boravio u CZ-u. Hapšen je uglavnom zbog tuča na brodu "Split", usidrenom pored Brankovog mosta, zatim na štajgi i u "Picinom parku". Bio je "zaštitnik" nižerazrednih prostitutki, koje su svoje mušterije usluživale u skrovitim i senovitim delovima parka, pa otuda i onaj naziv.

One koji su bili spremni da plate nešto više, odvodile su u kabine na brodu "Split". Roman je uvek bio pored njih. Štitio je svoje "stado", ali i kontrolisao da mu te žene niskog morala slučajno ne podvale. Nikad nisu znale kad će se pojaviti, i iza kog će čoška izviriti. Gotovo svakodnevno bi se potukao sa "klijentima", koji nisu bili radi da isplate usluge njegovih "radnica".

Visok, vižljast, mišićav, nalik poznatom kubanskom bokseru Stivensonu, proglašavao je sebe za kralja Roma. Sa karakterističnom talasastom, gustom crnom kosom, uvek je bio doteran, obrijan, ispeglan kao maneken i namirisan.

Ispređanje legendi o njegovoj visprenosti raširilo se naročito posle bekstva iz pritvora u Palati pravde. Posle jednog hapšenja 1979. godine, i obrade u policijskoj stanici, odveden je pred istražnog sudiju. Privremeno je zatvoren u jednu od prolaznih ćelija u podrumu suda. Te ćelije su veličine metar i po sa dva i po metra, i u njih se smešta samo po jedan pritvorenik. Ceo prednji zid je u rešetkama, od debelih kutijastih cevi. U takvoj jednoj ćeliji trebao je Roman da sačeka saslušanje

pred istražnim sudijom. Međutim, ostavši nakratko bez neposrednog nadzora, odvalio je debelu fosnu sa klupe, zadenuo je među rešetke, i tom polugom napravio sebi dovoljno širok prolaz da se provuče. Potom se hladnokrvno popeo stepenicama do prizemlja, usput se ugladen javljajući sudskim i zatvorskim stražarima - "Hvala, doviđenja, prijatno". Oni su mu otpozdravljali, ne prepoznajući u njemu malopredašnjeg pritvorenika.

Tek nešto kasnije, kad su sišli do ćelije da bi ga priveli istražnom sudiji, stražari su, videvši razvaljene rešetke, shvatili šta se dogodilo. Momentalno su se prisetili ugladenog gospodina, koji je malopre onako hladno išetao. Ponovo je uhapšen tek dva meseca kasnije.

Komandir Beća, kome je Roman prethodno onako izmakao, nije odoleo da mu sada ne naplati blamažu koju mu je priredio. Tukao ga je palicom dobrih pola sata. Iz tih sudskih ćelija, nikada dotad, niti kasnije, nije se dogodilo da pritvorenik pobegne.

Reputacija sa kojom je potom došao u CZ, kao i nastup pri likom samog dolaska u grupnu sobu, obezbeđivala mu je poziciju šefa sobe. Ipak, tu privilegiju nije koristio za izživljavanje nad ostalim pritvorenicima. Uspostavljao je umereni red, a pritvorenike je nastojao da impresionira pričama o svojim prethodnim boravcima u raznim zatvorima. Pričao im je o torturi koju su stražari sprovodili nad pritvorenicima, o komunističkom režimu, batinama koje je dobijao i zbog najmanjih sitnica. Neumorno je istu priču ponavljao svim novopridošlim sobnim kolegama, mnogo puta osvežavajući davno ispričane događaje. Povremeno je, ipak, od stražara dobijao batine, i to uglavnom zbog razgovora u nepodesno vreme i zbog posledonoćnih šetnji u sobi. Nastojao je i da redovno održava fizičku kondiciju, radeći sklekove i zgibove do iznemoglosti.

Roman Todorović je poslednji put boravio u CZ-u 1986. godine, opet zbog razbojništva i tuče, zbog čega je osuđen na "kuku i po", odnosno godinu i po. Još dok je trajala istraga,

jednog avgustovskog vrelog dana, Romanu kao da davno nije davao mira. Bez ikakvog naročitog povoda, sam je sebi u stomak zabio desetak santimetara široku i pedesetak dugačku dasku, koju je odvalio iz poda.

Prema kazivanju njegovih cimera, među kojima su bili Tunja, Čopa, Mečka i drugi, Roman je izvalio dasku iz poda i onako prljavu, umazanu katranom, kojim je bila zalepljena za pod, odneo u klozet. Ubrzo su otuda začuli kratak mukli jauk, da bi se potom na vratima pojavio Roman, iz čijeg je krvavog stomaka virila duboko zabodena daska. Pritvorenici su šokirano piljili u njega, očekujući da se svakog časa sruši na pod. Međutim, on je stajao nepomično, oslanjajući se jednom rukom o dovratnik, a drugom pridržavajući dasku i delove pokidane kože.

Nekolicina njih je počela panično da udara u vrata, dozivajući stražara. Kada je ovaj, napokon, iz hodnika provirio kroz pijunka, unezvereno su ponavljali: "Roman uradio harikiri, Roman uradio harikiri!"

Stražar je odmah otvorio vrata, i zakoračio unutra. Pred njim je stajao Roman, koji se u međuvremenu dogegao do sredine sobe. Videlo se da se svom snagom trudi da se drži što uspravnije. Bio je smrtno ozbiljan, a preko lica mu je prelazio samo blagi grč. Stražar je zurio u njegovu raskopčanu košulju i dasku koja mu je virila tridesetak santimetara iz donjeg dela stomaka. Krv se u mlazevima slivala niz Romanove pantalone, brzo pravila lokvu na podu.

Hitno su ga odveli dežurnom lekaru, koji ga je odmah uputio u gradski Klinički centar na odeljenje hirurgije. Tamo su ga hitno prebacili maricom. Usput je sve vreme odbijao pomoć i sobnih kolega i stražara. Hodao je sam, skoro uspravno i gorđivo, kao da je uživao u nesumnjivo jakim bolovima, ostavljajući iza sebe krvave tragove za sobom.

U samom Kliničkom centru, pred odeljenjem hirurgije, komandire je iznenadilo to što ih je dočekao špalir od tridesetak Roma, koji su tu, očigledno, stigli još sat ili dva ranije.

Osim supruge, sina i nekolicine bliskih prijatelja, u tom nizu stajalo je dvadesetak njegovih prostitutki sa štajge. Sasvim je jasno bilo da su svi oni još ranije znali da će Roman baš tog dana, otprilike u to vreme, biti dopremljen u bolnicu. Ostalo je nerazjašnjeno da li je sve to trebalo da bude predstava koju je on sam odavno isplanirao, da bi impresionirao svoje "stado", ili je neko iz CZ-a neformalno obavestio porodicu o svemu što se dogodilo, pa su ovi hitro stigli da ga dočekaju i pozdrave.

Hirurzi su mu izvadili dasku iz stomaka, pažljivo ga ušili i vratili u CZ. Već posle dvadesetak dana, Roman se potpuno oporavio. Nikada kasnije nije hteo da objašnjava šta ga je naglono da sebi nanese tako teške i po život opasne povrede.

Nešto kasnije, po pravosnažnosti presude, prebačen je na izdržavanje ostatka robije u Padinsku Skelu, ali otuda je pobe-gao dva meseca pre isteka kazne. Odmah je "poslovno" otpu-tovao u Austriju. Posle četiri godine uhapšen je na jugosloven-sko-mađarskoj granici i ponovo vraćen u Skelu. U zatvoru je, međutim, ostao samo jedan dan, jer je kazna, u međuvreme-nu, zastarela.

Od tog doba, u Jugoslaviji više nikada nije zaključavan iza "pravedničke brave".

Aleksandar Sabovljević - Aca Pica DOAJEN ZATVORSKIH DROGERAŠA

Prvi uveo drogu u Centralni zatvor. Tabletomane "prešal-tovao" na "urokavanje". Organizovao štrajk gladu i kolektiv-no sečenje

U svoje vreme, bio je jedan od promotera nove vrste krimi-nala zvanog prodaja i uživanje u narkoticima. Za sebe je go-ovorio da je prvi pravi beogradski narkoman. Prvi put je uhap-šen 1972. godine, a potom je svoju opsednutost narkoticima među zidinama CZ-a okajavao još desetak puta. Najduže je "ležao" godinu i 8 meseci.

Ko god je prijateljevao sa njim, postajao je i sam narkoman. U "druženju" sa drogom, tokom njegovih "slobodnjačkih" da-na, društvo su mu pravili sinovi i kćerke mnogih uglednih Be-ogradana, kako predstavnika državnih institucija, tako i mno-gih uticajnih privatnih preduzetnika.

I Aca je poticao iz bogate porodice, koja je značajan ime-tak posedovala u Velikoj Britaniji. Za sebe je često govorio da ima "najskuplji nos u državi", jer je u njega ušmrkao više od 200.000 britanskih funti.

Prvih trideset dana boravka u CZ-u dobijao je heptanonsku terapiju. Tokom narkomanske krize nije mogao da ustane iz kreveta, niti je bilo šta mogao da radi. Sedeo je povijen, ruku skrštenih preko stomaka. "Raspadam se!" - ponavljao je iz da-na u dan. Bio je izuzetno visok, oko 190 centimetara, ali jedva da je imao 60 kilograma.

Iznenadujuće je bilo to što su se ostali pritvorenici baš tru-dili oko njega, neki i sa motivacijom da postanu dobri sa njim, ne bi li docnije i sami ušli u taj vrlo isplativ "posao". Aca Pica je tako regrutovao i neke od svojih budućih saradnika, a među imućnijim pritvorenicima vrbovao je i svoje nove mušterije.

Kada bi ga prošla kriza, naglo mu se popravljao apetit, dobijao je na kilaži i do izlaska iz zatvora dogurao bi i do 100 kilograma. Svaki put kada je završavao izdržavanje kazne, zaklinjao se da više nikada neće ni pogledati drogu, jer se sada "skroz očistio". Međutim, već posle nekoliko meseci, ponovo se vraćao u CZ sa istom optužnicom.

Sedamdesetih godina, Aca Pica je bio glavni diler narkotika u Beogradu. Nikada nikoga nije cinkario, niti je ikoga namestio. Uvek je padao zbog drugih. I nikada se nije žalio zbog odrezane mu kazne. Iako narkomani važe za beskarakterne ljude, Pica je bio čovek koji drži reč. U tome je bila i tajna njegove vrlo dobre prihvaćenosti među ostalim pritvorenicima, iako su, po nepisanom pravilu, lopovi bili vrlo neprijateljski raspoloženi prema narkomanima. Pored toga što su se plašili da ih ne ocinkare, zamerali su im što "tursku kugu prodaju srpskoj deci".

U zatvorskom okruženju Aca je dodatni respekt zasluživao i time što se pričalo da mu inspektori tokom istrage redovno stavljaju ruke u prorez štoka, pa ga onda vratima udaraju po prstima, tražeći da oda svoje snabdevače. Međutim, on nikada nije zucnuo ni reč. Ta njegova čvrstina imala je posebnu cenu.

Prilikom kasnijih boravaka, upoznavši sve tajne zatvora, Aca Pici je pošlo za rukom da bude i prvi koji je uspeo da narkotike unese u CZ. Najpre je to činio u posebnom "bunkeru" u patikama, u tzv. vazdušnom donu. Komandirima je postalo čudno što mu je supruga svakih 15 dana donosila druge patike. Navodno su ga one prethodne mnogo žuljale, i "nikako mu nisu odgovarale". Docnije se, međutim, ispostavilo da je sa novim patikama u Picine ruke stizala i nova isporuka droge.

Kada je to "provaljeno", Aca Pica je smislio novu tehniku. Supruga mu je ušivala male paketiće narkotika u rubove kragi i rukava na košuljama. Onda je i to otkriveno, ali se on opet snašao. Pošto je protiv njega uporedo vođeno više sudskih postupaka, često je odvođen na suđenja. Tamo je bio u prilici da

se na kratko vidi sa porodicom, sa suprugom i malim sinom. Stražar koji ga je vodio na suđenje, nije dopuštao supruzi da mu pride. Ali, kako i ispod najstrože stražarske uniforme čuči čovek, sa svim ljudskim emocijama, komandiri koji su ga pratili nisu mogli da ne dozvole da mu supruga doturi dete u naručje. Za Acu je to, međutim, bila prava prilika. Svakako prema ranijem dogovoru, supruga je sakrivala paketić heroina među dečje pelene, i Aca Pica je spretno preuzimao novu pošiljku.

Dilovanje narkotika bilo je neuporedivo isplativije u zatvoru, nego na ulici. Paketić "ničo", od četvrt grama, na ulici je vredelo 25 nemačkih maraka, a u zatvorskoj sobi i pet puta više. "Lutkica", pakovanje od pola grama, vredelo je dvostruko. Specifičan je, naravno, i jezik kojim su se pritvorenici međusobno sporazumevali u toj trgovini. "Bendžo" je bio bensedin, "apač" - apaurin, "bombona" - mogadon, "trondža" - trodon. Zbog ovog poslednjeg, zatvorski narkomani su bili spremni i da puze s kraja na kraj hodnika, samo da bi ga se dočepali.

Većina pritvorenika koji su boravili u grupnoj sobi sa Acom Picom, družeći se s njim, postajali su narkomani. Najpre tabletomani, a potom su prelazili i na "ozbiljnije alatke za urokanje". Zato su se, po pravilu, svi iz te sobe prijavljivali za lekarski pregled, žaleći se na iste probleme i tražeći apaurinsku, bensedinsku, mogadonsku ili trodonsku terapiju. Lekar je obično svakome prepisivao po 20 tableta, što je značilo da oni nedeljno prikupe oko 300 dragocenih komada, od kojih je Aca pravio najrazličitije koktele.

Među onima koji su se najdrastičnije "navukli", bio je pritvorenik zvani Čačak, koji je prethodno bio vrsni karatista, a u zatvor je dospao zbog ubistva u hotelu "Palas", koje je počinio kao poručnik u Srpskoj dobrovoljačkoj gardi Željka Ražnatovića - Arkana. Čačak se od tabletomana u zatvorskoj sobi vrlo brzo prešaltovao na heroin i postao nepopravljivi zavisnik. Aca ga je preko svojih veza uredno snabdevao, čak i kada je ovaj kasnije prebačen u drugu sobu, da bi tamo - po nečijem

nalogu spolja - obezbeđivao tek uhapšenog Đovanija Di Stefana, "uglednog italijansko-srpskog biznismena". Činjenica da je Di Stefano posedovao jugoslovenski pasoš, prema kojem je bio prijavljen na adresi tadašnjeg predsednika Srbije Slobodana Miloševića u Tolstojevoj ulici, kao i činjenica da je Čačak dobio specijalno zaduženje da brine o njegovoj bezbednosti u zatvoru, davala je poseban značaj i Aci Pici, kao nekome ko se stara o Čačkovom "mentalnom zdravlju".

Svaki sledeći dolazak u CZ za Acu Picu je bio i novo iskustvo. Opuštao se pričajući sobnim kolegama svoje dogodovštine i patnje tokom prethodnih boravaka. Pričao je o noćnim upadima stražara u sobe, prebijanjima koja bi usledila samo zbog toga što se čuo tihi razgovor. Mlatili su i kada bi neko zvučno prdnuo, jer smatralo se da se i time provocira komandir.

"Spasao nas je beli papir!" - govorio je Aca mladim pritvorenici, misleći na obavezu, uvedenu 1987. godine, da i pritvorenici i stražari moraju da pišu izjavu zbog batinanja.

Aca Pica je, inače, prvi organizovao kolektivni štrajk gladu na celom bloku, 1984. godine. Štrajkovali su zbog loših zatvorskih uslova, izživljavanja pojedinih komandira i neodgovarajuće ishrane. Protest je trajao petnaestak dana, ali niko od nadležnih se nije preterano zabrinuo, jer se znalo da su se pritvorenici prethodno osigurali zalihama hrane koju su dobili u paketima. Tako je taj "štrajk gladu", zapravo, značio odbijanje samo zatvorske hrane, ali ne i istinsko gladovanje.

Shvativši da im se može dogoditi da potroše pripremljene zalihe pre nego što dočekaju ispunjenje postavljenih zahteva, Aca je inicirao da se na celom bloku, u svih sedam soba, organizuje "kolektivno sečenje" - samopovređivanje žiletima. Dogovorenog dana, međutim, isekli su se samo u sobi broj jedan, a u svim ostalim sobama su zatajili. U "jedinici" je to bilo istinski krvavo jutro. Iseklo se svih 18 pritvorenika. I to ne samo površinski. Neki su presekli i vene. Cela soba bila je u krvi: i pod, i zidovi, i plafon.

Dok su stražari odvodili isečene u bolnicu, pritvorenici iz druge sobe razvalili su vrata i pohrlili u hodnik. U toj sobi, sticajem okolnosti, nalazili su se sve višestruki povratnici: Zoran Kovačević - Koča, bokser "Radničkog" Jovanović, pljačkaš kanskih zlatara, Vita Nikolić, Dijabolik, Papa i još nekolicina isto tako "slavnih" robijaša. Komandira Milovana Rankovića, koji je pokušao da ih zaustavi, nokautirali su već prvim udarcem. Usledio je juriš dvadesetak komandira sa drugih blokova, pa je dalja pobuna zaustavljena.

Kada se situacija primirila, pritvorenike koji su razvalili vrata sobe, izvodili su jednog po jednog na "razgovor". Žestoko su ih prebijali i smeštali u samice, gde su ih narednih 30 dana opet, gotovo svakodnevno, "prevaspitavali garavušama". Tako je Acin štrajk u "zatvorskim analima" ostao zabeležen kao zabluda pritvorenika da samopovređivanjem mogu postići neke značajnije promene zatvorskog režima.

Aca Pica se, iako su svi znali da je on organizator, pritajio i prošao bez ikakvih sankcija. Docnije je još nekoliko puta hapšen i zatvaran, i svaki put su po nekolicina iz njegove grupne sobe postajali ozbiljni narkomani. U međuvremenu, i sam je toliko ogrezao u drogiraju da su mu, doslovno, sve vene bile perforirane ubodima igle. Praktično, više nije bilo mesta na rukama i nogama gde je mogao da se ufiksa, pa je iglu zabadao pod jezik. Taman kad je izašao na slobodu, 1996. godine, posle ko zna koje po redu kazne, Aca Pica se odmah sutradan "overio" prevelikom dozom. Zauvek!

Sreten Radak - Moka **BATINAŠ PONIŽEN ZBOG STRAŽARA**

Nije mogao bez tuča, a u zatvoru nasrtao i na stražare. Giška ga kaznio i ponizio zbog cinkarenja "dobrog komandira"

Višestruki povratnik, uvek zbog teških kafanskih tuča, Sreten Radak, zvani Moka, u zatvoru je proveo najmanje deset godina. Bio je srednjeg rasta, oko 180 santimetara, ali izuzetno razvijene muskulature. Imao je kratku ravnu kosu, krupnu glavu, četvrtastu vilicu, debele opuštene usne. Već na prvi pogled odavao je utisak grubijana. Tako se i ponašao. Bilo je dovoljno da ga u kafani neko samo pogleda, pa da skoči na nesrećnika i isprebija ga. Svaka njegova tuča značila je teške telesne povrede za protivnika, uz gotovo obavezno lomljenje vilice, nosa ili nekoliko rebara. Čak i kada bi protivnika srušio na pod, nastavljao je da ga gazi i nemilice udara.

Prvi put je dospeo u CZ sredinom sedamdesetih godina. U zatvoru je nastavljao sa svojim nasilničkim ponašanjem. Bezbroj puta je premlaćivao sobne kolege samo zbog toga što mu nisu bile po volji. Nimalo nije zazirao od intervencija komandira, pa je nasrtao i na njih. Oni se zato nisu ni usuđivali da intervišu samostalno, već u grupi po nekolicina, te je, stoga, Radak uvek dobijao batine s kamatom. Ponekad su ga čak vezivali lancima, pa onda tukli. I obavezno su ga smeštali u samicu, gde je, takođe, uglavnom bio vezan.

Prilikom takvih intervencija, Radak je na stražare bacao veliku limenu kasetu u kojoj se čuvaju lične stvari, ili je podizao tešku masivnu klupu, kojom ih je onda gađao. Time nije uspevao da ih odvrati ili zaustavi, ali je pružao otpor, što, u suštini, nije moglo ništa bolje da mu donese. Naprotiv!

Zbog kafanskih tuča uglavnom je osuđivan na kaznu zatvora od oko godinu, do godinu i po dana. Po pravilu, samo nekoliko

meseci posle izdržane kazne, Radak je ponovo stizao iza rešetaka. Katkad već i posle petnaestak dana.

Kad god je Radak bio doveden u zatvor, stražarima je čitano posebno upozorenje, da obrate naročitu pažnju na njega. Svi njegovi boravci u CZ-u krcati su batinama, batinama i batinama. Manijački je nasrtao na bilo koga, čim mu makar i najmanja sitnica nije po volji. Zato je neizostavno dobijao batine od stražara. Ipak, kada se presaberu sva ta njegova "junaštva", ispada da je uvek nasrtao na slabije. Nikada se nije usudio da se okuša sa Giškom, Mečkom, Fantomom, Džambom, Šokom, Totarom ili Kicošem. Njima se, jednostavno, nije isprečivao. Dobro je znao da bi bio pregažen, i da oni prema njemu ne bi imali milosti.

Sredinom osamdesetih, na Odeljenju izolacije se u jednom trenutku desilo da je jedino on ostao od "žestokih momaka". Drugima su kazne bile istekle, pa je to za Radaka bila nesvakidašnja prilika da tridesetorici, uglavnom marginalnijih kriminalaca, koji su ostali s njim, pokaže ko je, i da "uvede svoj red". Utoliko pre što su se u njemu sve dublje osećali tragovi dugogodišnjeg robijanja. Iako i dalje izuzetno krupan, polako je kopnio. Međutim, tada je najednom počeo sasvim drugačije da hoda. Šepurio se hodnikom i izdavao svakojaka naređenja.

Svi su bili poslušni, jer su se, kako su govorili, plašili tog psihopate. Sticajem okolnosti, upravo u to vreme, otkrivena je u nekom budžaku na Izolaciji pozamašna količina praznih "čokanjčića" i "unučića". Zatvorska uprava je pokrenula istragu, da bi se ustanovilo ko od stražara švercuje alkohol na ovo odeljenje, na kojem, inače, borave višestruki povratnici i drugi opasni tipovi. Pošto se naišlo na zid ćutanja, komandir straže se u tajnosti nagodio sa Radakom da on bude mamac, na koji će se uhvatiti stražari koji za sitne pare krše stroga zatvorska pravila.

Radaku je data novčanica od 5.000 dinara, koja je prethodno s jedne strane premazana prahom za uzimanje otisaka. Ovaj je, neznano zašto, izabrao stražara Milovana Jovanovića - Šoka, kojeg je kao zamolio da mu kupi nekoliko "čokanjčića".

Ovaj je pristao i, u vreme pauze za doručak, krenuo prema izlaznoj kapiji da bi u prodavnici kupio rakiju. Na kapiji su ga sačekali nadzornik Milorad Mijatović i komandir straže Enver Kovačević. Šok je, u trenutku, shvatio da je upao u nameštaljku, pa je pobjegao u paviljon, utrčao u WC, i onu novčanicu bacio u šolju. Povukao je vodu, i dokaz je otplivao niz kanalizaciju. Svejedno, odmah je uhapšen.

Pregledom njegovih šaka, nisu pronađeni tragovi onog praha za otiske. Ispostavilo se da je Radak presavio novčanicu na pogrešnu stranu. Ipak, Šok je smešten u samicu. Bilo je to strašno poniženje za dojučerašnjeg komandira. Hteo je da se ubije, glavom je udarao o zid, jaukao i proklinjao svoju sudbinu. To je bio prvi put da je neki komandir "pao".

Oni koji su pripremili klopku za Šoka, pomalo su se i snegivali kako da izađu iz nastale situacije zbog nedostatka ključnog dokaza. Onda je na scenu stupio istražni sudija, koji je Šoku tokom ispitivanja sugerisao da mu je bolje da sam sve prizna i spase se zatvora.

Garantovao mu je da će tako navodno "samo biti suspendovan s posla". Šok je poverovao, potpisao je priznanje, a isti taj istražni sudija mu je već sledećeg minuta pisao rešenje o pokretanju krivičnog postupka i određivanju novog pritvora. Osuđen je na šest meseci zatvora "zbog primanja mita".

Sreten Radak je zbog zasluga u ovom slučaju pušten sa izdržavanja kazne tri meseca pre isteka roka. Vest o tome je na prosto eksplodirala među svim kriminalcima u Beogradu. Naročito se razbesneo Giška, koji je mnogo puta ranije pritvorenicima i osuđenima govorio da "nipošto ne smeju da cinkare dobre komandire, koji su voljni da im učine neku uslugu u zatvoru".

Giška je zato organizovao svoje prijatelje, Gorana Majmuna, Simendu i Žuću, da Radaka "uhapse i privedu" u hotel "Srbija", gde je inače bilo njihovo neformalno sedište.

Radaku je, onda, naredio da mu najpre skine patike i čarape, da ih uredno složi, pa da klekne na kolena i "popuši mu

palac na nozi". Sve se to dešavalo na stepeništu ispred ulaza u hotel. Ovaj je, najpre, negodovao i molio da ga ne tera da to radi, jer to "nema smisla". Giška je izvadio pištolj i rekao mu da bira: ili da izvrši naređenje ili će mu prosvirati kolena. Radak je tada shvatio da je vrag odneo šalu, i krenuo da "postupa po naređenju". Najpre je samo vrhovima usana dodirivao nokat, dok ga Giška nije opomenuo - "dublje, dublje!". To "duboko pušenje palca" trajalo je bezmalo pola sata, dok Giški nije dosadilo. Onda je ortacima naredio da ga odvedu u Košutnjak, vežu za drvo i žestoko isprebijaju. Rečeno - učinjeno.

Radak se posle toga samo još jednom, nakratko, zadesio u Centralnom zatvoru. Njegov "autoritet" sada je bio skroz srozan. I kod pritvorenika i kod stražara. Valjda zbog toga, nije se više usuđivao ni da bilo koga cinkari, niti da prebija sobne kolege. Bio je to sasvim drugačiji čovek od onog nekadašnjeg. Ubrzo je, međutim, počeo da se drogira i opija, više nego ranije. Onda se, 2001. godine, "overio" prljavim heroinom.

Nemanja Stanojević - Rica **POLJUBAC SMRTI** **ZA PRVOG SIDAŠA**

Rastao uz batine, pa posle redom uzvraćao. Patentirao "pijane jabuke". Džeparoški trening asova. Poslednjom dozom "razneo" srce

Sa zakonom se prvi put suočava još kao maloletnik, 1974. godine. Zbog džeparenja je tada proveo šest meseci na maloletničkom bloku. U to vreme je često, onako dečjački, govorio da ne zna da li više strahuje od komandira ili od svojih "kolega" maloletnika. Danju strah od komandira, a noću od sobnih kolega.

U sobi su ga ponajviše zlostavljali zato što je bio izrazito ružan: visok, jako mršav, veoma bubuljičav, klempav, izuzetno krupnih, buljavih očiju, širokih usta, tanke opuštene usne, neproporcionalno dugačkih ruku. Zbog gnojnih bubuljica, ostali pritvorenici često nisu hteli ni da prihvate da sedi za stolom s njima u vreme jela.

Neki su ga čak "tetovirali" šibicama. Palidrvcem su mu dugo utrljavali fosfor u kožu, sve dok se ne bi napravila rana. Na tim mestima su se posle formirale gnojave, ružne kraste, koje su, kada bi posle izvesnog vremena zarasle, ostavljale grube "tetovirane" tragove. Prebijanja kojima je često bio izložen, i sam je prestao da broji. Verovatno ga je sve to nagnalo da počne sa korišćenjem nekih opijata. Nije mu trebalo puno da postane težak tabletoman.

Boravak u zatvoru i popravnom domu u Kruševcu nije na njega ostavio jači "popravni" utisak. Postavši punoletan, i dokopavši se slobode, nastavio je sa "zanatom" u kojem se dodatno izveštio. Ubrzo je ponovo "pao" i obreo se u CZ-u. Stražari su ga sada jedva prepoznali. Izrastao je još više, postao je izuzetno agresivan i surov prema svima iz svog okruženja.

U grupnoj sobi zaveo je pravu strahovladu. Svi su ga se plašili. Sve one strahote kojima je ranije bio sam podvrgnut, sada je primenjivao prema drugima. Agresivnost nije obuzdavao ni prema stražarima. Doduše, nije se baš usuđivao da fizički nasrne na njih, ali je bučno i psovački negodovao na svaku njihovu naredbu. Ponekad im se unosio i u lice. Zbog toga je dobijao batine, ali svejedno, nije prestajao da stražare oslovljava kao "smradove", "crnokošuljaše", "seljačine". Tukli su ga sve dok ne bi prestao sa uvredama. Kako bi brzo planuo, Rica se isto tako brzo i povlačio. Odjednom bi ućutao, smirio se i odlazio na svoj krevet. Stražari ga, uglavnom, nisu slali u samicu posle ovakvih incidenata, jer im je dodatnu neprijatnost predstavljalo da kolegama i starešinama prepričavaju sve uvrede koje je Rica izgovorio na njihov račun.

Više puta se događalo da se Rica smiri posle dobijenih batina, ali je onda čekao da dužnost preuzme naredna smena, pa bi pribegavao samopovređivanju. Šibicom je pripaljivao filter od cigareta, pa bi ga, kad malo odgori, gasio i oblikovao kao sečivo, kojim se "rezbario" po rukama. Iako je to bilo takozvano "plitko sečenje", krvi je bilo na sve strane. Bila je to demonstracija njegovog besa i nemoći. Očekivao je, kako se nekoliko puta i poverio pojedinim komandirima, da će one, koji ga kažnjavaju, tim sečenjem naterati da se "malo zamisle". Oni su mu svaki put samo dodeljivali kvalifikaciju "psihopata".

Rica se najviše proćuo po jednoj sasvim drugačijoj dosetki. Naime, stražarima je zapalo za oko da su svi u njegovoj sobi po nekoliko dana pijani. Sva nastojanja da otkriju kako nabavljaju alkohol, bila su bezuspešna. Komandiri su međusobno počeli čak i da sumnjiče jedni druge - da neki od njih za novac donosi rakiju "Ricinim pritvorenicima". Onda je neko zapazio da se pijanstvo u ovoj sobi redovno poklapa sa periodom kada Rica dobija paket. Svi su se revnosno dali na pretresanje tih paketa.

Prevrnuli su svaki čvarak u najlon kesi, svaki komad salame, ljuštili su kobasice proveravajući da unutra nisu sakriveni kakvi čokanjčići, otvarali čokolade, zavirivali u kese sa voćem,

ali ništa. Pijanstvo se i dalje nastavljalo. Bezbroj puta je detaljno pretresana i cela soba, koju su, zbog svega ovoga, prozvali "pijana soba". Nemajući kud, pretpostavljeni su počeli sve češće da pretresaju stražare, da bi otkrili ko od njih pritvorenicima dotura rakiju. To je, posle svega, bilo jedino logično objašnjenje kako su se Rica i kompanjoni mogli snabdevati pićem. Začudo, i svim osvedočenim cinkarošima, usta su ostala skroz nema.

Rica je posle šest meseci pušten iz zatvora, ali se povremeno opijanje pritvorenika u toj sobi i dalje nastavilo. Neobično je bilo to što ni u jednoj drugoj sobi takav problem nije postojao, iako je i među ostalim pritvorenicima bilo ljubitelja žestoke kapljice. Onda je nadzorniku Bori Veličkoviću - Šopu sve to preselo, pa se namerio na jednog od pritvorenika za kojeg je procenio da je najmekši. Izveo ga je u hodnik i malo žešće "pritisnuo".

Šop je, inače, bio poznat kao "cimator". Nije imao običaj da tuče pritvorenike; čak nije nosio ni palicu. Jedino je na vrlo karakterističan način cimao ramenima, levim pa desnim, pa opet levim, pa opet desnim, sve pred licem onoga kojeg je saslušavao. Tome, "istrzanom" i isprepadanom, nije preostajalo ništa drugo već da "propeva". Pogotovo što je Šop, uz ovu predstavu, neizostavno izgovarao svoju čuvenu rečenicu: "Prijznaj! To ćemo znati samo ti i ja. I crna zemlja." Tako je i ovaj pritvorenik, nemajući kud, poverovao Bori i, konačno, razotkrio višemesečnu misteriju. Rakija je u zatvor stizala u - jabukama.

Rica je džeparošima, koji su mu jedini donosili pakete, naložio da uvek stave i dosta jabuka, i to "špricanih rakijom". Njegovi prijatelji su, naime, špricom ubrizgavali rakiju u jabuke, i svakome je bilo dovoljno da pojede samo jednu da bi postao baš "veseo". Zbog ovih "pijanih jabuka" svima je, do daljeg, zabranjeno da u paketima primaju jabuke. Pa čak i bilo kakvo drugo voće.

U civilstvu je Rica, međutim, mnogo veće zadovoljstvo nalazio u narkoticima. Postao je veoma ozbiljan zavisnik. Špric je

PDF Eraser Free

za njega bio lični pribor, a rakiju je zamenio heroinom. Zavisnost od džeparenja nije prekidao, pa je tako ponovo dospao u Centralni zatvor 1983. godine. U međuvremenu je "ordinirao" po drugim većim gradovima u tadašnjoj Jugoslaviji, ponajviše duž jadranske obale i u Sloveniji.

U tadašnjoj najsevernijoj jugoslovenskoj republici bio je i u zatvoru. O tome je voleo da naširoko i pohvalno priča stražarima u CZ-u, kao da im drži seminar o tome kako bi i oni trebali da se sa uvažavanjem odnose prema pritvorenima. Slovenački "paznici", kako tamo nazivaju stražare, nisu praktikovali da "vežbaju palicu" po leđima pritvorenika. Oslovljavali su ih uljudno kao "drugove", umesto ovdašnjeg uobičajenog obraćanja pritvorenima sa "lopužo", "stoko", "majmune"... Paznici su se naročito trudili da grade poverenje prema pritvorenima. Tako su jednog dana upravo Rici ukazali poverenje, pa su mu dali novac i "zamolili ga da ode do prodavnice i kupi im doručak". Ovaj se, čim je prešao zatvorski prag, nimalo nije dvoumio: paznike je ostavio da čekaju gladni, i pobegao u Srbiju.

Sada je u CZ-u imao opsesiju pribavljanja heroina. Iako su njegovi paketi naročito revnosno pregledani, stražari su kadkad previdali paketiće heroina ušivene u manžetne ili kragne košulja. Povremeno se Rica snalazio i uz pomoć drugih pritvorenika iz svoje sobe. Najčešće je organizovao da mu pošiljka stigne u paketu nekog od sobnih kolega, koji je stražarima najmanje sumnjiv, i čiji se paket samo ovlaš kontroliše.

Ovoga puta osuđen je na devet meseci, a na izdržavanje kazne raspoređen je na Odeljenje izolacije. Rica se tu, na svoje veliko zadovoljstvo, sreo sa osuđenikom Božom Polićem, koji je među džeparošima važio za "najvećeg i najspretnijeg u celoj državi". Sticaj okolnosti je hteo da se u isto vreme na ovom odeljenju zateknu još nekolicina "uglednih" beogradskih preturača džepova - Pećeni, Bocko i Vučko, što je bila idealna prilika da natenane razmene svoja iskustva i "unaprede tehnologiju rada".

Boža Polić je čak odlučio da ostale "časti" kursom vađenja novčanika iz uskog, poluzatvorenog unutrašnjeg džepa sakoa. Kao učilo koristili su drške od dve metle, na koje su nakačili sako sa delimično ušivenim unutrašnjim džepom. Unutra su stavili savijene zalepljene novine, koje su predstavljale novčanik. Na sve to dodato je i minijaturno zvonce. Postrojili su se zatim u sobi, i namestili ruke kao da se drže za plafonski ru-kohvat u tramvaju. Prolazili su jedan po jedan pored sakoa, iz kojeg je trebalo da neprimetno izvuku "novčanik". Pritom se nije smelo oglasiti ono zvonce. Deo "zadatka" je bilo i to da taj zahvat obave tako da ostali ništa ne primete, odnosno da ne vide u kom trenutku je spretna džeparoška ruka utrčala i zgrabila novčanik. Sako na metlama ovde je glumio, kako oni to u žargonu nazivaju, "cavu" (ovcu, žrtvu), a ostali u tom "tramvaju" bili su "pubovi" (policajci). Za svaku nespretnost, međusobno su se kažnjavali udarcima po glavi.

Iz dana u dan, mesecima, njih petorica su usavršavali ovu metodu, a sve je to bila i relativno zanimljiva predstava za ostale pritvorenike na Odeljenju izolacije.

Izgleda da je Rici ovaj kurs bio od naročite koristi, jer je njegovo sledeće "padanje", 1987. godine, bilo zbog trgovine heroinom, a ne zbog džeparenja, iako time nije prestajao da se bavi.

Taj njegov poslednji dolazak u zatvor razlikovao se od prethodnih i po tome što je po celom telu imao nekakve otvorene, cureće rane. Izgledao je zastrašujuće, a naročito su mu bila otekla i izranavljena stopala. Ubrzo je lekarskim pregledima ustanovljeno da je zaražen virusom side, pa je prebačen na Infektivnu kliniku na lečenje. Bio je pod stalnim zatvorskim nadzorom. Određene su mu višestruke terapije, ali poboljšanja nije bilo. Izgledao je sve lošije, jer je bolest uzimala maha. Više nije mogao ni da ustane iz kreveta. Sve je iz njega curilo, kao kroz kakvu čarapu.

Jednog dana mu je u posetu na kliniku došla devojka, čije je lice takođe delimično bilo prekriveno vlažnim ranama. Ona je i ranije dolazila da ga posećuje, pa su je stražari već poznavali.

Ovog puta ušla je u bolničku sobu neuobičajeno uznemirena. Stražaru se javila samo pogledom. Hitro se primakla Rici, i strasno ga poljubila u usta. Već posle nekoliko minuta okrenula se i otišla.

Rica se, na iznenađenje stražara, samo nekoliko trenutaka posle toga uspravio u krevetu, spustio noge na pod i pomalo nesigurno počeo da korača po sobi. Za njim su na podu ostajali krvavo-gnojni tragovi. Koža na stopalima je dodatno počela da puca, a Rica je urlikao od bolova. Bio je to prizor kao u najšokantnijem hororu. Stražar ni sam nije znao kako da se ponaša. Plašio se side, i bio je zbunjen time što je do malopre polumrtav Rica - prohodao. Posle nekoliko minuta Rica se vratio u svoju postelju, opružio se, blago nasmejao i - izdahnuo.

Ispostavilo se kasnije da mu je devojka onim poljupcem u usta utisnula poveću dozu kokaina, od kojeg mu je srce eksplodiralo. Bio je to istinski verterovski poljubac smrti dvoje ljubavnika.

Nikola Petrović - Žuća TIRANIN SA SAMOUBILAČKIM NAGONOM

Nepojmljivo terorisao sobne kolege. "Filovao" se federima i sam sebi prosipao creva

On je možda najbolja potvrda one narodne izreke da "budale i Bog čuva". Kada je 1982. godine osuđen zbog nasilničkog ponašanja i razbojništva, već uveliko je među svim beogradskim kriminalcima bio dobro poznat kao nepopravljivi kavgadžija.

Srednjeg rasta, ali izuzetno snažnog tela, rid, izrazito pegav, sa nekim malim, sitnim očima, izgledao je opako. Tako se i ponašao. Bio je pravi kabadahija prema svojim sobnim kolegama u CZ-u. Naprosto je uživao da maltretira sve oko sebe. Svi su morali da budu njegove slugе. Naređivao je ko će mu čistiti cipele, ko prati veš, ko će raditi druge stvari umesto njega. Posebno zadovoljstvo mu je predstavljalo da, kada mu je vruće, svima zapovedi da mašu novinama i tako ga hlade. Drugi su morali da skinu čaršave sa svojih kreveta, skvase ih i drže, ili eventualno okače pored njegovog kreveta, praveći "hladni paravan" za Žuću.

U sobi u kojoj je boravio, svi su se tresli od straha da će ih unakaziti, ako ne udovolje makar i najmanjem njegovom prohtevu. Zato su povremena, kratkotrajna odvođenja Žuće u samicu, za njih predstavljala istinski praznik.

Tako je, u toj svojoj obesnosti, smislio nešto što do tada nikome nije palo na pamet. Jednog poslepodneva, naredio je sobnim kolegama da sa jednog kreveta poskidaju kratke federе, zatim da svaki posebno umotaju u aluminijumsku foliju iz paklica cigareta i uredno slože na gomilu. Žuća je potom go-spodski seo na svoj krevet i počeo natenane da guta jedan po

PDF Eraser Free

jedan umotani feder. Svi su ga gledali preneraženo, ali nisu smeli ni da zucnu, jer bi ih on svakako surovo kaznio da su se samo usudili da alarmiraju stražare. Neki su, doduše, jedva uspevali da prikriju pomešano zaprepašćenje i prigušeno radovanje zbog onoga što Žuća radi. Potajno su se nadali da će "žuta zver" tako umreti i osloboditi ih daljeg stradalništva.

Ta predstava "gutača federa" trajala je dugo, skoro dva sata. Povremeno je zastajkivao, buljio svoje sitne oči, podrigivao, prdeo, stenjao, ali sve vreme na licu mu je provejavao osmeh pakosnika. Kada je, napokon, progutao i poslednji feder, zapovedio je: "E, sad lupajte u vrata i zovite pubove!". U tom času izgledao je kao trudnica. U predelu donjeg dela stomaka videla se poveća izbočina. Hitno je odveden u Urgentni centar, gde je ubrzo i operisan. Lekari su bili zgranuti. Nikada ništa slično nisu videli. Posle operacije, ispričali su da su mu iz stomaka izvadili oko tri kilograma federa. Smešten je na odeljenje intenzivne nege. Međutim, čim se probudio iz anestezije počeo je da negoduje zbog toga što su mu jedna ruka i jedna noga lisicama vezane za krevet. Tražio je od stražara da ga odveže, ali ustupaka nije moglo biti, s obzirom na to da je tretiran kao izuzetno nasilan i opasan tip.

Nešto kasnije insistirao je da ga vrate nazad u zatvor. Lekari su to odbijali, ali Žuća je bio izričit u svojim zahtevima, pa su popustili. Tražili su jedino da potpiše da želi da izađe iz bolnice na svoju odgovornost. Pridržavajući ga ispod pazuha, zatvorski stražar i vozač odveli su ga do "marice" ispred bolničkog paviljona, i smestili u furgon. Vožnja do CZ-a trajala je dvadesetak minuta. Kada su stigli, stražar je otvorio vrata furgona i zamalo se onesvestio zbog prizora koji je ugledao. Po podu "marice" klizila su Žućina creva, a on je poluzavaljen i poluonesvešćen sedeo na podu vozila. Usput je pokidao konce kojima mu je ušiven stomak, rasporio se i pustio da creva ispadnu skroz napolje.

Vozač i stražar su panično doveli jednog pritvorenika od poverenja, dali mu rukavice da pridržava Žućina creva, i hitno

se uputili nazad u bolnicu. Ponovo je operisan, i ponovo je, posle buđenja iz anestezije, insistirao da bude otpušten iz bolnice. Lekar je morao da pristane, jer mu je ovaj, opet potpisao da na vlastitu odgovornost želi da bude vraćen u zatvor. Ovog puta sa njim je u furgonu marice bio i onaj pritvorenik od poverenja.

Odvezen je u zatvorsku bolnicu, gde je ostao nekoliko narednih meseci. Tamo nije više kidao konce kojima je bio ušiven, ali je gotovo svakodnevno čačkao ranu. Prljavim prstima je čeprkao po njoj i kidao komadiće svoje kože, kako bi zarastanje i konačni oporavak što više odložio.

Posle definitivnog okončanja ovih samouništavajućih poduhvata i ozdravljenja, poslat je na izdržavanje kazne u Zabelu. Više se nikad nije vraćao u CZ.

Vlada Vasiljević - Fantom ZALUTAO MEĐU KRIMINALCE

Pročuo se suludom vožnjom ukradenim "poršedom". U zatvoru nije bilo fizički jačeg. Stradao u kršu od "lade"

Neposredno pre hapšenja, Vlada Vasiljević - Fantom "proslavio" se suludim, vratolomnim vožnjama po beogradskim ulicama, jureći brzinom od 200 kilometara na sat. Bio je to najoriginalniji način da na sebe skrene pažnju.

Nadomak hotela "Slavija" ukrao je najnoviji model "poršea 944", čiji je vlasnik bio popularni muzičar Goran Bregović, i otpočeo svoje rizično ludovanje, zbog kojeg se munjevito pročuo. Svako veče se, najpre, javljao telefonom lokalnoj radio stanici i najavljivao rutu kojom će voziti. Na ulicama se pojavljivao tačno u ponoć. Crveni "porše" jurio je Beogradom poput munje. Danima je bio neuhvatljiv za čitave čete policajaca.

U to vreme, bio je to pravi spektakl za dokonu i znatiželjnu svetinu. Ljudi su u ponoć izlazili na ulice samo da bi na sekund ili dva videli crveni "porše" koji će kao kometa proleteti ulicom. Ove njegove vratolomije trajale su desetak dana. Svake večeri je bilo sve više oduševljenih posmatrača. Neki su dolazili čak iz unutrašnjosti da bi videli tu jedinstvenu "predstavu". Nikakve policijske blokade nisu uspevale da ga zaustave. Doduše, ni oni nisu hteli da ga spreče po svaku cenu, rizikujući time njegovo ili stradanje nekog nedužnog. Bregović je tada nudio visoku novčanu nagradu nalazaču "poršea", pa su neki čak pričali da zbog te nagrade policija i nije htela da se kola oštete. Što je još gore, nisu uspevali ni da utvrde gde je auto nestajao i odakle se fantomski pojavljivao. Ipak, pala je presuda da se Vlada Fantom -zaustavi!

Njegovi postupci postajali su sve predvidljiviji, a dalje divljanje nedopustivo i kompromitujuće za policiju. Zato se jedne večeri

policija postarala da se na Slaviji, Fantomu u "poršeu", ispreči autobus GSP, u koji se ovaj zario. Skupocena kola nisu baš sačuvana, Fantomu se nije ginulo, a autobus je završio posao.

U zatvor je Fantom dospao ovenčan zaista nesvakidašnjom "slavom". Ipak, ponašao se izuzetno korektno, poštujući kućni red. Pristojno se odnosio i prema komandirima i sobnim kolegama, koji su ga iz uvažavanja proglasili za sobnog starešinu.

U sobi je nastojao da neprestanim izvođenjem sklekova održava fizičku kondiciju. Bio je srednjeg rasta, ali izuzetno razvijene građe, sa neverovatno širokim ledima. Radio je, u jednom cugu, nekoliko stotina sklekova. Pričalo se da su čak brojili i preko hiljadu. Znao je da sklekove radi i pod teretom, tako što su mu na leđa sedala i po četvorica cimera. Ipak, njegova specijalnost bili su sklekovi na jednoj ruci, oslanjajući se pritom na samo dva prsta, palac i kažiprst, dok je drugu ruku držao na ledima.

Iako divovski jak, Fantom se ni na koga u zatvoru nije fizički obrušio, niti je iko pokušao da se s njim sukobi. Čak su i komandiri zazirali od njega, mada ih on ničim nije provocirao, niti im je davao ikakav povod za strepnju. Svojim stavom i izgledom, ulivao je strahopoštovanje, pa je bio prihvaćen i od svih ostalih žestokih kriminalaca.

Jednog dana je odveden u sobu za posete, gde je kroz žičanu pregradu razgovarao sa sestrom. Po završetku posete, vraćajući se u ćeliju, u hodniku je spazio otvoren šuber za prijem paketa. Hitro je proturio glavu i pokušao da se kroz šuber provuče. Zbog izuzetne korpulencije, zapeo je ramenima i izgurao ceo okvir sa delom zida. Potom je istrčao na hol, pa u dvorište. Onda je preskočio preko ograde i za nekoliko sekundi izgubio se u okolnim uličicama. Na tako neočekivani beg niko nije uspeo da reaguje. Svi su bili zatečeni. Nastala je opšta zbrka, da bi se tri dana kasnije Fantom sam vratio u CZ.

Kratko je objasnio da je morao da ode "na jednu brzu vožnju". Za kaznu je dobio trideset dana u samici. Prolazeći pored

njegove samačke ćelije, stražari su iznutra uvek mogli da čuju ritmičko huktanje. To je značilo da Fantom ne prestaje da radi sklekove i trbušnjake. Posle je vraćen na Odeljenje izolacije, gde ga je dočekao jedan od najjačih sastava beogradskog podzemlja. Tu su tada bili Mića Dandara, Sreten Radak, Selver Džeparoš, Kicoš, Jefta Ruža, Ranko Rubežić (jedinu koji je u to vreme imao dijamantsku mindušu u uvu, koju ni u CZ-u nisu smeli da mu skinu), Zoran Pečenković - Pečeni (prিতвореник koji se najviše samopovređivao u zatvoru), Roman Todorović, kao i mnogi drugi tog kalibra.

Kada su izvođeni u šetnju, uglavnom su se skidali goli do pasa. Izgledali su kao pravi rimski gladijatori. U vreme šetnje, za sat vremena koliko su imali na raspolaganju, prvih pola sata su trčali obodom šetališta, a onda su na sredini platoa počinjali svoju predstavu sa sklekovima. Ostali pritvorenici su se raspoređivali okolo i samo posmatrali. Sa divljenjem, ali i nekim čudnim strahom. Predstava je počinjala sklekovima na stisnutim pesnicama, pa na dva prsta, najpre na obe ruke, pa samo na desnu, pa na levu.

Sledili su sklekovi pod dodatnim opterećenjem. Selver je na leđa primao jednog, Roman Todorović dvojicu, Sreten Radak i Mića Dandara po trojicu, a samo Fantom - četvoricu.

Osim pomenutog bekstva, Fantom nije više pravio nikakve ekscese, pa je zbog toga uživao i neke beneficije. Mogao je porodici da se javlja posredno, ceduljicama preko komandira. Odobravana mu je duža poseta, paketi su za njega mogli biti nešto deblji. Čak mu je bilo dopušteno i da ujutru spava duže od ostalih. Znalo se, u CZ-u je boravio samo zbog fantomskih noćnih vožnji, i ni na koji drugi način nije pripadao svetu kriminala.

Tokom boravka na Izolaciji istinski se sprijateljio jedino sa Komarcem, osuđenim zbog obijanja trafika i samoposluga, da bi, nekoliko godina posle izlaska iz zatvora, zajedno s njim stradao u saobraćajnoj nesreći. Vozeći staru "ladu", sleteo je sa auto-puta kod Požarevca. Na mestu su poginula obojica.

Ranko Rubežić - Šulc SULUDA KOPIJA MAFIJAŠKOG ASA

Reketaš pred kojim su svi uzimali zbog bombe. Fatalni sudar sa Giškom." Ispraćen" sa tri kilograma kuršuma

Bio je "italijanski tip", u svakom pogledu - i po svom fizičkom izgledu, i po načinu na koji je organizovao "posao" u Beogradu.

Nižeg rasta, crn, pravilnih crta lica, markantan, ćutljiv, ali kulturn i šarmantan u komunikaciji. Uglavnom je bio ozbiljan, vrlo pristojno obučen, sa obavezanim crnim kožnim mantilom, i neizostavno naoružan. Italijanska "bereta" i domaća "kragujevka" (bomba), bili su nerazdvojni deo njegove "garderobe".

Gradom se, uglavnom, kretao sam. Retko kada sa društvom. Dane je najčešće provodio za šankom, po hotelima u centru grada. Samo katkad bi popio poneko alkoholno piće. Nikada se nije opijao, niti drogirao.

Ranko je, zapravo, bio prvi pravi beogradski reketaš. Zagošpodario je celim gradom krajem sedamdesetih. Bio je neprikosnoven baš u svim krajevima grada. Kralj mafijaša, kako su neki još tada govorili za njega. U svemu je oponašao Šulca, "slavnog" čikaškog mafijozu. Zato je kasnije i sam dobio taj nadimak.

Beogradski Šulc fizički nije bio posebno jak, ali je izazivao podozrenje i strah kod mnogo jačih i sposobnijih kriminalaca. Svoje "neslaganje" sa nekim prijateljima i poslovnim partnerima pokazivao je tako što bi skidao bombu sa opasača i njome ih udarao u glavu. Nemilosrdno, žestoko, surovo, demonstrirajući moć nad isprepadanim protivnikom, koji je samo unezvereno osluškivao kada će bomba eksplodirati.

Novac je uglavnom uzimao od recepcionera iz kase, u koju se slivao pazar od angažovanja prostitutki i iznajmljivanja

soba na po nekoliko sati. Prvi put je "zaglavio" u zatvoru 1978. godine, upravo zbog tih rabota, jer su ga prijavili iz hotela "Moskva" i "Srbija". Međutim, u to vreme takvi "poslovi" nisu tretirani kao posebno teško krivično delo, zato što pojam reketiranja u Beogradu još nije bio dovoljno ozbiljno shvatan. Dobio je šest meseci zatvora. Dve godine kasnije, zbog istog dela, koje je službeno kvalifikovano kao "drska krađa", zaradio je još šest meseci tamnovanja.

Tu kaznu je izdržavao 1980. godine, u CZ-u na Odeljenju izolacije, gde je zaveden kao izuzetno opasan. Tada je svima padalo u oči da je bio izuzetno ćutljiv i da je u levom uvu nosio dijamantsku minđušu. Niko od zatvorskih osoblja se nije usudio da mu naredi da je skine. Retko je razgovarao sa ostalim zatvorenicima, a ni oni se nisu kačili s njim, jer su zazirali od njegove preke naravi.

Izašavši iz CZ-a, dve godine kasnije dolazi u sukob sa Đorđem Božovićem - Giškom, upravo zbog svoje navike da uzima pazar sa recepcijom. Nevolja je bila što je Giška držao pod kontrolom kockarnicu u hotelu "Srbija", a time praktično i ceo hotel. Naravno da nije bilo zgodno da mu u reon zalazi drugi "gazda".

Sukob među njima se maksimalno zaoštrio. Sreli su se u Topčideru. Ranko je potegao "beretu", ali je Giška pribegao lukavstvu, rekavši: "Brate, zar na mene? Zar ćemo mi Crnogorci jedan drugog da ubijamo?!". Ranko se pokolebao, vratio je pištolj za pojas, i krenuli su jedan drugome u zagrljaj. Giška mu je, međutim, na prevaru oteo pištolj i ispalio tri hica u stomak. Potom ga je odneo do obližnje železničke pruge i ostavio na šinama. Od nailazećeg voza, u poslednji čas spasao ga je pružni radnik, koji je slučajno naišao u tom trenutku i video ga onesvešćenog na šinama. Ranko je tako dospao u bolnicu i oporavio se, a Giška je, da bi sačuvao glavu na ramenima, morao na "službeni put" u inostranstvo.

Zbog nekog ne preterano teškog krivičnog dela, Giška je zatvoren u Nemačkoj. U to vreme za njim su raspisali poternicu i

Italijani, jer je tamo bio osuđen na pet godina zatvora zbog razbojništva. Strepeći da ga Nemci ne izruče Italijanima, Giška angažuje prijatelje u Beogradu i Novom Sadu da prikupe 50 hiljada nemačkih maraka za plaćanje kaucije za puštanje iz nemačkog zatvora. Čuvši to, Šulc je nastojao da onemogući prikupljanje novca. Giški se zato, kao jedino rešenje, nametnulo uklanjanje Šulca. Angažovao je, kako o tome kazuju upućeni u njegovu biografiju, svoje profi-prijatelje Borisa Petkova i Bojana Petrovića, kao i dvojicu, kako se tada smatralo, anonimusa u svetu kriminala - taksiste Dragana Popovića - Dadilju i Milovana Vujisića - Vuju. Njih četvorica okupili su se u kafiću "Roki" na Čuburi i skovali plan, u koji su uključili i nikad identifikovanog Papu - poverljivog Šulcovog čoveka. Taj Papa je, prema dogovoru, otišao na Konjarnik kod Šulca i pozvao ga da izađe pred zgradu, navodno radi nekakvog dogovora. U sačekuši su, na gotovs, bila prethodna četvorica. Čim se Šulc pojavio, grunuli su po njemu. Veštak sa autopsije je kasnije pred sudom izjavio da su iz Šulca izvadili oko tri kilograma olova.

A što se tiče Šulcovog boravka iza brave, sve je bilo u neskladu sa njegovim autoritetom. Na slobodi je bio vuk, a među zatvorskim zidovima - jagnje.

Ni sa kim, baš ni sa kim, u zatvoru nije kontaktirao. Niko mu se nije mogao nametnuti kao nadređeni, niti je to iko pokušavao. Ni on se nije trudio da bude sobni starešina. Ipak, i "u žici" je bio "bos nad bosovima". Komotno je mogao da naredi da neko bude isprebijan na sasvim drugom kraju zatvora, i to bi bespogovorno bilo izvršeno, ali takve "privilegije" nikada nije koristio.

Sve vreme bio je izuzetno "zakopčan" u sebe, ni sa kim nije delio sadržaj paketa koje je dobijao, niti je od drugih bilo šta uzimao. I takvog su ga se svi plašili, strepeći i od njegove senke.

Tajna Šulcove moći bili su pištolj i bomba za pojasom. Filmski lik koji je glumac Aleksandar Berček igrao u "Sivom domu", kao da je bio njegova kopija.

Prema zatvorskom osoblju ponašao se suzdržano i korektno. Nikada ni sa kim nije došao u sukob. Bespogovorno je izvršavao sva naređenja i nikad nije dobio batine.

Kada se, inače, o Šulcu sudi iz nekog dobnijeg vremena, valja imati na umu da je on gospodario kada je retko ko od kriminalaca u Beogradu bio naoružan. Tada je naprosto bila potpuno drugačija atmosfera u podzemlju. Dominiralo je, uslovno govoreći, viteštvo, obračuni, tuče, ali se nije računalo na mučko ubijanje pištoljem ili bombom. Od Šulca je uvek pretila takva opasnost. Mnogi su ga mogli, bez puno muke isprebijati, izgaziti, ali bilo je pitanje "šta sutra?", kada se Šulc oporavi i kada se lati pištolja i svoje bombe.

Kada je ubijen na Konjarniku, laknulo je svim kriminalcima u Beogradu. I prostitutkama. I policiji.

Bojan Petrović OSVETA STIGLA U "JAGUARU"

Upisao se u "elitu" posle ubistva Ranka Rubežića. Očeve veze pomogle su mu u zatvoru, ali ga na slobodi nisu sačuvala od droge i kuršuma

Celu godinu posle ubistva Ranka Rubežića, u kojem je neposredno učestvovao sa Borisom Petkovim - Bugarinom, Milovanom Vujisićem - Vujom i Draganom Popovićem - Dadiljom, u Mađarskoj je sredinom 1985. godine uhapšen Bojan Petrović. Imao je tada 23 godine.

Vuja i Dadilja su bili uhapšeni odmah posle ubistva, jer su se sami prijavili. Ubrzo su i osuđeni na po 15 godina zatvora. Bugarin i Bojan su, međutim, bili u bekstvu. Navodno, mesecima nisu bili dostupni policiji, pa je, pretpostavljalo se, uz nekakve političko-policijske mučke i nagodbe, umesto da im bude suđeno u odsustvu, postupak protiv njih izdvojen i odložen za kasnije. Bojanov otac je, u to vreme, bio visoki funkcioner u Saveznom sekretarijatu za inostrane poslove i diplomata u Švedskoj.

Pretpostavke o tome da je sve sređeno iza zatvorenih vrata, pojačavala je i činjenica da je, samo u razmaku od nekoliko dana, u Čehoslovačkoj uhapšen i njegov kompanjon u Rubežićevom ubistvu, Boris Petkov. A sumnje da tu nisu sasvim čista posla, potkrepila je i potonja presuda ovoj dvojici, koji su, iako glavni organizatori i izvršioci ubistva, osuđeni na po pet godina, a njihovi pomagači u istoj raboti, Vuja i Dadilja, ranije su dobili po 15 godina robije.

Bojanu je to bilo prvo zatvaranje u Jugoslaviji, iako je već imao zavidnu reputaciju u kriminalnim krugovima zbog niza pljački, u kojima je učestvovao u zapadnoevropskim zemljama, naročito u Švedskoj. Čak se često hvalio da je u nekoliko navrata uspevao i da pobegne iz tamošnjih zatvora. Već tada,

PDF Eraser Free

jedan od njegovih najboljih prijatelja bio je Đorđe Božović - Giška.

Odmah po dolasku u CZ, Bojan se ponašao izrazito nadmeno, sa prezrenjem prema stražarima i ostalim pritvorenicima. Čim je prošao uobičajeni postupak smještanja u samicu, vrlo brzo je prebačen u grupnu sobu. Samo nekoliko dana kasnije, zbog nekog banalnog razloga, u toj grupnoj sobi besomučno je isprebijao jednog od svojih cimera. Zbog toga je ponovo vraćen u samicu, uprkos svom pedigreu. Njegova arogancija i prepotentnost, čak i prema stražarima, poticala je, s jedne strane, iz činjenice da je bio suviše ponosan zbog toga što je ubio čuvenog Rubežića, a s druge strane, iz toga što su mu "leđa" obezbeđivale jake političke veze njegovog oca.

Stariji Petrović, diplomata, svakih nekoliko dana je dolazio sinu u posetu. Te posete, međutim, nisu bile organizovane na uobičajen način, već u kancelariji zamenika upravnika Branka Šormaza.

Stražari su Bojana sprovodili do Šormazove kancelarije, a onda im je naređivano da ostanu pred vratima i čekaju da bi ga docnije vratili među ostale pritvorenike. Jednom takvom prilikom, do Šormazove kancelarije ga je doveo komandir Slavoljub Anđelić. Sat kasnije, Bojan je izašao iz upravnikove kancelarije i prezrivo dobacio Anđeliću: "Čekaš, čekaš, a? Čekaš tu kao pas, dok ja unutra sedim i pijem viski. Ha-ha-ha-ha...Vi stražari ste džukci na lancu, ovde nisam ja u zatvoru, već vi!"

Bojan nije prestajao sa provokacijama i uvredama celim putem do samice. Anđelić je sve vreme ćutao i koračao za njim. A kada je otvorio vrata samice, snažno je gurnuo unutra svog "veselog štićenika", skinuo palicu i besno počeo da udara po njemu. Pričalo se da ga je tukao pola sata bez prestanka. Kada se Anđelić iskalio, Bojana su odneli u ambulantu kod lekara, koji ga je umotao zavojima kao mumiju, jer ne samo da je bio sav u modricama, već mu je palicom bila pocepana i koža na leđima.

Najednom, posle ovih batina, Bojan se naglo profinio u ophođenju prema stražarima. Kada je posle nekog vremena

ponovo smešten u grupnu sobu, splasnulo je čak i njegovo siledžijstvo prema sobnim kolegama. Zbog batina dobijenih od Anđelića žalio se na sve moguće strane, ali čak ni uticajni tata tu nije uspeo da mu pomogne.

Bojan je, međutim, mnoge iznenadio i svojim ponašanjem tokom suđenja. Potpuno neočekivano, na sudu je žestoko teretio svog kompanjona Borisa Petkova -Bugarina, tvrdeći da se ovaj, navodno, izživljavao nad ubijenim Rubežićem i nakon ubistva.

Takvim izjavama bio je zatečen i sam Bugarin, pa je uzvratio protivoptužbama. Bila je to istinska svađa njih dvojice u sudnici. Svejedno, obojica su osuđeni na iste kazne zatvora, koje su skoro do kraja i izdržali.

Bojan je u Zabeli najveći deo vremena proveo sa ortakom Zoranom Bogdanovićem - Kepom, kojeg je upoznao još tokom boravka u CZ-u. Kepa je bio nekoliko godina mlađi od njega. Poticao je iz siromašne porodice i lukavo se privukao Bojanu, kojeg je namirisao kao lovatora. Ovome je, pak, bio potreban lojalan pottrčko kakav je bio Kepa. U svakom slučaju - "baš su se našli". Svoje prijateljjevanje nastavili su da neguju i posle izlaska iz Zabele. Bojan se, u međuvremenu, ponajviše zahvaljujući Kepi, otisnuo u narkomanske vode. Vremenom je postao ozbiljan zavisnik, što je bio dobar razlog da na tome počne da gradi i svoj novi biznis - "da bi spojio lepo i korisno". Uspeo je, čak, da se na beogradskom tržištu droge izbori za vlastiti deo teritorije: od gornjeg dela Dorćola do Cvetkove pijace. Značajno je proširio i krug "uglednih" prijatelja, među kojima su bili Goran Majmun, Jova Simenda, Piroman, Zuca, Skole, Boki, Romeo, Mirza, Karađorđe, kao i mnogi drugi njima slični.

Nevolja je, ipak, bila što je i sam sve više tonuo u zavisnost. Gradom su počele da se šire i priče o njegovoj sve većoj paranoičnosti. Nije se odvajao od dva pištolja i Kepe, koji je čak, po Bojanovom naređenju, naoružan neprestano stražario u hodniku velike kuće u kojoj je živeo.

Ubrzo je počeo da se žali prijateljima da mu Bugarin i Aca Marinčić seksualno uznemiravaju suprugu, da hoće da

je odvoje od njega, te da ona jedva uspeva da se odupre. Glasine o tome stigle su i do Borisa Petkova - Bugarina, koji je onda otišao kod Bojana da tu stvar rasprave, jer je sve bila izmišljotina. Ovaj ga je, međutim, dočeka na vratima kuće i bez reči pripucao. Bugarin se srušio na beton. Bojan je mislio da ga je ubio, ali ispostavilo se da ga je samo ranio u stomak sa tri metka. Interesantno je da ga Bugarin docnije uopšte nije teretio, već je policiji dao izjavu da je na njega pucalo neko nepoznato lice, iako je pravi vinovnik njegovog ranjavanja svima bio poznat.

Bojan se, uplašen što nije uspeo da Bugarina "ubije na mrtvo", odmah potom "štekovao" kod prijatelja, Baneta Švorcana. Kod njega je ostao sklonjen celih mesec dana, sve dok se nije uverio da ga Boris neće teretiti, a potom se ponovo vratio svom unosnom poslu. S obzirom na to da njegov otac sada više nije bio uticajan kao nekada, policajci su se namerali da ga po svaku cenu uhapsu i sklone s ulice. Ubrzo su izvršili pretres u njegovoj kući, ali su uspeali da zaplene samo gram heroina. To je bilo tek toliko da ovaj bude prekršajno osuđen na 60 dana zatvora, od kojih je u CZ-u izdržao samo polovinu, a onda je pušten na intervenciju nekoga iz Državne bezbednosti, čiji je, kako se uveliko pričalo, bio saradnik.

Bojan se ponovo vratio "poslu", sa još većom paranojom da mu je Bugarin stalno za petama. Nastupio je period kada je sve češće drogu menjao za oružje, koje narkomani kradu u provalama po beogradskim stanovima. Bugarin zbog svega toga nije bio ravnodušan, pa se povukao iz Beograda i nastanio u svom rodnom kraju nadomak Vlasinskog jezera.

Tokom sledećih nekoliko godina, nastupilo je zatišje u njihovim "koškanjima", ali ne i zaborav. Bugarin se 1996. godine vratio u Beograd, a dve godine kasnije, 28. februara, prostrujala je vest da je u strogom centru grada, na raskrsnici ulica Carice Milice i Brankove, Bojana Petrovića i Kepu zasula smrtonosna kiša metaka, dok su u "jaguaru" čekali da im se na semaforu upali zeleno svetlo. Ubica je, zvanično, zauvek ostao nepoznat.

Dragan Popović - Dadilja Milovan Vujisić - Vuja SUMNJIV STATUS VRSNIH KRIMINALACA

Na čudan način našli se u likvidaciji Ranka Rubežića - Šulca. Bez pravog objašnjenja prepolovljena im robija. Reli instruktori Marka Miloševića. Ni ta privilegija Dadilju nije sačuvala

Dragan Popović - Dadilja i Milovan Vujisić - Vuja svojevremeno su se predali policiji posle učešća u ubistvu Ranka Rubežića - Šulca 1984. godine. Nikada nije sasvim precizno razjašnjeno kako su se njih dvojica našli u ekipi sa profesionalcima iz podzemlja, Borisom Petkovim - Bugarinom i Bojanom Petrovićem, koji su i organizovali Rubežićevo ubistvo.

Ova potonja dvojica su, međutim, posle ubistva Šulca pobjegli iz zemlje, i uhapšeni su tek godinu i po kasnije. Inače, povodom tog ubistva, u Beogradu je usledila serija hapšenja, do tada nezapamćena u državi. Policija je bila na nogama dan i noć. Stvorena je fama o užasnom presedanu.

Dadilja i Vuja su, odmah po dolasku u CZ, smešteni u samice, u kojima su proveli više od pola godine. Iako su u zatvor dospeli kao anonimusi, praktično su preko noći postali veoma poznati i uvaženi među kriminalcima. Svi koji su strepeli od Šulca, a takvih nije bilo malo, sa olakšanjem su slušali vesti o njegovoj likvidaciji. Trebalo je imati petlju, dobro stisnuti i potegnuti oružje na tadašnjeg "čovaka br.1" u podzemlju. Zato se na Dadilju i Vuju gledalo kao na neustrašive momke, jer su se usudili na taj "istorijski poduhvat". Povrh svega, bio je to prvi pravi atentat u ondašnjoj Jugoslaviji.

Dok su Dadilja i Vuja čamili u samicama, zatvorom su se ispredale svakojake priče o njima i o ubistvu u kojem su sudelovali. Niko od poznatih kriminalaca ih nije poznavao. Nisu znali čak

ni kako izgledaju. Raspitivali su se o njima kod komandira: kakva su ta dvojica, koliki su, na koga liče, jesu li jaki, šta pričaju, koga terete, jesu li istetovirani...

Po okončanju istrage, smešteni su u odvojene grupne sobe. Obojica su veoma dobro bili primljeni kod sobnih kolega i pošteđeni uobičajenih neprijatnosti.

Oni su, zapravo, prećutno dobili status vrsnih kriminalaca, i prema njima su se svi tako i ophodili. Istovremeno, marljivo su se pridržavali kućnog reda, tako da nisu imali nikakve sukobe ni sa komandirima.

Posle izricanja presude, kojom im je određena kazna od po 15 godina zatvora, Dadilja je tražio da bude premešten u tzv. radnu grupu, u kartonažu, gde su pritvorenici dobrovoljno radno angažovani na proizvodnji papirne galanterije. Po pravosnažnosti presude, prebačen je u Zabelu.

Vuja je, međutim, ostao u grupnoj sobi i primerno se vladao sve do dana kada mu je u posetu došla supruga. Sutradan je, neočekivano, dobio uput za lekarski pregled u Kliničkom centru u Višegradskoj ulici. Tamo je doveden sa liscama na rukama, pa je pred lekarskom ordinacijom zamolio da ga odvežu, jer je imao potrebu da ode u toalet. Komandir Nikola Mamula je zato ušao da prethodno pregleda WC. Uverivši se da nema ničeg podmetnutog i da odatle, sa drugog sprata, nema uslova za bekstvo, odvezao je Vujisića, pustio ga u toalet, i ostao da sačeka pred vratima.

Dva minuta nakon njegovog ulaska u toalet, čuli su se neobični i nedovoljno razgovetni povici radnika, koji su u bolničkom krugu izvodili neke zemljane radove. Komandirima je to bilo sumnjivo, pa su ušli u WC i kroz prozorčić spazili Vuju kako puzeći grabi ka ulici, gde ga je čekao taksu. Puzio je zbog toga što je prilikom skoka kroz prozor upao u rupu, iskopan neposredno uz zgradu, i pritom polomio stopala obe noge i povredio kičmu.

Dok su stražari strčali u dvorište, Vuja je već nestao. Bekstvo je, očigledno, bilo unapred dobro pripremljeno.

Komandir Mamula je suspendovan, mada je malo falilo da bude i uhapšen, jer ga je policija posle sumnjičila da je primio novac da bi Vujisiću omogućio bekstvo. Komandiri su, pak, sumnju prebacivali na zatvorskog lekara Vladu Atanasovskog, koji je Vuji, bez ikakvog vidljivog razloga, dao uput za pregled u Kliničkom centru.

Zbog slomljenih stopala i teže povrede kičme, Vuja je tri dana kasnije morao da zatraži stručnu lekarsku pomoć u KBC "Bežanijska kosa", gde je ponovo uhapšen i, u gipsanom koritu, vraćen u zatvorsku bolnicu. Tako, u gipsu, nešto kasnije, po pravosnažnosti presude, prebačen je u Zabelu na dalje izdržavanje kazne.

Nesvakidašnji je podatak da su, posle odsluženja tek nešto više od polovine izrečenih im kazni, i Vuja i Dadilja amnestirani i pušteni iz zatvora istog dana, a odmah zatim angažovani su kao profesionalni vozači-instruktori za reli vožnju Marku Miloševiću, sinu tadašnjeg predsednika Srbije. Uporedo su, kako se pričalo, stekli pravo da se bave uvozom nafte i benzina, na čemu su docnije zaradili i pozamašan imetak. Usput su uspostavili i vrlo blisko prijateljstvo sa Goranom Vukovićem - Majmunom, pa su bili "nezaobilazni inventar" u njegovoj diskoteci "Luv" na Voždovcu.

Nešto docnije, Dadilja je stečeni imetak investirao u otvaranje kockarnice u hotelu "Palas". Neposredno pre otvaranja, pred "Palasom" ga je ubio Goran Marjanović - Bombaš. Vuja se, posle toga, povukao u totalnu anonimnost.

**Đorđe Božović - Giška
Branislav Matić - Beli**
**KARIJERE ZAPEČAĆENE
U "SRPSKOJ GARDI"**

U svemu poseban, disciplinovan i načitan, Giška overio status u zatvorskim "ferkama" sa Džambom i Ćentom. U Gospiću ga metak stigao s leđa. Beli se finansiranjem "Srpske garde" prao od prljavih poslova. Stigla ga "sačekuša" na kućnom pragu

Rešetke Centralnog zatvora zalupile su se za Đorđem Božovićem - Giškom 1982. godine, posle tromesečnog bekstva i potere za njim zbog razbojništva i tuče u najstrožem centru Beograda, u Knez Mihajlovoj ulici. On je tada, zajedno sa Goranom Vukovićem - Majmunom, naneo teške telesne povrede jednom mladiću koji ih je, slučajno, u prolazu, okrznuo laktom.

Iako prvi put u CZ-u, Giška je već bio poznat u beogradskom podzemlju, jer je pripadao najužem krugu prijatelja Vladimira Marjanovića - Mečke, višestrukog prestupnika sa Karaburme. Prethodno je nebrojeno puta privođen u policiju. Već je imao debeli dosije, uglavnom zbog tuča. Nikada zbog krađa. Gišku su, u tim krugovima, već krasili epiteti jakog, žestokog, vrlo opasnog momka. Po njihovim merilima, i poštenog.

Giška je po mnogo čemu bio atipičan u odnosu na slične likove iz okruženja u kojem je boravio. Dolaskom u grupnu sobu, sa njim ulazi i njegov autoritet, koji je naprosto imao i nosio, i nije ga uspostavljao premlaćivanjem drugih pritvorenika, već svojim držanjem i odmerenošću. Imao je neki čudnovat način komunikacije sa svima, i onima koji su mu na određeni način ravni, kao i onima koji su daleko ispod njega. Strogost je ispoljavao jedino prema sebi, i upravo to je izazivalo naročiti respekt kod svih ostalih. Čak i kod zatvorskih stražara.

Vrlo revnosno je izvršavao sve obaveze iz kućnog reda. Istovremeno je puno čitao. "Gutao" je sve što mu je stizalo pod ruku, prvenstveno knjige. Govorilo se da je pročitao šleper knjiga. Uporedo s tim, intenzivno je učio nemački, engleski i italijanski jezik. U zatvorskim pričama uvek ima i preterivanja, ali je u njegovom slučaju uglavnom sve stajalo.

Čuvare je dodatno zbunjivala činjenica da Giška ima izuzetnu moć, da svi pritvorenici uvažavaju njegove sugestije, a da se pritom nikada ni sa kim od njih nije fizički obračunao. Njegov autoritet se, tako, prelio i na same stražare. I oni su sa osobitim respektom stupali sa njim u razgovor. Netrpeljivost je pokazivao jedino prema cinkarošima.

Jednom prilikom, kada je neki od zatvorenika cinkario stražara drugom stražaru, Giška je, u hodniku bloka u kojem je boravio, okupio šezdesetak svojih zatvorskih kolega i održao im govor pun kritike i saveta, prekora i pouka. Svi su ga pomno slušali. I stražari. Govorio je o tome kakav odnos treba da vlada među samim zatvorenicima, između zatvorenika i stražara i uopšte među ljudima i hrišćanima. Ništa se tome što je tada rekao nije moglo ni dodati niti oduzeti. Svi su se, potom, ćutke razišli, istinski zamišljeni nad onim što je Giška govorio.

Docnije, kada je osuđen na devet meseci zatvora, zbog podebelog policijskog dosijea, nije poslat na izdržavanje kazne u Padinsku Skelu, već je smešten na Odeljenje izolacije u okviru samog CZ-a, sa višestrukim opasnim povratnicima. S njim se i tamo preselilo njegovo uvažavanje. Jedini koji se odvažio da mu se usprotivi i prkosi bio je Iso Lero - Džamba, vlasnik niskobudžetnih kurvi - štajgarki i džeparoša, nekrunisani kralj beogradskog Dorćola.

Džambu je jednostavno iritirao Giškin autoritet. Zato je mnogo puta pokušavao da ga isprovocira. Giška mu je zbog toga omogućio takozvanu ferku. Reč je o fer tuči, koju je trebalo dogovoriti sa čuvarima. Tuča je golim rukama, a obračun traje dok jedan ne padne na pod i ne uspe da ustane.

Taj i takav obračun imao je i svojevrstan scenario. Svud unaokolo rasporedili su se svi ostali sa Izolacije, a na kapiji su stajali stražari. Džamba je zauzeo gard i krenuo u napad. Prizor je bio biblijski, kao borba Davida i Golijata. Na jednoj strani bio je dvometraš Giška, na drugoj osioni, przničavi, drčni Džamba, koji je odmah krenuo u napad. Međutim, nije uspeo ni jedan jedini put ni da se približi Giški. Ovaj ga je svaki put efikasno dočekivao udarcima u glavu, i s lakoćom odbijao od sebe. Jednom, drugi put, treći...sedmi...deseti...petnaesti...Džamba je posle svakog udarca padao na pod, pa ponovo ustajao i pokušavao da nastavi borbu. Teturao je sve više. Konačno, shvatio je da nema apsolutno nikakve šanse, pa je pružio ruku protivniku, priznajući svoj poraz. Giška mu je odao priznanje za hrabrost. Više puta je kasnije govorio "Ciganče baš ima srce". Tom borbom, praktično, su obojica bili na dobitku. Giška je potvrdio svoj autoritet i svoje mesto na vrhu, a Džamba je, iako poražen, takođe dobio na ugledu, što se uopšte usudio da izazove Gišku na tuču. I pritom još i preživeo. Priča o tome se, naravno, munjevito proširila i zatvorom i gradom.

Na istražnom odeljenju CZ-a u isto vreme boravio je i Rade Čaldović - Čenta, koji je bio iznerviran vestima o obračunu Giške i Džambe. Zato je, preko stražara, sada on tražio ferku sa Giškom. Komandiri Šumski i Mandža organizovali su obračun desetak dana kasnije u poslepodnevnoj smeni. Mesto obračuna: rukavac centralnog hodnika. Vreme trajanja: 90 sekundi. Oružje: pesnice. Stil: slobodan. Publika: 5 komandira i nekoliko proverenih necinkaroša, osuđenika sa Izolacije.

Obračun je počeo žestokim Čentinim napadom na Gišku. Koristio je prednost svog nižeg rasta u odnosu na protivnika, pa mu je glavom uleteo u predeo stomaka, i zadao seriju izuzetno jakih udaraca. Ipak, Giška je odolevao bez većih teškoća. Jednog trenutka uspeo je da iskorači u stranu i izbegne novi Čentin nalet. Izbačen iz ravnoteže, Čenta je postao lak plen. Giška ga je svom silinom udario desetak puta u glavu i ovaj je pao na kolena. To je bio kraj borbe. Taman je isticalo i

dogovoreno vreme od 90 sekundi. Iako pobednik, Giška je pružio ruku Ćenti, koju je ovaj odbio. Nije hteo da prizna poraz, i najavio je nastavak okršaja po izlasku iz zatvora. Taj obračun, međutim, nikada nije dovršen. Ćenta je vraćen u ćeliju sa žestokim podlivima i rasečenom arkadom. Nikome ništa nije govorio, ali vest o porazu koji je pretrpeo tiho se šunjala zatvorskim hodnicima, iz sobe u sobu. Prelila se i u grad.

Posle ovog obračuna, Giška je dodatno učvrstio svoju neprikosновенost. Uvećao se i broj privilegija na koje je mogao da računa u zatvoru. Uobičajeno vreme za posete bilo je 30 minuta, a njegova devojka je s njim provodila i po dva sata. Jedan komandir mu je dostavio kabl, čiji je jedan kraj spretno priključio uz grlo sijalice, a na drugi privezao dva žileta. Oni su služili kao grejači kad se potope u vodu. S tim se moralo pažljivo rukovati, a Giška je time kuvao kafu i čaj, zajedno sa ostalim sobnim kolegama. Kao veliki ljubitelj knjiga, umesto dozvoljene dve knjige na svakih 15 dana, on je prilikom posete dobijao koliko je hteo. Paket je, prema pravilima, mogao da bude do 7 kilograma, a njegovi su težili i dva-tri puta više.

Pošto se Giškin boravak na Izolaciji poklopio sa boravkom Jefte Ruže, izdejstvovao je da ovaj dobije sav slikarski materijal da bi naslikao njegov portret sa devojkom, i to u prirodnoj veličini. Omogućavali su Giški i svakodnevno kupanje. Na šetalištu nije dozvoljeno trčanje, ali njemu je i to bilo dopušteno. Svakodnevno je, preko komandira, održavao prepisku sa devojkom, majkom i sestrom. Pisma ostalih, koja su išla preko pošte, putovala su po desetak dana, a njegovi ispisani tabaci stizali su na odredište već istog dana. Čak je bila redovna "obaveza" komandira da Giški odnose i donose poštu. Možda i zato da sve ostane pod kontrolom. Neko ko je bio iznad zatvorske uprave znao je zašto to tako može i sme, kad je Giška u pitanju.

Kada se govori o tim krupnim imenima iz CZ-a, za Gišku se može reći da je njegov boravak, osim nekoliko pomenutih incidenata, zapravo bio ispunjen monotonijom; čekanjem isteka kazne.

Nikada se više nije pojavio iza zidina CZ-a, jer je neka svoja posla i sudare sa zakonom nastavio u inostranstvu. Prema pričama njegovih prijatelja, robijao je po zatvorima u Nemačkoj i Italiji. U vreme nastanka višestranačja u Srbiji, Giška se, kao i skoro svi pripadnici tzv. "voždovačkog klana", vezao za Draškovićev Srpski pokret obnove. Štaviše, stavio se na čelo "Srpske garde", paravojne formacije koja je u predvečerje rata u Hrvatskoj imala za cilj da "štiti Srbe u Krajini". Glavni finansijer te Garde bio je Branislav Matić - Beli, koji je u vreme njenog osnivanja boravio u Padinskoj Skeli, na izdržavanju šestomesečne kazne zbog preprodaje ukradenih automobila. "Srpska garda" je tako ujedinila politički uticaj Vuka Draškovića, "viteštvo" Giške i novac Belog.

Branislav Matić je, inače, bio poznat u Beogradu kao prvi i najveći vlasnik auto-otpada. Zbog hvatanja u nekim sitnijim nelegalnostima, nekoliko puta je osuđivan na kraće vremenske kazne. Godine 1991. u njegovoj podzemnoj garaži u Lipovačkoj šumi otkriveno je više od 40 ukradenih skupocenih automobila. Uhapšen je i ubrzo osuđen na kaznu zatvora od ukupno šest meseci.

Svojim ponašanjem u zatvoru nije izazivao nikakve naročite nevolje. Bio je vrlo glasan u razgovoru sa sobnim kolegama i sa komandirima. Pritom je neizostavno isticao svoje prijateljstvo sa Giškom i još nekim "velikanima beogradskog podzemlja". Zatvorom se, kako su mnogi komentarisali, šepurio kao Brozovi paunovi na Belom dvoru. U vreme poseta trudio se da u razgovoru sa suprugom, kroz žičanu pregradu, naročito glasno, kako bi ga svi mogli čuti, pominje imena Giške, Borisa Petkova, Gorana Majmuna, Bojana Petrovića, ili svog kuma Lea Martina, poznatog estradnog muzičara. Činio je to, po svemu sudeći, krajnje sračunato, jer je bilo vrlo očigledno da upravo time uspeva da impresionira prisutne. S druge strane, nije bio škrt u finansiranju nabavki za potrebe svih sobnih kolega, čime je, praktično, kupovao svoj mir, ali i poštovanje drugih.

Presuda mu je izrečena u vrlo kratkom roku, pa je prebačen u Padinsku Skelu, gde je, bez naročitih problema, dobijao dozvolu za odsustvovanje svakog vikenda. Bila je to beneficija koju je retko ko dobijao. Beli je, očigledno, znao način kako da to izdejstvuje. I tu je, izgleda, kao i u Giškinom slučaju, bilo još nekih spoljnih uticaja.

Nije bio izdržao ni polovinu izrečene mu kazne kada se, posle jednog od tih vikend-odsustava, nije vratio u zatvorsku žicu. Izdata je poternica, ali Beli je ostao van domašaja zakona. "Srpska garda" SPO je već uveliko "dejsvovala" na području Gospića, a Beli je često krstarilo na relaciji Krajina - Beograd. Šta su tamo odvozili, a odande vraćali, to su samo oni znali. U Beogradu se uopšte nije skrivao od policije. Čak je dva puta, svakako namerno i smišljeno, svojim džipom uporedo vozio sa "maricom", koja je prevozila zatvorske stražare iz Padinske Skele u Centralni zatvor. Jednom je, na semaforu kod "Narodnog pozorišta", obučen u maskirnu uniformu i naoružan pištoljem i "šorpionom", dovikivao stražarima u "marici": "Dobro, bre, zašto me ne hapsite; ja sam u bekstvu! 'Ajde, šta čekate!". Oni su ga samo ćutke gledali, a poneki i okretali glavu na drugu stranu, jer im je bilo neprijatno zbog građana na ulici koji su sve to gledali. I to je bila stvarnost Miloševićeve Srbije.

Beli je, očigledno, bio izuzetno zanesen famom i preuveličanim značajem "Srpske garde", pa se i sam veoma osilio. Nekoliko meseci kasnije, ubijen je u klasičnoj "sačekuši", ispred svoje kuće na Voždovcu. Nedugo zatim, u Gospiću je, kažu, od metka s leđa, stradao i komandant "Srpske garde" Đorđe Božović - Giška. To je, ujedno, bio i početak kraja te paravoje formacije.

Mesecima se, potom, nagađalo da je nalog za likvidaciju dvojice njenih čelnika stigao sa najvišeg mesta u Srbiji! Ključnu ulogu u svemu tome imala je Služba državne bezbednosti, a neposredni izvršioci ove likvidacije bili su kriminalci koji su takođe radili za Službu. Ništa od toga nikada zvanično nije dokazano.

Iso Lero - Džamba KOBNI PUCNJI U ARKANOV PORTRET

Sitan, przničav i arogantan, nametao utisak da se nikoga ne plaši. Robijaški "advokat" i pesnik. Iz sujete nije podnosio Arkana, iako im se putevi nisu ukrštali

Džamba je zbog džeparenja i šibicarenja zatvorski život upoznao još kao maloletnik. Padao je u oči svojom sićušnom konstitucijom. Bio je izrazito žgoljav, neuhranjen, ali przničav i vrlo arogantan. Zbog toga je od stražara vrlo često dobijao užasne batine. Jedna od kazni koju je u to vreme dobio bilo je upućivanje u popravni dom u Kruševcu. Tamo mu je, međutim, ponovo suđeno, zbog novog krivičnog dela. Naime, u svađi oko opuška, on je razbijenim prozorskim staklom prerzao grlo tadašnjem nezvaničnom šefu popravnog doma.

U Centralni zatvor ponovo je dospao 1976. godine, zbog otimanja novčanika i tuče na Autobuskoj stanici u Beogradu. Zbog "zavidnog" renomea koji je već stekao, dobio je status vrlo opasnog kriminalca. To se veoma često odražavalo i kroz njegovo ponašanje. Nije prezao ni od zatvorskih stražara, niti od ostalih zatvorenika. Bilo je malo onih koji su se usuđivali da ga osporavaju ili da ulaze u bilo kakve sukobe s njim. Stalno je nešto prigovarao komandirima, svađao se s njima i isterivao nekakvu svoju pravdu. Oni su mu uzvraćali bezmalo svakodnevnim batinama.

Vremenom se Džamba posvetio izučavanju krivičnog zakona. Mnogi su s nevericom slušali Džambu kako naizust, kao pesmicu, doslovno recituje sve paragrafe KZ-a. Zato su ga mnogi pritvorenici, naročito oni koji nisu imali novac za skupe advokate, molili da im upravo on, sa nekoliko razreda osnovne škole, piše žalbe i druge sudske predstavke, jer je bezbroj puta dokazao da to zna da uradi bolje i smislenije i od dobrog

advokata. Mnogi su tvrdili da nijedna žalba koju je on napisao nije skroz osporena i da je makar delimično usvojena.

Uporedo sa "pravničkom" delatnošću pisao je i pesme. Sva-ku je, neizostavno, čitao dežurnim komandirima. Bile su to lju-bavne pesme, tanane, čulne, pune emocija, pomalo melanholične, setne. A nadasve krcate nekakvom neobičnom, nikad do kraja izrečenom patnjom. Pisao je sa puno stila, i stalno pe-vašio. Na jednoj strani gutao je oporu pravničku literaturu i skupljao modrice od palica, a na drugoj iz sebe istiskivao dir-ljive stihove.

Bio je to izuzetno neobičan čovek. Jedan od retkih Roma takve reputacije. Ta njegova raspolućenost između potisnute emotivnosti i surovosti uličnog života, često je izbijala na po-vršinu pokušajima da istera pravdu. Kada bi iz svoje sobe čuo da stražari tuku nekog u susednoj sobi, počinjao je zaglušuju-ću lupnavu po vratima, uz lavinu psovki i pretnji upućenih stražarima. Kada bi oni, potom, ušli u njegovu sobu, nastavljao je da se svađa, i unosi im se u lice. Iako nikada nijednog stra-žara nije fizički napao, opasnost od neposrednog sukoba stal-no je visila u vazduhu.

Ponašao se kao čovek koji se ne plaši apsolutno ničega. Koliko god batina da je dobijao, stalno je iznova nastavljao svoje buntovništvo. Stražari su ga često izvodili na hodnik da bi ga tukli. Ponekad je uspevao da im se otrgne i skoči na pro-zor, da bi kroz rešetke, sa unutrašnje strane, lomio staklo ko-jim je pretio da će poseći sebe, a i njih.

Izgledao je u tim trenucima kao pobesneta zver. Nepredvi-div, razjaren. Sledilo mu je smeštanje u samicu, uz "dodatnu meru bezbednosti" - vezivanje za palaču i razapinjanje kao na krstu. Danima je ostajao tako vezan. Besni stražari su mu pri-tezali lance, koji su mu se urezivali do kostiju. To mu je sman-jivalo cirkulaciju u šakama i stopalima, i stvaralo velike otko-ke. Nikada zbog toga nije jaukao, niti tražio milost.

Kada je zbog batinanja na hodniku skakao na prozor i lomio staklo, komandiri su, znajući ga već dobro, obično nakratko

odustajali od daljeg kažnjavanja. Započinjali su razgovor s njim, a on je onda sam odbacivao staklo i odlazio u sobu da uzme metlu i svu srću sam počisti. Potom je, bez da mu je iko išta govorio, uzimao svoje stvari i spremio se za odlazak u sa-micu. Znao je da mu to obavezno sleduje.

Govorilo se da količina batina koje je on dobio u CZ-u, ne bi mogla da stane ni u 30 vagona. S druge strane, uživao je da, u sobi u kojoj je boravio, komanduje ostalim pritvorenici-ma, da im određuje svakoake zadatke. Ponekad i nemoguće. Ako bi mu se neko usprotivio, odmah bi ga kažnjavao šama-ranjem. Ponekad je one tvrdokornije i žestoko premlaćivao. Naročito je bio ogorčen i surov prema pritvorenicima koji su tu bili zbog silovanja žena ili seksualnog zlostavljanja dece. Prebijao je i homoseksualce, ali je gajio neskrivene simpatije prema onima koji su bili optuženi za privredni kriminal. Sta-rao se da napasnici žena i dece budu "primereno" premlaće-ni, bez obzira u kojoj se sobi nalaze. Ponekad se činilo da, tu-kući takve pritvorenike, zapravo tuče surovost prema ženama u sebi. Može se samo pretpostaviti koliko je "nežnosti" i razu-mevanja, dok je bio napolju, mogao da ima prema prostitut-kama koje su bile u njegovom vlasništvu. Čak je i njegova ve-lika ljubav, Goca Raketa, sa njim bila iz straha da ga odbije.

Njegova slabost bile su plavuše. Zbog toga se smrtno i zal-jubio u Gocu Raketu, predivnu, vitku plavušu. Bio je lud za njom. O tome je stalno govorio. Svima. Napisao joj je stotine pesama. Iako mu je ona bila samo devojka, preko advokata je sredio da službeno dobije status njegove nevenčane supruge, kako bi mogla da mu dolazi u posetu.

Kada je sve to organizovano i kada je željno iščekivao da ponovo vidi svoju veliku ljubav, samo dan pre toga, dogodio mu se užasan maler. Za vreme ručka pukao mu je jedan zub. I to prednji. Ništa gore od toga nije moglo da ga zadesi. Bilo je nezamislivo da se takav pojavi pred Gocom.

To je pomalo izazivalo i podsmev kod komandira, jer im je bilo neobično da jedan proćelav čovek s "ciganskom farbom",

isečenog i iskrivljenog lica, prekrivenog svakojakim ožiljcima, pravi toliku dramu zbog jednog slomljenog zuba. Džamba je, međutim, očajnički krenuo u potragu za savetima i rešenjem. Spasonosnim mu se učinio predlog sobnog kolege, izvesnog Jere iz Obrenovca, da mu naprave zub od sažvakano hleba i kaladonta. Krenuli su u akciju, međutim, nije išlo lako. Redali su se pokušaji i modeli zuba. Napravljeni hlebni zub je, čim bi se malo skvasio pljuvačkom, otpadao. Cele noći je trajao "protetičarski" trud dvanaestorice njegovih cimera, odlučnih da Džambi naprave zub. Niko nije mogao, niti smeo da spava dok se problem ne reši. On se nervirao, grdio sve oko sebe, psovao, pretio, obećavao nagrade, pa opet psovao posle svakog bezuspešnog pokušaja. Svetlo u sobi je, prema kućnom redu, moralo da bude ugašeno. Snašli su se tako što su improvizovali lampu od krpica natopljenih slaninom preostalom od obroka.

Već je sunce provirivalo kroz rešetke kada je napravljena navlaka, koja je mogla da opstane samo ukoliko bi Džamba sve vreme držao poluotvorena usta, i to uz uslov da ne progovara ni reč. Tako je dočekao i vreme posete. Stražari su ga povelili na susret s Gocom. Koračao je ukočeno, sa poluotvorenim ustima. Bio je narogušen, ali sa nameštenim poluosmehom.

Tako ukočeno sedeo je i pred Gocom. Ona ništa nije primetila, a on je sve vreme bio neobično ćutljiv. Na sva njena pitanja odgovarao je samo blagim klimanjem glave. Poduhvat je uspeo.

Džamba je ubrzo dobio pravosnažnu presudu i otišao na izdržavanje ostatka kazne u Zabeli. Saznalo se docnije da je njegova "svemirska" ljubav prema Goci splasnula kada se postavilo da je ona, u međuvremenu, postala ozbiljna narkomanka.

Džamba se 1981. godine ponovo obreo u CZ-u. Tada je, po poternici, deportovan iz Austrije i isporučen na surčinskom aerodromu. Prošlo je nekoliko godina od njegovog prethodnog boravka, i videlo se da se Džamba za to vreme mnogo

promenio. Na vratima CZ-a pojavio se crn kao gavran. U crnom sakou, crnim pantalonama "zvoncarama", crnom prsluku, crnoj košulji, dugom crnom kožnom mantilu, crnim cipelama sa štiklom i sa crnom dugom kosom do polovine leđa. Izgledao je kao smrt. Usledilo je šišanje do glave i prelaženje na već poznat mu režim. To je vreme kada je u Centralnom zatvoru upravo bila u toku smena generacija među stražarima. Većina prethodnih je otišla u penziju, a došli su novi. To je značilo i dosta drugačiji tretman pritvorenika, jer novi, školovani stražari imali su drugačiji pristup od prethodnih, polupismenih ili čak nepismenih bivših partizana.

Džamba je sada čak postao miljenik većine tih novih komandira. To je uslovalo i njegovo znatno drugačije ponašanje od prethodnog. Ipak, nešto docnije, dogodio se jedan krupan incident, kada je bio odveden na lekarski pregled u ambulanu. Naime, medicinskoj sestri je u džep krišom spustio ceduljicu sa neakvom porukom. To je primetio komandir koji ga je pratio, pa je krenuo da zavaže ruku u džep neoprezne medicinske sestre i da uzme ceduljicu. Džamba ga je preduhitrio, ščepao ga za ruku, izvukao hitro ceduljicu iz džepa zbunjene medicinske sestre, i progutao je. Zbog toga je istog časa dobio batine, najpre od tog komandira, a potom je odveden u centralni hodnik, gde se okupilo još nekoliko njegovih kolega, koji su ga palicama isprebijali do besvesti. Kada je pao na pod, jedan komandir ga je uhvatio za uši i nastavio da mu glavu mlati o beton. Krv se razlivala svuda okolo. Prestao je sa udaranjem tek kada je Džambino telo skroz omlitavelo. Mислеći da je u nesvesti, komandiri su se odmakli od njega, ali on je iznenada skočio na noge, stao mirno, i sav obliven krvlju povikao: "Komandire, kriv sam, udri još!" Svi su bili šokirani tim prizorom. Nisu ga više tukli, već su ga odveli u sobu.

Docnije je prebačen u Padinsku Skelu na izdržavanje kazne. Ali, ne zadugo. Eto Džambe ponovo u CZ-u zbog prvog oružanog okršaja u Beogradu između dve zaraćene bande.

PDF Eraser Free

U beogradskom restoranu "Topčiderska noć" izbila je svađa između njega, kao šefa obezbeđenja restorana, i Milana Gulana i izvesnog Asima iz voždovačkog klana. Gulan i Asim su nekoliko sati kasnije napravili sačekušu za Džambu. Bilo je pucnjave, ali ne i žrtava. Tokom tog boravka u CZ-u, nije izazivao nikakve incidente. Ponajviše možda i zbog toga što je već bio dosta "proslavljen" kao kriminalac, pa su se i ostali pritvorenici suzdržavali od čarki sa njim.

Pucnjava kod "Topčiderske noći" ga je dodatno uvrstila među najopasnije beogradske gangstere, što ga je nekoliko godina docnije i koštalo glave. U Jusinoj kockarnici u "Beograđanki", pucao je u portret još glasovitijeg od sebe - Željka Ražnatovića Arkana, obučenog u oficirsku uniformu. Neko je o tome odmah izvestio "tamo gde treba", pa su već posle petnaestak minuta u kockarnicu upali momci iz Arkanove ekipe: Vuk-san, Gojak, Šuca i još nekolicina drugih. Šćepali su Džambu, kundacima mu smrskali glavu, i mrtvog ga odneli u nepoznatom pravcu. Kasnije se govorilo da je, zapravo, odvezen u Erdut i zabetoniran u temelje neke Pejine benzinske pumpe.

Arkan je tada bio na vrhuncu "slave" i nedodirljivosti, kako zbog svoje paravojničke uloge, tako i zbog ko zna kakvih sve "dilova" sa Miloševićevom policijom. Zato, Džambino telo niko nije ni tražio, niti je vođena istraga. Slučaj je ostao zvanično nerasvetljen, a Džamba se vodi kao nestao.

Rade Čaldović - Čenta NEOBJAŠNJIVA REPUTACIJA VOĐE

Oko njega je uvek bilo neke fame, koju niko nije do kraja razjasnio

Rade Čaldović - Čenta godinama je bio veoma dobro znan među kriminalcima u beogradskom podzemlju, ali i u policiji. U Istražno odeljenje CZ-a stiže 1982. godine, zbog opšte kafanske tuče u jednom zemunskom restoranu. U tuči su učestvovali svi gosti, a Čentina ekipa je na smrt pretukla grupu mladića zbog jedne jedine razbijene čaše.

S obzirom na "reputaciju" sa kojom je došao u zatvor, bio je u prilici da odmah uživa sve privilegije. Tako, ne samo da je odmah bio priznat za šefa grupne sobe u koju je smešten, već je stekao i status šefa celog bloka, što je retko kome uspevalo i tokom dugog zatvorskog staža.

Ipak, njegov boravak u CZ-u bio je skoro neprimetan. Veoma retko je razgovarao sa ostalim pritvorenicima i stražarima. Stalno je bio zamišljen, neprestano šetajući od jednog do drugog zida sobe. Iako nepušač, nije zabranjivao ostalima da puše, samo je povremeno molio komandire da uključe ventilaciju radi provetravanja sobe.

Iza rešetaka CZ-a ostao je vrlo kratko, a jedini njegov zatvorski gaf bilo je traženje okršaja sa Giškom. Da toga nije bilo, ne bi ni po čemu drugom bio zapamćen u zatvoru.

PDF Eraser Free

Darko Kulić
PODVUKAO CRTU
U SOBI ZA PLAKANJE

U krvavom ratu sa Amonijakom zaradio dvanaest godina. Jedan od retkih koji je svoju ljubav oslobodio da ga ne čeka dok robija

Među kriminalcima početkom ludih devedesetih godina, Darko Kulić je pripadao generaciji "mladih lavova". Iz vizure tadašnjeg Novog Beograda, gde je odrastao, "herojstva" dojučerašnjih junaka crnih hronika u ratovima koji su počinjali na prostorima tadašnje Jugoslavije, predstavljala su veliki uzor i izazov kojem je i sam počeo da stremi.

Zato se, uz dosta dovijanja, priključio "Srpskoj gardi", paravojnoj formaciji koja je ordinirala na tlu Hrvatske, u kojoj je zadobio naročito poverenje njenog komandanta Giške. Nakon Giškine pogibije i raspada Garde koji je potom usledio, Kulić je osnovao svoju grupu, u kojoj su mu najodaniji bili izvesni Jeremić i Bitići.

Vrlo brzo je došao u sukob sa Goranom Bojovićem - Amonijakom, čuvenim po surovosti prema svojim protivnicima. Naime, Amonijak je u jednoj kockarnici pepeljarom "smrskao" glavu nekom Kulićevom drugaru, pa mu je ovaj, "da bi ga samo malo upozorio", pucao u noge. Pošto je u vezi s tim otvorena istraga, Amonijak je svojim izjavama čvrsto podupirao optužnicu protiv svog napadača. Ipak, neznano kako, Kuliću tada nije određen pritvor, a suđenje se nešto neobično raste-glo. Najednom, novine su objavile vest da je Amonijak "podlegao povredama, nanesenim vatrenim oružjem u centru Zemuna". Izvršilac je bio "nepoznat". Mesec dana docnije, usledila je nova vest: dvojicu najbližih Amonijakovih drugara ubio "nepoznati izvršilac iz crnog "golfa", koji seje smrt na beogradskim ulicama".

Nezvanično, sumnjalo se na Darka Kulića i njegove ortake Jeremića i Bitićija. Posredstvom njihovog advokata, postignut je dogovor da se predaju policiji ispod Brankovog mosta. Dogovoreno mesto za predaju bilo im je malo sumnjivo, pa su, krenuvši tamo, za svaki slučaj navukli pancire. Čim su stigli u naznačeno vreme, na njih je osuta paljba iz automatskog oružja. Ipak, uspeli su da pobegnu i izvuku žive glave.

Sva trojica uhapšeni su tek dva meseca kasnije, i to slučajno, u nekoj policijskoj raciji. Naravno, odmah su smešteni u CZ, gde su proveli naredne tri godine do okončanja sudskog postupka. Optužnica ih je teretila za ono prvo ranjavanje Amonijaka i potonje ubistvo dvojice njegovih pajtaša. Kulić je osuđen na 12, Bitići na 9, a Jeremić na 8 godina zatvora.

Darko je pre dolaska u zatvor imao svoju veliku ljubav Jelenu. Njihova romansa trajala je više od dve godine. Bili su istinski vezani jedno za drugo. On je puno novca trošio na Jelenu. Nije se dvomio koji parfem da joj kupi, od koliko karata treba da bude zlatni lanac za nju, za koju marku garderobe da se odluči. Uvek je birao najskuplje. Jeleni se to dopadalo, laskalo joj. Bila je, inače, veoma lepa, i sve te skupe stvari su joj lepo stajale. Umela je da ih nosi. Iako je u nakitu na sebi imala možda i kilogram zlata, nije izgledala nakindureno. Bila je ljupka prema svom momku, umela je da mu udovolji i svojim ponašanjem uzvрати ljubav.

Tokom trogodišnjeg Darkovog boravka u CZ-u, Jelena je bila redovna na svim posetama. Uvek je dolazila pre propisanog vremena, i strpljivo čekala da na pola sata kroz neprobojno staklo vidi svog dragog, koliko je bilo dozvoljeno. Svakih petnaest dana - samo pola sata. Razgovarali su preko interfona. Neposrednog fizičkog kontakta nije moglo biti. Jedina mogućnost da se na sekund-dva dodirnu, ukazala bi im se kada je dežurni bio neki od "dobrih komandira". On bi im, tada, dozvoljavao da odu do ćoška te nevelike prostorije, gde je na kraju staklenog zida, pored jedne šipke, postojao prorez širine oko tri centimetra. Od dobre volje komandira zavisilo je da li će

im, eventualno, biti dozvoljeno i da se poljube. To je, međutim, bilo daleko od pravog poljupca, jer su kroz ovaj mali prorez jedva mogli da se dodirnu vrhovima usana. Ali, i to je bilo dovoljno za veliko uzbuđenje, trenutak sreće, i suze.

Boks za posete, inače, bio je širok samo jedan, i dugačak tri metra sa jedne, i isto toliko sa druge strane stakla. Za pod su, sa svake strane, učvršćene po tri drvene klupice, i istovremeno su po trojica pritvorenika primala posetu.

Komandiri su ovaj boks zvali "soba za plakanje", jer su sve posete proticale uz dosta suza i uzdaha. Emocije su premrežavale taj skućeni prostor. Katkad se događalo da čak i poneki komandir, slušajući svakovrsne potresne priče, pusti pokoju suzu.

Darko je ljubaznim odnosom prema komandirima uglavnom uspevao da izdejstvuje tu privilegiju da na časak dodirne svoju Jelenu. Voleo je neizmerno. Više nego sebe. Veoma često je govorio da mu je ona sve u životu.

Kada mu je, napokon, izrečena pravosnažna presuda na 12 godina robije, prva pomisao bila mu je Jelena. Kako će bez nje živeti još punih devet godina? Kako će podneti da je vida samo dva puta mesečno na po pola sata? Šta će se s njom dogoditi? Da li će mu ostati verna? Hoće li ona moći da podnese takav život? Ako on već mora da robija, čega će sve nju lišiti? Da li bi mogao da podnese da mu neko dođe i kaže da je njegovu Jelenu video uveče u nekom društvu negde u gradu? U šta će se pretvoriti njihova ljubav? Možda će Jelena početi da ga mrzi. Možda će joj se dopasti neko drugi, pa će početi da se tajno vida sa njim. Kako da on postupi u takvoj situaciji? Da je zaplaši, da joj pripreti, da joj se osveti ako se to ipak dogodi?! Duge, užasno duge su bile protekle tri godine, a tek sledećih devet? Da li da je "pusti na slobodu"?

Stotine pitanja vrzmalo mu se po glavi. Ni na jedno nije imao valjan odgovor. Toliko je bio zaokupljen svim tim dilemama, da nije uspevao ni oka da sklopi. Napokon, prelomio je dan uoči Jeleninog dolaska u posetu. Tokom posete razgovarali su naizgled o sasvim običnim stvarima, mada je Darko bio

PDF Eraser Free

vidno rezigniran i uznemiren. Tek usput, pomenio je da mu sledi devet dugih godina robijanja, patnje i odvojenosti od nje, a onda je, minut pre isteka termina za posetu, žustro ustao sa svoje klupice, mahnuo joj i rekao: "Zbogom ljubavi, nemoj mi više dolaziti. Slobodna si!"

Jelena je bila zatečena, počela je da plače i da ga doziva, ali on se nije osvrtao. Izašao je u hodnik, ne okrenuvši se. Bio je veoma utučen, bezvoljan, tužan, očiju punih suza koje nisu htele ni niz obraz, niti nazad. Čim se vratio u svoju sobu, svi su po njemu videli kakvu je odluku doneo. Pokušavali su na trenutak da ga teše, zatim da ga nagovaraju da se predomisli. Da joj "pruži šansu da se žrtvuje za njega".

Sa njim je tada u grupnoj sobi, između ostalih, bio i Zis, koji je zbog ubistva tasta i reketiranja sendvičare "Has-mas" osuđen na sedam godina. Pa Janušević, koji je zaradio šest godina zatvora zbog toga što je sa svojim ortacima reketirao goste na beogradskim splavovima, pri čemu je onima koji su imali "masnije" ruke, prstenje skidao tako što im je odsecao prste. U tom društvu bio je i Čkalja, koji je zaglavio zbog devet silovanja. Toliko mu je godina robije i odrezano. Silovao je isključivo frizerke. Njihov miris ga je, kako se pravdao, dovodio do ludila.

Po ustaljenom scenariju, dolazio je u neki od uglednijih ženskih frizerskih salona, neposredno pred zatvaranje. Vadio je pištolj i zaključavao vrata iznutra. Frizerkama, koje su u tom trenutku obično bile zaokupljene sređivanjem salona, naredivao je da se popnu na radni sto ili klupu, i da se skinu sasvim nage. Onda je birao onu koja mu je bila po ukusu i "posvećivao joj celokupnost svojih seksualnih simpatija". Za to vreme, dok je silovao izabranicu, ostale frizerke su morale da aplaudiraju u ritmu njegovih trzaja.

Od "uglednijih" kriminalaca društvo u grupnoj sobi im je pravio i Totara, takođe čuven po silovanjima.

Oni, uglavnom, nisu imali nikakve nedoumice oko toga kako je Darko trebao da postupi sa svojom Jelenom. Zis ga je

podsećao na svoj slučaj: "Brate, ovoj mojoj ja sam ubio oca, a ona je na sudu mene branila. Mi, brate, robijamo za njih. Dok smo na slobodi, sve što radimo radimo za njih. Rizikujemo da bismo imali da im kupimo sve najbolje. Njihova je dužnost da nas čekaju. Da brinu o nama dok smo na robiji, da nam šalju pakete, da pišu pisma, da nas obilaze. Da budu verne. U protivnom, treba da ih unakazimo, da posle ne valjaju nikome!"

Janušević je dodavao: "Brate, ja sam zbog moje sekao prste ljudima. Zbog tog krvavog zlata ja sada krvavo robijam. One nemaju pravo da nas ispale. Moraju da nas čekaju. Nije bitno koliko godina. Ja sam sve radio da bih nju usrećio, ko je j.... sad ona mora to da mi vrati. Ako me zajebe, ima obe noge da joj pololim!"

Čkalji su caklile oči, smejuć se lukavo i "mudrovao": "Ja se u ljubav ne razumem. Ja verujem samo u seks. Verujem u ženu samo dok sam u njoj. Nemoj joj ništa verovati ovako. Moraš dobro da joj zapreliš, da joj se smrzne ribica. Ona mora da skapira da ti je dužna, i da mora da ti to vrati, da te čeka. Ako pokuša da mrdne, treba srediti da je neko skroz razbije i unakazi."

Totara se nije usuđivao da mnogo komentariše, samo je kratko prozborio: "Ja ni svojoj kevi ne bih verovao."

Darko je za mišljenje o tome da li je mudro postupio što je svojoj Jeleni dao slobodu pitao i neke zatvorske stražare. Oni su ga uglavnom uveravali da je postupio na najbolji način, jer, "žene su prevrtljive i bolje je nemati ih kao sekiraciju".

Jelena je, međutim, još nekoliko puta dolazila u posetu Darku, ali on je odbijao da se s njom sretne. Svakih nekoliko dana stizala su mu i pisma od nje. Čitao ih je dugo, po više puta, ali ni na jedno nije odgovarao. Konačno, i Jelena je, posle izvesnog vremena, prestala da mu se javlja. Bio je to, inače, jedini slučaj da neki od pritvorenika svoju predašnju veliku ljubav tako "pusti na slobodu".

Trebalo je uskoro da Kulić bude prebačen u Zabelu na izdržavanje kazne, a bližio se i njegov rođendan. Sobne kolege

su zato odlučile da "svom dragom sobnom starešini" prirede nezaboravno rodendansko slavlje i ispraćaj iz CZ-a. Iz paketa koje su dobijali tih dana, odvajali su na stranu ono sto je najbolje. U zatvorskoj kantini kupili su čokoladu i keks, a kockice margarina, koji dobijaju uz doručak, sakupljali su danima. Tri dana pre rodendana, počeli su da mu pripremaju veliku tortu. Polomljenim kašikama neumorno su, na smenu, mutili margarin, dok se nije razmekšao, finije nego mikserom. Dodali su is topljenu čokoladu, puno keksa, mleka, nes-kafe, sirupa za pravljenje soka, a "našlo se" i nešto malo ruma, kojim su sve začinili. Na kartonskoj kutiji, presvučenoj celofanom, nikla je prelepa trospratna torta, preko koje su ispisali posvetu.

Potom je Kulić prebačen na izdržavanje kazne u Zabelu. Tamo je, u jednom od okršaja sa protivničkim klanom, šabrom žestoko isečen u predelu stomaka, zbog čega je ostao težak invalid.

Božidar Mirković - Zuba

SAMOTNJAK PREDODREĐEN ZA NASILNIKA

Tuče i razbojništva zbog trauma iz detinjstva. Sa komandrom Mandžom jedan na jedan. Lekcija iz sudnice. Lajavog "klinca" rasturio bombom

Za njega se govorilo da se nikada nije upuštao ni u kakav klasični kriminal. Zatvaran je isključivo pod optužbama za tuče i razbojništva. Godine 1978. prvi put je u CZ-u proveo tri meseca.

Dve godine kasnije, ponovo je zatvoren, zbog istog krivičnog dela, jer je u restoranu hotela "Slavija", bez ikakvog naročitog razloga, jednom gostu naneo teške telesne povrede. Jednostavno, "došlo mu tako".

Zuba je svojim fizičkim izgledom i držanjem naprosto provocirao tuču. Srednje je visine, širokih ramena, krupnih zuba, vrlo inteligentan i izrazite fizičke snage.

Kad god bi stigao u zatvorsku grupnu sobu, odmah bi počinjao da se ponaša zapovednički, da tera po svome. Nije prihvatao da se bilo kome prilagođava. Nije se uopšte obazirao na to da li su se tu možda već nalazili i neki "poznatiji autoriteti". Nije pristajao ni na kakva poniženja ili podređivanja. Nikome nije hteo da čini bilo kakve usluge, niti se imalo plašio batina koje je eventualno mogao da dobije zbog tako tvrdog stava. Iako je poticao iz siromašnije porodice, uvek je bio solidno snabdeven svim što mu je bilo potrebno.

Njegovim dolaskom, dotadašnji starešina sobe se ili povlačio, ili je tražio premeštaj u drugu sobu. Svima je bilo poznato da će Zuba insistirati na svojoj neprikosnovenosti. To su dobro znali i komandiri, prema kojima je takođe umeo da se

ponaša vrlo osiono, pa su vodili računa u koju će ga sobu smestiti, da bi predupredili probleme sa njime.

Po uspostavljanju vlastite dominacije, kao zapovednik sobe bio je vrlo strog prema drugim pritvoreniciima. Insistirao je na striktnom pridržavanju pravila koja on propiše. Obično je uvodio takav režim da ni komandiri nisu mogli biti tako strogi. To je podrazumevalo, maltene, potpuno novi kućni red. Po tim njegovim pravilima, čišćenje je moralo biti besprekorno. Pri tome je neprestano bdeo nad glavom onoga ko izvršava njegova naređenja. Određivao je raspored kupanja, ručavanja i dežuranja pored vrata. Zabranjivao je bilo kakve svađe ili tuče, ali za sebe je zadržavao pravo da premlati onoga za koga proceni da je to zaslužio. Jedino nikada nije zahtevao od drugih da peru njegov veš.

Paketi koje je dobijao, s obzirom na to da su njegovi vrlo skromno živeli, bili su dosta oskudni. Ponekad je unutra bilo spakovano samo voće. Međutim, uvek je imao kasetu punu svakojakih namirnica. I kafu, i slatkiše, i sredstva za higijenu, i časopise, i sve ostalo. To je "dobijao" od ostalih pritvorenika. Komandiri, međutim, nikada nisu dokučili kako je on "podsticao njihovu dobru volju" da mu sve to daju. Nikada se niko od njih nije požalio da je reketiran, ili da mu je bilo šta dao pod iznudom. Većina njih su, po svojoj ljudskoj prirodi, možda verovali da, ustupajući mu neke namirnice, prećutno kupuju kakav-takav mir za sebe, jer u senci nasilnika uvek se nazire mogućnost da on bude još gori nego što već jeste.

Zuba je bio istinski svojeglav čovek. Jednom prilikom, u njegovu sobu je ušao komandir Mandža, poznat kao jedan od strožijih, i upozorio Zubu na njegov odnos prema ostalim pritvoreniciima. Posebno mu je naglasio da ne može on da zavodi neki svoj režim nad tim ljudima. Zuba mu je prkosno uzvratio: "Lako je tebi da tako pričaš, jer imaš tu palicu i uniformu iza koje se kriješ!". Mandžu je to isprovociralo, pa mu je predložio "ferku", u svojoj kancelariji. Zubi su zasijale oči, kao da je baš čeznuo za takvim obračunom. Oduševljeno je prihvatio, verujući da će lako izmlatiti komandira.

Obračun u kancelariji, međutim, imao je sasvim drugačiji ishod. Mandža je skinuo palicu, opasač i gornji deo uniforme i uhvatio se u koštac sa Zubom, slomivši ga već u nekoliko poteza. Zuba je, brišući razbijeni nos i arkadu, korektno priznao svoj poraz, usput pitajući Mandžu koliko već dugo trenira borilačke veštine. Iznenadilo ga je kada mu je ovaj rekao da nikada ništa nije trenirao, ali da je pre dolaska na dužnost u zatvoru bio jedan od boljih majstora zidara.

Nekoliko meseci kasnije, komandiri su ga povelili na suđenje u Palatu pravde. S obzirom na to da su dobro znali čemu je sve sklon, vezali su ga lancima i katancima, pribojavajući se da će možda pokušati da pobegne ili makar da nasrne na nekoga ko ga slučajno krivo pogleda. Takvo vezivanje, kao da mu je činilo čast. Hodnikom je koračao kao kauboj, zabacujući ramenima i praveći široke korake. Gordo dignute glave, došao je do zatvorske kapije. Usput se osvrtao okolo i teatralno pozdravljao druge pritvorenike raznim komentarima, što je inače bilo strogo zabranjeno. Zato mu je iznervirano prišao komandir Bojičić i odalamio ga pesnicom po vilici tako jako da mu je slomio kutnjak. Zuba je začutao, ali po licu mu se videlo da je pobesneo kao nikada do tada. Ne samo što je dobio udarac, već je bio i osramoćen naočigled gomile drugih pritvorenika pred kojima je do maločas likovao.

Komandir koji ga je sprovodio na suđenje, sve vreme ga je smirivao, jer se pribojavao da će, ako tako besan sedne pred sudiju, sigurno napraviti neki džumbus. Na samom početku suđenja odvezao mu je lance s ruku, ali Zuba je i dalje bio užasno nervozan. Već na prvo sudijino pitanje, gotovo vičući, rekao je: "Za sve ovo što sam ja ovakav, kriv je onaj tamo, onaj što sedi pozadi u klupi. On je kobajagi moj otac. Električar je po struci. Kada god je stizao kući, tukao nas je bez ikakvog razloga, mene i dvojicu moje braće, i to trožilnim ili petožilnim kablom. On je od mene napravio ovakvo čudovište!"

Njegov otac je u tim trenucima nemo sedeo, pognute glave, i sam ozbiljno pogođen sinovljevim optužbama. Na sudijino

upozorenje da je to sud i da treba da se smiri i pristojno odgovara na postavljena pitanja, Zuba je nabusito nastavio da komentariše: "Ma kakav, bre, sud? Ovo je disko-klub, a ne sud! ?Oćemo da đuskamo sada? Ovde treba da odgovara onaj što je mene tukao kablom, a ne ja!"

Zbog takvih njegovih izliva besa, sudija je zatvorskom komandiru u šest navrata naređivao da ga vezuje i odvezuje, da bi na kraju ipak prekinuo ročište. Uslovi za suđenje uopšte nisu bili regularni.

Zuba, inače, nije pripadao nijednom gradskom klanu. Uvek je bio vuk samotnjak, i stalno je odgovarao samo zbog nasilništva. Tako je skupio čitavih petnaestak godina robijanja. Razlog za njegov poslednji dolazak u CZ, međutim, znatno je krvaviji. Uhapšen je zbog - ubistva.

Njemu su, naime, počele da stižu poruke da ga jedan od momaka iz "srednje klase kriminalaca" stalno ogovara u gradu, da ga proglašava za zatvorskog klošara, da omalovažava razloge njegovog robijanja, nazivajući ga najobičnijim siledžijom i sirovinom. Pošto takve glasine nije mogao da otrpi, niti da mu se drugačije osveti, sačekao je pogodan trenutak i ubacio mu bombu u stan. Ovog su posle "kašičicom skupljali sa zidova i plafona", a Zuba je osuđen na osam godina robije.

U CZ-u, međutim, nailazi na Stojana Ignjatovića - Stojketa iz Šumica, koji je bio užasno gnevan na njega, jer mu je bombom razneo jednog od najboljih prijatelja. Iako su njih dvojica bili smešteni u dve različite sobe, Stojke ga je neprestano "prozivao", oslovljavajući ga svakojakim rečima: "Manijače, ubico, klošaru, pizdo, zašto se kao čovek nisi pobio sa mojim ortakom, nego si ga mučki ubio?"

Zuba mu nije ostajao dužan. Izazivao je Stojketa i psovao mu "narkomansku majku". Pošto su tokom jednog vikenda razmenili najžešće uvrede, već narednog dana, za vreme šetnje u dvorištu, Stojke i petnaestak njegovih sobnih kolega napali su Zubu nekakvim metalnim štanglama, koje su prethodno umotali u novinski papir i sakrili u rukavima. Po Zubinoj glavi i telu

dobovala je kiša udaraca. On nije ni pokušao da beži, samo je rukama pokrio glavu. Njih petnaestak udaralo ga je tako nekoliko minuta, dok se zatvorski komandiri nisu snašli i rasterali ih. Zuba je u tom obračunu zaradio desetine dubokih ožiljaka po glavi, koji su se vrlo jasno videli, jer se on u zatvoru stalno brija do glave.

Bez obzira na to na koliku je vremensku kaznu osuđivan, dug prema pravdi uvek je odsluživao u Centralnom zatvoru. Stalno se žalio na presude, i iznalazio svakojake pravne lekove, samo da bi što više odložio pravosnažnost presude. Nije imao novca za unajmljivanje skupih advokata. Do izvesne mere koristio je usluge branilaca koji su mu određivani po službenoj dužnosti, ali uglavnom je odbranu sebe pred sudom preuzimao u svoje ruke. Usput se trudio da što bolje savlada "gradio" iz krivičnog zakona. U tome je u velikoj meri i uspevao, ali samo u teoriji, među papirima, a ne i u stvarnom životu.

PDF Eraser Free

Dragan Jovanović - Skale
RAZORNE RUKE
OBUZDANE U SAMICI

Osim jedne krađe, ni po čemu nije pripadao svetu kriminalaca. Otanjio rukama zidove tamnice čuvajući se provokatora i budala

Početak osamdesetih bio je jedan od istaknutijih sportista - karatista, nosilac majstorskog crnog pojasa. U gradu je bio još poznatiji kao najveštiji perač prozora. Upravo kao takav, angažovan je za pranje prozora na tada najvišoj zgradi, "Beogradanki", u najstrožem centru grada.

Radeći taj naporan posao, danima je u korpi visio po zidovima ove višespratnice, a ujedno i bio u prilici da kroz prozore osmatra dešavanja u kancelarijama i Robnoj kući. Tako se u njegovoj glavi i rodila ideja o prečici do bolje zarade. Organizovao je da u toku noći, sa zadnje strane "Beogradanke", stigne šleper u koji su, potom, on i nekolicina njegovih saradnika, utovarili skoro sav nameštaj koji se zatekao u salonu.

Skale je sutradan nastavio da radi svoj posao, perući prozore. Ipak, sumnje policijskih inspektora odnosile su se na sve one koji su na bilo koji način mogli da organizuju ovakav poduhvat. Tako je i Skale podvrgnut ispitivanju, da bi ubrzo do detalja priznao kako je izvršena krađa.

Po dolasku u CZ smešten je u samicu. Kada je posle završene istrage trebalo da bude prebačen u grupnu sobu, Skale je zahtevao da i dalje ostane u samici. Bilo je to potpuno neuobičajeno, ali on je baš insistirao. Zatvorsku upravu je uveravao da on nije kriminalac, i da će, prelaskom u grupnu sobu, s obzirom na to da je fizički veoma jak i korpulentan, svakako biti doveden u situaciju da dokazuje svoje mišiće. Kriminalci će, govorio je, nastojati da ga uvuku u svoje mreže i sisteme funkcionisanja. On to, kako je govorio, ne želi, pa će ga verovatno

PDF Fraser Free

izazivati na okršaje. U takvoj situaciji možda bi nehotice nekoga ozbiljno povredio, što on "nipošto nije želeo". Skale je u svojoj samici bio izuzetno pedantan, sve je uvek bilo očišćeno do perfekcije, a stvari poslagane pod konac. Iako je boravio u vrlo skućenom prostoru, od svega nekoliko kvadrata, imao je već ustanovljen raspored vežbanja i održavanja fizičke kondicije. Uz sve to, vrlo prilježno je izvršavao sve naloge komandira i u potpunosti se pridržavao kućnog reda.

S obzirom na sve ove činjenice, zatvorska uprava mu je odobrila ostanak u samici. U njoj je Skale proveo bezmalo četiri godine, sve do pravosnažnosti presude, a potom je prebačen na izdržavanje kazne u Zabelu. Osuđen je na dvanaest godina robije. Dok je boravio u CZ-u, u posete mu je redovno, dva puta mesečno, dolazio stariji brat. Snabdevao ga je čistim vešom, knjigama i svim ostalim što mu je bilo potrebno.

Skale je zaista bio u izuzetnoj fizičkoj kondiciji. Visok, lepo građen i pristojan, izgledao je kao neko ko tu zaista nikako ne pripada. Iako ni sa kim od stražara nije želeo da razgovara o krivičnom delu koje je počinio, ostavljao je utisak čoveka koji je u potpunosti shvatio grešku koju je napravio. Trebalo je "samo" da izdrži tih 12 godina robije. Skale se zato, kako je katkad sam govorio, posvetio "borbi za opstanak" u tim surovim uslovima.

Svakodnevno je neumorno vežbao, trenirao, radio sklekove, čučnjeve, istezanja. Poseban sistem vežbi podrazumevao je udarce pesnicom u zid. Pošto se vrlo korektno ponašao prema zatvorskoj službi, stražari mu nisu zabranjivali te neuobičajene "zahvate". Pesnicom je tako udarao u zid dugo i jako. Udarao je svaki dan. Uvek na isto mesto. Na tom delu zida, na površini 50 puta 50 santimetara, sloj maltera se svakodnevno tanjio. Udarao je naizmenično levom, pa desnom, što naravno, nije ostalo bez posledica na zglobovima šaka. Posle svakog od ovih treninga, šake su mu bile skroz krvave. Potom je sam obrađivao povrede. Takve scene su se stalno ponavljale u njegovoj ćeliji, prema tačno utvrđenom rasporedu, koji je

sam napravio. Na nadlanicama su mu se vremenom izgubili obrisi zglobova. Skale ih je, jednostavno, poravnio. Njegovu inače veliku šaku, to je činilo dodatno zastrašujućom.

Redovne polučasovne šetnje nikada nije propuštao. Od izlaska na čist vazduh nisu ga odvrćali ni sneg, ni kiša. Te šetnje Skale je, takođe, koristio na svoj ritualan način. Uvek se obraćao dežurnim komandirima za dozvolu da u dvorištu radi sklekove ili "trči u mestu". Oni su mu najčešće to i odobravali. Ali, trebalo se dosetiti kako to izvesti, a ne remetiti ustaljena zatvorska pravila. Naime, prema tim pravilima, u šetnju je u jednoj grupi izvedeno petnaestak do dvadeset pritvorenika. Svi su morali da budu u pokretu. Niko nije smeo da se zadržava na jednom mestu, niti da stoji, ili da se izdvaja iz grupe i radi bilo kakve vežbe. Morali su da se rasporede tako da šetaju u krug, na međusobnom odstojanju od najmanje dva metra. Zato je Skale, najpre, počinjao svoju vežbu trčanja u mestu, tako što je nogama izvodio pokrete kao da zaista učestvuje u nekoj žestokoj trci, ali je pritom strogo održavao propisano odstojanje između sebe i pritvorenika koji su bili ispred i iza njega. Zagrejavši se tako, bacao se napred, kao za vežbanje sklekova, i nastavljao da se kreće, sve vreme poskakujući četvoronoške. Radio je tako sklekove u pokretu i bez prestanka, održavajući propisano odstojanje.

Taj prizor je kod mnogih izazivao divljenje. Nije malo onih koji su pokušali da to isto izvedu, ali nikome nije uspelo.

Čvrstina i samodisciplina činile su Skaleta istinski neobičnim pritvorenikom. Bio je fanatični protivnik cigareta, alkohola i bilo kakvih drugih poroka. Ipak, zidovi među kojima je boravio, vremenom su ostavljali trag na njemu. Boraveći u polumračnoj samici, pomalo je gubio na težini i postajao sve bleđi. Docnije se nešto malo popravio, jer je, po savetu jednog komandira, počeo da u ishrani koristi konjske mesne preradevine.

Tragovi njegovih udaraca u zid, vremenom su postajali sve vidniji. Za nepunih godinu dana počele su da se naziru i tvrde cigle ispod maltera. One ga, naravno, nisu odvratile od daljeg

"peglanja zglobova". Sve dok, četiri godine kasnije, nije prebačen u Zabelu.

Njegov rođeni brat, Zoran Jovanović, koji mu je redovno dolazio u posete, posle izvesnog vremena i sam je zaglavio iza rešetaka. On je bio sušta suprotnost Skaletu. U zatvor je dospao zbog posedovanja narkotika. To je bilo njegovo već drugo robijanje. Prvi put je odležao čak tri i po godine zbog Josipa Broza. I to ne "onog" - Tita, već zbog njegovog unuka, koji je dobio ime po svom dedi.

Zoran je, družeći se sa mnogim "tatinim sinovima" sa Dedinja, zbog zajedničke sklonosti ka drogama, upoznao i Josipa Broza juniora, od kojeg je docnije kupio neki motor. Uzeo ga je bez ikakvih dokumenata. Kada su ga samo nekoliko dana kasnije u gradu zaustavili policajci radi kontrole, nisu bili spremni da mu poveruju na reč. Čak su ga dodatno pretukli zbog pominjanja imena "velikog sina svih naroda i narodnosti". Sve se to događalo nekoliko godina pre smrti Broza starijeg. Pošto je Zoran insistirao na istinitosti svoje izjave, policajci su mu, navodno, pretili i upaljenom motornom testerom, tražeći da povuče svoj iskaz i da prizna da je motor ukrao. Ni na kraj pameti im nije bilo da na razgovor ili saslušanje pozovu Broza juniora. Tako je Zoran osuđen na tri i po godine zatvora, koje je i izdržao.

Sa narkoticima se, međutim, nije razdružio, pa je nastavio da uzima svakojake opijate i po izlasku iz zatvora. Tako se i dogodilo da je, u vreme Skaletovog boravka u CZ-u, ponovo bio uhapšen, a onda još jednom i nekoliko godina docnije.

Goran Vuković - Majmun NIJE SE PROSLAVIO "SKIDANJEM" ZEMUNCA

Kad je u Nemačkoj odrobijao Ljubomira Magaša, pokušao da ujedini beogradsko podzemlje i da se nametne za jedinog vođu. Kobra kupovina "političkih" leđa

Već kao maloletnik Goran Vuković - Majmun bio je u vrlo bliskim prijateljskim, a svakako i "poslovnim" odnosima sa svim "slavnim Vozdovčanima", na čijem je čelu bio Đorđe Božović - Giška. Zato je mnogo puta i privođen u stanicu milicije. U zatvor dospeva "tek" 1983. godine, kao devetnaestogodišnjak. I to zbog razbojničkog ponašanja. Sa grupom svojih pajtaša, bez ikakvog posebnog razloga, pretukao je nekolicinu studenata u centru Beograda.

U CZ-u je pokušavao da ostavi utisak čoveka koji svim srcem nastoji da bude vrlo dosledan Giškin sledbenik. U grupu sobu doneo je neko specifično "gospodstvo", za koje je karakteristično odsustvo otvorenih ambicija da na silu uspostavi gospodarenje drugim pritvorenicima. Pomalo je teatralno bilo i njegovo pokazivanje uvažavanja prema zatvorskom osoblju.

Nije se trudio da bilo koga u sobi neposredno podredi, ali je uživao sve privilegije "velikog lika". Iako nije imao prethodni robijaški staž, takvu poziciju obezbeđivala mu je činjenica što je njegovo ime već bilo veoma poznato u kriminalnim krugovima, kao i to što se vrlo dobro znalo ko su mu "braća".

Atletski građen i snažan, izgledao je dopadljivo. Narkotici, alkohol, cigarete i kafa bili su potpuno van njegovih interesovanja. Bio je izrazito škrt na rečima i uvek, kako su stražari govorili, "pasivno nasmejan". Znao je da satima sedi preko puta nekoga, da gleda u njega, osmehuje se, a za to vreme progovori tek nekoliko rečenica. Pa i to što bi u takvim situacijama eventualno procedio kroz zube, bilo je u nekoliko reči, koje nisu ostavljale

utisak da su rezultat dubokog i mudrog razmišljanja. Ali, oglušivanje o njegove "zaključke" moglo je za nekoga biti i kobno. Njegov najčešći komentar obično je počinjao i završavao se rečenicom: "Brate, pa to nije u redu." Za one koji su ga poznavali, ta "misao" imala je naročitu težinu. Jer, u pojedinim situacijama, to je predstavljalo presudu za onoga na koga se odnosilo.

Kod Gorana je, kao i kod gotovo svih ostalih kriminalaca, postojalo naročito ogorčenje prema pritvorenicima koji su odgovarali zbog silovanja i pedofilije, ili koji su bili skloni cinkarenju. Svoj bes pokazivao je samo prema takvima. Ali ni tada nije uzimao pravdu u svoje ruke, već je obično drugima lukavo sugerisao: "Brate, to nije u redu. Brate, on će sutra silovati naše majke, ili sestre, ili decu. Brate, treba to srediti!"

Onima kojima se obraćao, nije trebalo da to ponovi dva puta. A onima na koje se to odnosilo, predstojali su dani užasa, ispunjeni batinama, svakojakim poniženjima i prezirom. Dobijali su razne nemoguće zadatke, zbog kojih su, ako ih ne bi dobro izvršili, opet bili premlaćivani. Često su im na greške ukazivali "slikovito": primoravali su ih da se skinu, i da na sebi osele šta je silovanje.

Kada je Goran Majmun odveden u Palatu pravde na suđenje, pedesetak kriminalaca iz voždovačke ekipe mu je priredilo veličanstven doček. Među njima su bili Jefto Ruža, Simenda, Skole, Jovke, Ćure, Toške, Žuća i mnogi drugi. Aplaudirali su, skandirali njegovo ime, bodrili ga da izdrži, zaklinjali se da su bezrezervno uz njega - sve dok se pred tu gomilu nije isprečio Goranov otac, koji je, iako vojni oficir sa visokim činom, došao da prisustvuje suđenju. Stariji Vuković je potegao "berezetu", uperio je prema tim kriminalcima i zagrmio: "Šta je, bando lopovska?! Kud ste krenuli? Hoćete da mi upropastite sina? Marš napolje, bando!" Svi su se, kao po komandi, povukli. Nekolicina je ipak pokušala da umiri gnevnog oca rečima: "U redu je, čale! Neće biti problema!"

Goran je, naravno, bio ponosan na svoje drugare koji su ga tako "viteški" dočekali. Izgledao je kao da je u trenu izrastao deset santimetara. Ovakva počast od onih do kojih mu je bilo

stalo, koji su predstavljali sav njegov svet, potisnula je u stranu zabrinutost zbog toga što mu predstoji suđenje i robijanje.

Osuđen je na kaznu zatvora od devet meseci i ubrzo prebačen u Padinsku Skelu. Nedugo zatim, pobegao je iz Skele i odmah otišao u Nemačku, gde nastavlja da gradi svoju "karijeru".

Zbog "podele" posla na frankfurtskim ulicama, Vuković ulazi u sukob sa tamošnjim jugo-kriminalcima koje je predvodio Ljuba Zemunac, te u jednom napadu biva ranjen u kičmu. Usled nedostatka dokaza, Ljuba nije odgovarao za ovo Vukovićevo ranjavanje, ali se već uveliko predosećalo da će ovaj uzeti pravdu u svoje ruke. Prilika se ukazala 1986. godine, kada su se, naizgled slučajno, ispred zgrade Suda sreli okoreli neprijatelji Ljuba Zemunac i Goran Vuković. Naime, jedan je trebao da pred nemačkim pravosuđem odgovara za neke otičmačine, a drugi za provale. U svakom slučaju, Vuković nije oklevao, pa je u svog starijeg "kolegu" ispalio dva metka, i na licu mesta ga ubio. To je bio izuzetan "marketinški" potez Vukovića, jer ga je smaknuće "legende" lansiralo u sam vrh jugoslovenskog kriminala, iako je time "zaradio" sedam godina zatvora, ali i bes mnogih sledbenika Ljube Zemunca, koji su se zaklinjali da će ga kad-tad osvetiti.

Pošto je odležao kaznu, vratio se u Jugoslaviju sa velikim ambicijama. Nameravao je da, s pedigreeom nekoga ko je "skinuo" velikog Ljubu, uspostavi kontrolu nad celim beogradskim podzemljem. To, međutim, nije naišlo na odobravanje u međuvremenu stasalih "slobodnih strelaca". Među "neposlušnima" posebno su se izdvajali Kristijan Golubović, Knele, braća Branković, Ćenta, Jusa, Šljuka i Kec. Pričalo se da su mu nekoliko puta pripremali "sačekuše" u kojima je trebalo da bude likvidiran, ali nije im se dalo. Navodno je Vuković uvek uspevao da unapred namiriše opasnost. Neki su govorili da je svuda imao svoje "uši", pa je unapred saznavao za pripremu likvidacije.

Ni sam Goran nije sedeo skrštenih ruku. Počeo je da stvara svoju "vojsku". Okupio je 25, kako je govorio, svojih "vernih

PDF Eraser Free

vojnika". Među njima su bili: Mirza, Simenda, Žuća, Piroman, Voja Amerikanac, Krsta, Konta, Kačavenda, Skole, Jakša, Peca, Kiza, Šanin, Dadilja, Boki, Romeo Savić i još dosta drugih. Iz nekadašnjeg "zemunskog klana" pridružio mu se jedino Slobodan Momčilović - Tadija, za kojeg se govorilo da je "kralj droge".

Paradoksalna je činjenica da se Goran vratio u Beograd sa ambicijom da ujedini i sebi potčini sve kriminalce, a zapravo je razbuktao čitav niz međuklanovskih obračuna i podela. Jedan od najsurovijih sukoba dogodio se kada su Goranovi "vojnici", Piroman i Žuća, dobili zadatak da "kazne" Dragana Ugarkovića - Ugara iz "zemunske ekipe", inače bivšeg legionara, pa su mu, u toj akciji, mecima "probušili 12 zglobova". Mnoge je time zaplašio, ali ništa veliko nije postigao. A dugovi su za vraćanje!

Uporedo s tim i takvim nametanjem, sasvim otvoreno je nastojao da uspostavi neposrednije kontakte sa ljudima iz sveta politike. Kao dosledan Giškin sledbenik, postaje donator jedne od tadašnjih najvećih opozicionih partija. Verovao je da time kupuje "leđa", kad su u pitanju red i zakon.

Krajem 1994. godine, taman kada je pomislio da je uspeo da "složi skoro sve kockice", izrešetan je u centru Beograda. Nedaleko od mesta gde je desetak godina ranije i započeo svoju krimi-karijeru. Nepoznati ubica u njega je ispalio desetine hitaca iz automatskog oružja.

Tada nije nađeno dovoljno dokaza koji bi potkrepili neke od priča njegovih prijatelja da nije stradao zbog kriminala, već da ga je ubila politika! Kasnije, to više nikome i nije bilo važno. I, kažu, nije ga stigla osveta zbog ubistva Ljube Zemunca, već neki noviji računi.

Miša Cvetinović NEDOKUČIV TAJANSTVENI OSVETNIK

Sudbonosne veze s Ćentom. Nedokazano sumnjičenje za ubistvo Kneleta i policijskog generala Badže

Znalo se da je "ordinirao" uglavnom u Nemačkoj, i to u Frankfurtu. Bio je u Ćentinom klanu kriminalaca, koji se u toj zapadnoevropskoj zemlji ponajviše bavio trgovinom narkotici-ma. Istoj ekipi pripadao je i Uške, za kojim je bila raspisana po-ternica zbog ubistva Žapca nekoliko godina ranije u Beogra-du. Družinu su činili i izvesni Toni iz Hrvatske i Milisav Kero-vođa, koji je za sobom imao 12 godina robije u Zabeli, jer je u nekoj kafani kod Bariča zaklao jednog gosta, s kojim se za-vadio.

Miša je bio neobično zgodan i lep momak, srednjeg rasta, i atletske građe. Sa dužom kosom izgledao je kao nekakav moderni Tarzan. Svakako zbog toga, u njega je fatalno bila zaljubljen i Ćentina ćerka.

Prilikom jednog od njegovih boravaka u Beogradu 1992. godine, verovatno sasvim slučajno, zadesio se u restoranu u kojem je tada bio i Aleksandar Knežević - Knele. Iako dvade-setogodišnjak, Knele je već bio na zlom glasu zbog reketiran-ja dobrostojećih Beograđana, kao i zbog drugih teških krivič-nih dela. Ne znajući ko je Miša Cvetinović, a ugledavši oči-gledno dobrostojećeg gosta, izvadio je pištolj i zatražio od njega da mu preda zlatni "roleks" s ruke i džip "micubiši-paje-ro", čije ključeve je snimio na stolu ispred njega. Cvetinović se uopšte nije uzrujao, niti je pokušao da se junači ispred upere-nog pištolja. Pribrano je udovoljio Kneletu, kako je on i tražio.

Odmah po Kneletovom odlasku, alarmirao je svog "bosa" i budućeg tasta Ćentu. Nastala je opšta pometnja među svim beogradskim kriminalcima. Isprepadao se i sam Knele, kada je

saznao na koga je udario. Zato je odmah prihvatio posredovanje Gorana Majmuna, da se ponovo sretne sa Mišom, i vrati mu oteto. Sastali su se u hotelu "Interkontinental". Pružio mu je ključeve džipa, a za sat je rekao da će ga doneti kasnije, jer ga je, navodno, nekome već prodao. Miša je uzeo ključeve i bez komentara se okrenuo i otišao. O pomirenju nije bilo ni reči.

Knele je, sasvim izvesno, nanjušio da mu predstoji velika nevolja, pa se u strahu, već istog dana, pod lažnim imenom "štekovao" u hotelu "Hajat". Nikome u Beogradu nije otkrio svoje tajno mesto boravka. Docnije se ispostavilo da je iz "Hajata" telefonom razgovarao samo sa jednim svojim prijateljem u Nemačkoj.

Potruga za Kneletom u Beogradu trajala je oko mesec dana. Najednom, osvanula je vest u novinama da je, 28. oktobra 1992. godine, njegovo beživotno telo nađeno u sobi 331 luksuznog "Hajat" hotela. Ubica ili ubice, pucali su mu u desno rame i potiljak, a na ogledalu je, krvlju žrtve, bio ispisan broj jedan. Vrata su bila otključana, i bez ikakvih tragova provaljivanja. Nagađalo se da je Knele mogao da otvori samo nekome u koga je imao poverenja. Ipak, istraga je usmerena i prema Miši Cvetinoviću, jer se o onom incidentu između njega i Kneleta već danima pričalo po čaršiji. Miša je, međutim, imao valjan alibi da je u vreme Kneletovog ubistva boravio u Nemačkoj.

Nedugo potom, u Frankfurtu je ubijen Kneletov prijatelj Darko Stanojević. Nemačka policija je zbog toga uhapsila Mišu, Ušketa i Milisava. Navodno, na Darkovom lešu su otkrili vlakno sa Milisavljevog zimskog kaputa. U tamošnjem pritvoru zadržani su bezmalo tri godine, da bi onda, zbog nedostatka dokaza, bili oslobođeni optužbi. Miša je izručen našim vlastima, zato što je, u međuvremenu, ovde za njim bila raspisana poternica, zbog sumnje da je ubio Kneleta.

U Centralnom zatvoru Miša se ponašao vrlo pristojno. Nije izazivao nikakve incidente, ni sa kim se nije sukobljavao. Vrlo se kolegijalno odnosio prema ostalima u grupnoj sobi. Štaviše,

prema njima je bio nesvakidašnji kavaljer. Gotovo redovno im je, ne tražeći nikakve protivusluge, ustupao sadržaje svojih paketa, koji su mu, zahvaljujući "naročitim vezama", stizali veoma često.

Dosta novca trošio je i u zatvorskoj kantini. U te kupovine s njim su išla po trojica iz sobe, da bi mogli da donesu sve ono što on nakupuje. Imao je puno novca, ali se time nije razmećao. Nekima je bilo gotovo neverovatno da Miša ima tako dobro građeno i mišićavo telo, a vegetarijanac je. Meso uopšte nije koristio u ishrani, niti bilo kakve mesne preradevine. Hranio se isključivo žitaricama, i stalno je neumorno vežbao. Mnogo puta je znao da legne na pod, uzme u ruke drvenu klupu, zamoli trojicu da sednu na nju, i onda ih sve zajedno diže uvis u serijama od po 15, 20, pa i 50 puta.

Govorilo se da mu dobre uslove u zatvoru preko svojih veza obezbeđuje Čenta. Pominjani su, tako, i bliski odnosi između Čente i tadašnjeg generala policije Radovana Stojičića - Badže, zamenika srpskog ministra unutrašnjih poslova.

Tako se jednom dogodilo da mu je u posetu došao lično Čenta. To je bio prvi slučaj da, kako se govorilo, kriminalac dođe u zatvor u posetu drugom kriminalcu. Ta poseta je, mimo uobičajenog protokola, organizovana u popodnevnim satima u izdvojenoj prostoriji za advokate. Kada su se njih dvojica tu sreli, rukovali su se i poljubili, a onda stali jedan naspram drugog i desetak minuta se samo netremice gledali. Bez ijedne jedine izgovorene reči. Izgledalo je kao da očima razgovaraju. Napokon, Čenta je samo kratko proslovio - "Sve je u redu!", zatim se okrenuo i otišao. Miša je, očigledno, bio dirnut tim susretom. Čutke se vratio u svoju sobu.

Kada su ostali kriminalci u CZ-u čuli da u jednom od blokova boravi "onaj koji je ubio Kneleta", postali su neuobičajeno radoznali. Često su zapitkivali komandire da im kažu "kako taj izgleda", "kakav je", "na koga liči", "jel mnogo jak"... Ipak, niko sa njim nije hteo da pravi kavgu, sem jednog izuzetno krupnog anonimusa, koji je od komandira tražio da "tom ubici prenese poruku da on hoće da ga razbije". Danima je to

ponavljao, pa je komandiru Spiridonovu dosadilo da ga sluša. Zato je jednog poslepodneva omogućio okršaj njih dvojice, i to u kupatilu.

Miša je izazivača toliko isprebijao da je ovaj danima bio u modricama, sa pokidanim arkadama, slomljenim nosom i pocepanom usnom. Smešno je bilo kada je ta ista "junačina" docnije, na zapitkivanja drugih komandira šta mu se dogodilo, uporno ponavljao - "Ma, ništa posebno, pao sam u snu s kreveta!"

Iako se Cvetinović prema stražarima ponašao sasvim pristojno, važio je za izuzetno opasnog tipa. Zato su kasnije, prilikom odvođenja na suđenje, u njegovoj pratnji uvek bila po trojica komandira, naoružana "kalašnjikovima". Strahovalo se da postoji opasnost da mu "vlastoručno presude" članovi voždovačkog klana, kojem je Knele pripadao.

Cvetinović je u pritvoru u CZ-u proveo oko tri meseca, pa je onda pušten, usled nedostatka dokaza. Odmah po izlasku iz zatvora, oženio se Ćentinom ćerkom, i nastavio da živi u Beogradu. Ostao je fanatično privržen svom tastu. Odnos između njih dvojice bio je istinski ispunjen lojalnošću i međusobnom naklonošću.

Ćenta je, u međuvremenu, počeo da strahuje da može biti likvidiran, i da to može učiniti samo jedan čovek. A taj je bio u vrhu srpske policije. Bio je to Radovan Stojičić - Badža. Razlog za takvu strepnju, Ćenta je nalazio u "ozbiljno narušenom dojučerašnjem prijateljstvu" njih dvojice. Navodno su Stojičiću prekomerno "porasli apetiti". Govorkalo se da su oni ranije bili partneri u trgovini oružjem sa Hrvatima. Koliko je u tome bilo neke logike i istine, teško je reći. Ali da je nečega bilo među njima, uopšte nije sporno.

Uprkos velikoj opreznosti, Ćenta je ubijen 15. februara 1997. godine, ispred "Kluba književnika" u Francuskoj ulici u Beogradu, zajedno sa svojom prijateljicom Majom Pavić, inače venčanom kumom Svetlane i Željka Ražnatovića. To je bio veliki šok za Mišu Cvetinovića, pa su dežurni beogradski

"prognozeri" počeli da se bave nagađanjima šta će on uraditi, i kako će osvetiti svog idola i tasta Ćentu.

Mesec i po kasnije, 1. aprila 1997. godine, u beogradskom restoranu "Mama mia", izvršen je atentat na Radovana Stojičića - Badžu. Atentator nije pronađen. Od toga dana gubi se i svaki trag Miši Cvetinoviću.

Intrigantna je bila i činjenica da je "svog najomiljenijeg policajca Badžu" oplakao i sam predsednik Srbije Slobodan Milošević. Da bi se sprečilo bilo kakvo čeprkanje po njegovoj biografiji, a imalo se šta naći i za njega i za policiju, Milošević je odmah sutradan po Badžinoj pogibiji izdao ukaz kojim je ustanovljena nagrada sa njegovim imenom.

PDF Eraser Free

Zoran Uskoković - Skole
TUĐOM RUKOM
NAMIRIVAO RAČUNE

**U obračunu s protivnicima isturao "svoje klince". Osve-
toljubiv i surov. Kratko gostovanje u CZ-u**

Pročuo se pod okriljem voždovačkog klana, u vreme kad su ga predvodili Giška i Simenda. Može se slobodno reći da se rukovodio sasvim suprotnim načelima od svojih šefova. Bio je vrlo pohlepan, neumereno surov, sa povremenim sadističkim izlivima, i zlopamtilo. Osvetoljubiv, i za najmanje sitnice je isterivao svoje. Sujetan preko svake mere, ispisivao je jedinstvenu biografiju.

U obračunima sa protivnicima uglavnom je isturao "svoje klince": Kizu, Pecu, Jakšu, Bucka i Čandu. Te okršaje je uglavnom sam izazivao. Na Čiru Poštara pucao je samo zato što ovaj nije bio dovoljno ljubazan kada je tražio da mu plati kilogram heroína, koji mu je prethodno isporučio. Acu Jovovića, koji ga je pet godina ranije upucau u nogu - zbog maltretiranja njegovog brata Vanje - odveli su, po Skoletovom naređenju, u jedan beogradski restoran, i na živo mu kleštima povadili sve zube. Doduše, zbog tih Acinih hitaca iz krateža, Skole je vidno šepao.

Policija se u takvim situacijama uvek držala po strani, i ponašala se kao da nije ni obaveštena o tim drastičnim događajima. On je, kako su neki komentarisali, izgledao veoma nedoraslo i neinteligentno, a njegov mutni pogled bio je znak da upravo smišlja neku novu "akciju" ili osvetu.

U zatvor je dospao 1994. godine, zbog otimanja skupocenog automobila od vlasnika jedne kockarnice. Taj je, prema neformalnim pričama, imao bolje kontakte sa policijom, i zvanično im je prijavio Skoleta. Za takvu prijavu morala se imati dobra zaledina, ali i hrabrost. Skoletu su, tako, stavljene lisice na ruke.

Prvih petnaestak dana u CZ-u, Skole je proveo u strogoj izolaciji. Smešten je u samicu, a komandiri su upozoreni da je reč o "posebno opasnom licu" i da nipošto sa njim ne smeju kontaktirati van službenih ovlašćenja. Posle je prebačen na Odeljenje istrage u kolektivnu sobu, gde su, zbog "ugleda" iz civilstva, svi odmah "pristali na njegov autoritet".

Skole je u CZ-u proveo dva meseca, a u kolektivnoj sobi bukvalno je presedeo poluopružen na dugačkoj klupi, koju je prethodno primakao zidu. Sa nje je, kao sa nekakvog trona, izdavao naredjenja. Najveća njegova preokupacija bila je hrana. Stalno je nešto jeo, žvakao, mljackao. Dobijao je velike pake-te, i pride još ponešto dovlačio iz kantine. Bio je krupan, ali ne mišićav, već mastan. Nikakve vežbe u sobi ga nisu zanimale. Izlazio je u šetnju, ali uvek poslednji. I to mrzovoljno, kao da se ljuti što ga prekidaju u mljackanju.

Svoj neobuzdani apetit pravdao je tvrdnjama da je on, za-pravo, "najveći srpski gurman". Neki od zatvorskih šereta ispri-čali su mu da je Željko Ražnatović - Arkan, tokom svog borav-ka u CZ-u, sebi i svojim pajtašima priuštio gozbu nabavljajući pečeno prase! To je Skoleta veoma zaintrigiralo, pa je danima smišljao kako da nadvisi taj "podvig", da nadmaši Arkana. Na-pokon, sinula mu je ideja: pečeno jagnje je slasniji poduhvat!

Preko nekog "bliskog" komandira, odaslao je zapovest svo-jim sledbenicima da pokrenu "operaciju vruće jagnje". Čanda je zato požurio na Čuburu, u pečenjaru kod čuvenog Duleta Kineza, da naruči najveće i najsočnije jagnje. Jakša je dobio zadatak da ekspresno obezbedi pravo ovčije kiselo mleko sa Tare. Ceo plan je morao biti koordiniran prema unapred odre-đenoj satnici, jer se samo tako moglo sa sigurnošću računati da će "pouzdanim zatvorskim kanalima" jagnjetina stići na svo-je odredište. I to još - topla.

Sve je funkcionisalo savršeno. Čanda je vrelo jagnje, tek skinuto s ražnja, hitno prebacio sa Čubure u hotel "Srbija", ko-ji su neki od kriminalaca iz ovog klana inače zvali svojom "re-zidencijom". Već minut-dva docnije, tu je, u zatvorskoj uni-formi, pristigao i komandir Tajson, kome je bio poveren jedan

od najosetljivijih delova ovog plana. Trebalo je da on unese jagnje u CZ. Vrelo pečenje je brzo istranžirano, povadene su sve kosti, a meso upakovano u alu-folije. Pri tome se naročito vodilo računa da "anatomija" svakog paketa odgovara anato-miji Tajsona, koji je zamotuljke uredno slagao sebi oko struka i ispod pazuha. Plečke jagnjeta fino su se uklopile sa njegovim plečkama, but je gotovo savršeno "čučnuo" ispod pazuha. Je-dino nigde nije uspeo da smesti glavu, čak ni sebi između no-gu, pa su je, na kraju, ostavili sa strane. Valjanost pakovanja kontrolisao je jedan drugi, mršavi zatvorski komandir. Kada je taman sve složeno, iskrsnuo je problem: kako prikriti miris jag-njetine pred stražarima na ulazu u CZ, jer oni nisu bili uklju-čeni u dogovor. Mršavi se dosetio da odvoje jedan kilogram u posebnu kesu, koju će Tajson ležerno nositi u ruci, kao pokri-će za miris ako ga kolege usput budu nešto pitale.

Rečeno - učinjeno. Sve je proteklo glatko. Mršavi komandir je preko kapije "provukao" kiselo mleko "made in Tara". Kada su ova dvojica stigli u Skoletovu sobu, on je od sreće počeo divljački da skače i da vadi pakete mesa ispod Tajsonove blu-ze. Gozba je bila kompletna i sasvim nesvakidašnja. Ipak, naj-vажnije je bilo što se sada moglo pričati po gradu da je nad-mašen Arkanov poduhvat sa prasetinom.

Osim ove "detinjarije", Skole je imao još neke klinačke ga-fove, a najupečatljivija je bila panika koju je dizao kad god bi se makar i malo prehladio. Bilo je dovoljno samo da mu se za-puši nos, ili da zakija nekoliko puta, pa da počne da stenje, da se previja, kuka i zapomaže kako je teško bolestan, i da traži hitan odlazak lekaru. U takvim situacijama, bio je spreman da komandirima plati bilo koju cenu, samo da mu iz apoteke do-nesu kapi za nos i tablu aspirina.

Krajem 2001. godine, nije stradao ni od kakve kijavice, već od kiše metaka, koja ga je sustigla posle višerasovne gangster-ske jurnjave automobilima po Ceraku i Vidikovcu. Bezuspešno je pokušao da umakne onima sa kojima je imao nerašči-šćene račune.

Sredoje Šljukić - Šljuka OVERENO PETLJANJE S POLICIJOM

Kratežom "potkratio" svog šefa, pa samostalno krenuo u "posao". Kad mu je presuđeno, skinuli ga pripadnici zemunskog klana

Iako se govorilo da je jedan od najvećih reketaša i otimača u Beogradu, iza zatvorskih rešetaka boravio je samo dva puta. I oba puta, vrlo kratko. Upravo zbog toga je i vladalo uverenje da je on jedan od kriminalaca bliskih saradnika Udbe. U čaršijskim pričama govorilo se da ga štiti jedan visoki Miloševićev funkcioner, zbog sentimentalne veze sa njegovom majkom.

Prvi put je zatvoren 1988. godine, zbog toga što je tadašnjeg šefa svog zvezdarskog klana Kačara, "kratežom" upucao u noge. Njih dvojica su otišli u Bulevar kralja Aleksandra, da pakuje "pazar" u radnjama koje su reketirali. Zbog neke sitne čarke, Šljuka je istrkao "kratež", koji je krio ispod jakne (a nosili su ga radi "ubeđivanja" neposlušnih vlasnika radnji), i otpozadi pucao Kačaru u noge. Njemu je zbog toga amputirana jedna noga do kolena. Ostao je teški invalid, i ljuti protivnik Sredoja Šljukića.

U CZ-u Šljuka je, zbog ovog dela, proveo nepunih mesec dana. Većina njegovih tadašnjih sobnih kolega bila je iznenađena njegovom galantnošću u kupovanju svakojakih namirnica u zatvorskoj kantini, s obzirom na to da je u gradu važio za velikog ciciju. Ipak, većini je bilo jasno da je ovde reč samo o Šljukinom lukavstvu, i da tom galantnošću zapravo kupuje vlastitu sigurnost, a donekle i poslušnost "saplemenika" iza zatvorskih rešetaka. On je inače bio veoma plašljiv čovek, a posle pucanja u svog dojučerašnjeg šefa, bukvalno je postao paranoičan.

Za Šljukinu ozbiljnu zabrinutost stvarno su postojali razlozi. Kačar je, posle skoro dvogodišnjeg oporavka, sa štakama pod rukama i "zoljom" na ramenu, krenuo da mu se sveti. Nekoliko puta mu je pravio sačekuše. Jednom je "zoljom" pucao na diskoteku "Taš", koju je ovaj tek bio zakupio. Drugi put ga je na Zvezdari, takođe sa "zoljom" na ramenu, presreo, dok se vozio svojim "poršeom", ali je Šljuka iskočio iz auta i pobegao kroz Zvezdarsku šumu.

Trebalo je da prođe nekoliko godina pa da Šljuka uspe da organizuje efikasnu likvidaciju svog progonitelja. Kačaru su u kuću upali "Šljukini momci", pritisli ga jastukom preko glave i ispraznili čitav šaržer iz pištolja s prigušivačem. Nastupio je, zatim, period kratkog olakšanja za Šljuku. Ipak, ubrzo su se na njega ostrvili "neki novi klinci iz komšiluka": Mali Bane i Nemanja Ristić su u teretani kod Adžima pucali na njega iz dva pištolja. Spasio ga je dvostruki pancir.

Šljuka je po drugi put priveden u CZ 1993. godine, zbog reketiranja i otimanja automobila. Ni ovog puta nije ostao u pritvoru duže od mesec dana. Nije pokazivao nimalo zabrinutosti, jer je očigledno znao da će se moćni prijatelj i "služba" potruditi da se brzo nađe na slobodi. Tako je i bilo. U pritvoru nije ni imao priliku da se nečim iskaže; došao pa otišao.

Svoju kriminalnu biografiju ispisivao je raznim delima sve do 2002. godine. Presuđeno mu je na Novom Beogradu, kod "Centra Sava", kada se ispred njegovog "audija" A8 isprečio sivi "audi", iz kojeg ga je zasula kiša metaka. Preminuo je na putu do bolnice.

U izveštaju sa uvida, u rubrici "izvršio", upisana su NN-lica. Javna je tajna bila da je taj sivi "audi" pripadao "zemunskom klanu".

Kristijan Golubović KAPITALAC RASTEREĆEN SMRTI

Najavio karijeru svojim pravilom: "Sklanjajte se - da ne uklanjam!" Nadmašio uzor - Ljubu Zemunca. Prijatelj s Legijom. U Beogradu ponovo, kad se "bara s krokodilima" pročistila

On je pripadnik mlađe garde beogradskih kriminalaca. Smatra se najžešćim sledbenikom Ljube Zemunca. Ljuba mu je, kako je sam voleo da naglašava, bio i ostao jedini idol.

U Centralni zatvor najpre je dospao kao maloletnik, 1984. godine, zbog ranjavanja policajca pozornika, koji je pokušao da ga spreči u reketiranju lokalnih piljarnica. Pobegao je i sakrio se kod prijatelja, gde ga je ipak "namirisala" policijska potera. Policajci su onda provalili u stan u prizemlju, ali Kristijan je preko terase pobegao u park. Pripucali su na njega, a on je na tridesetak metara od njih stao i prkosio im, šetajući levo-desno, ne želeći da dalje beži. Tada je nastala legenda o tome da ga "neće metak".

Ovoj poteri je ipak umakao, ali su ga ti isti policajci uhapsili već nekoliko dana kasnije u stanu roditelja. U to vreme, u CZ-u, najviše maloletnika bilo je sa Voždovca: Saša, Zoran i Ruki, zatim Aca Marinčić, Aleksandar Brožićević - Broža, Mali Dule...

Odmah po dolasku na maloletničko odeljenje, videlo se da je Kristijan rođeni vođa. S lakoćom je uspostavljao kontrolu nad drugima. Posle tri meseca, prebačen je u popravni dom u Nišu, koji je poluotvorenog tipa, a ne u dom u Kruševcu, jer je kao olakšavajuća okolnost uvaženo to što mu je ovo bilo prvo kršenje zakona.

Ubrzo posle izlaska, organizovao je svoju grupu, pod čijim okriljem su bili Pirke, Aca Marinčić, Ramke i Andrija. Sa njima

je činio razna sitnija krivična dela, uglavnom krađe motora kojima su se neko vreme vozili, a onda ih ostavljali negde u gradu. Godine 1985. njih četvorica su ukradenim motorima došli do hotela "Mažestik", i to u času kada je bio pun osvedočenih i poznatih kriminalaca. Kristijan je utrčao unutra i, iz čista mira, iz krateža ispalio dva patrona u plafon. Njegovi kompanjoni držali su pištolje u rukama. U prepunom hotelskom restoranu nastala je opšta panika. Svi su po njegovom naređenju poлегali na pod. Kristijan im se samo predstavio, tek da ga zapamte, a onda su munjevito odjurili, onako kako su i došli. Pričalo se da je tada na podu ležao i neprikosnoveni Arkan. I ne samo on.

Odmah potom, Kristijan i njegovi pajtosi su otišli do poznatog kluba "Paladijum", čiji je vlasnik tada bio već proslavljeni kriminalac Slavko Mijović. Kristijan ga je, takođe bez ikakvog posebnog povoda, iz onog istog krateža ranio u nogu. Tek da se predstavi. Potom se neko vreme skrivao u Zemunu, a onda je pobegao u Nemačku, dok su njegovi saučesnici u ovoj pucnjavi uhapšeni i osuđeni.

Bilo je više nego jasno da Kristijan ovakvim "predstavljanjem" želi da najavi sebe kao novog i neprikosnovenog, te da nikog neće uvažavati iznad sebe. A da se nikoga ne boji, poručivao je i time što nije ubijao, već samo opominjao skretanjem pažnje na sebe. Kao da je hteo da poruči - ne bojim vas se, neću vas uklanjati, ali mi se sklanjajte s puta!

Pričalo se, zatim, da je Kristijan uhapšen u Nemačkoj u pokušaju pljačke kockarnice, i osuđen na tri godine robije. Po isteku kazne, zbog raspisane poternice u Jugoslaviji, 1993. godine isporučen je našim vlastima. Prilikom "dočeka", palo je u oči da je u Nemačku otišao izrazito mršav, a otuda se vratio bukvalno kao džin: ogroman i nabildovan.

Stražari u CZ-u podozrivo su zagledali ko je taj mišićavi gorostas. Prepoznali su ga po karakterističnom deformisanom nosu. Komandir Joca se pozdravio s njim, i pitao ga da li može da uradi sto sklekova, kad je već tako mišićav. Kristijan se

odmah bacio na pod i za dva minuta uradio stotinu sklekova. Potom je tražio da im ovaj uključi ventilaciju u sobi, radi malo svežeg vazduha.

Već petnaestak minuta kasnije, po vratima njihove sobe odjeknula je lupnjava. Komandir Joca je otvorio, a pred vratima ga je sačekao Dragan Vujačić - Žabac, kum tada već pokojnog Giške, pokazujući šaku punu svojih zuba. Tražio je da ga odvede lekaru. Usput je ispričao da ga, navodno, nije napao Kristijan, već Aleksandar Perin - Kinez i "još neki koje nije video, jer im je bio okrenut leđima". Molio je komandira da nikome ne kaže da je bilo koga pominjao, da ne bi ispalo da je cinkaroš. Bilo je očigledno da se Žabac plašio da prijavi Kristijana.

Kasnije, kada je sve prijavljeno dežurnom nadzorniku, Žabac je promenio priču i rekao da je to, kobajagi, bila tuča "na ferku" sa Kinezom, što su svojim iskazima potkrepili i ostali iz sobe. I tu je, službeno, stavljena tačka.

Razlog sukoba Kristijana i Žapca bili su raniji, neraščišćeni računi. Kristijan, naime, iako i sam sa Voždovca, nije podnosio nikoga iz voždovačkog klana Gorana Majmuna, kojem je Žabac pripadao. Osim toga, za Žapca se pričalo da je od svog kuma Giške navodno dobio na čuvanje zlato u vrednosti od preko sto hiljada nemačkih maraka, koje je kasnije, kad je ovaj poginuo, založio za kupovinu narkotika i koječega drugoga. Kristijan je zato smatrao da je pravedno da baš on primereno kazni Žapca. Da bi se izbegle nove tuče, Žabac je već istog dana prebačen u drugu ćeliju.

Kristijan je, kao sobni starešina, uveo u sobi red i disciplinu po uzoru na Ljubu Zemunca, za čijeg se vernog sledbenika javno proglašavao. Higijena u sobi bila je besprekorna, pušenje smanjeno na najmanju moguću meru. Sve sobne kolege je terao da neprestano rade sklekove i trbušnjake, i da piju mleko. Nikakvih problema više nije bilo u toj sobi, jer je on apsolutno sve kontrolisao. Po tome i jeste bio dobra kopija Ljube Zemunca.

Na šetnju su morali da izlaze svi. Niko nije mogao da od toga traži bilo kakvu poštedu. Dok je trajala šetnja, vrata njihove sobe su ostajala otvorena, kako bi se dobro provetrilo. Kristijan je govorio da sami sebi moraju da stvore uslove za zdrav život, da su stalne vežbe neophodne kako bi uvek bili u dobroj kondiciji. Naglašavao im je da se ne smeju prepustiti pasivnosti - "jer će ih onda pojesti zatvorski zidovi".

"Život je borba sa zidovima" - bila je njegova glavna maksima. Kada mu je, posle dugog vremena, konačno zakazano suđenje za onu pucnjavu u Mažestiku, određena su dvojica fizički jačih komandira, Smeško i Smederevac, da ga prate u Peti opštinski sud. Pošto je ranije bio sklon bekstvu, ova dvojica su ga čvrsto vezali lancima i katancima.

U sudnici su u velikoj sali zatekli publiku od pedesetak sve poznatih kriminalaca. Tu su, uglavnom, bili Novobeograđani i Zemunci. Kada je sudija, posle nekih sat vremena, odredio kraću pauzu, komandiri su prišli da ga ponovo vežu. Kao po komandi, nastupila je opšta gužva. Kriminalci iz publike odgurnuli su komandire u stranu, napravili živi zid, i Kristijanu omogućili da iskoči kroz prozor. Pošto je zgrada tog suda pravljena kaskadno, Kristijan je sa drugog sprata skočio na prvi, a potom na prizemlje. Iako je tom prilikom povredio članak na nozi, uspeo je da hramljući ude u već pripremljeni automobil, i nestane u nepoznatom pravcu. Pričalo se da je odmah sklonjen u Erdut, na oporavak kod Arkana, gde je bio kamp njegove paravojne formacije. U Erdut su zalazili mnogi, ali ga tamo nikad niko nije video.

Dva meseca kasnije, u CZ su ga dovela dvojica inspektora Državne bezbednosti, ali ne u pritvor, već na prijemno odeljenje - da bi se razdužio! Šta se u međuvremenu desilo, čime je Kristijan odužio svoju krivicu, niko nije znao.

Ta dvojica inspektora su zaprepašćenim zatvorskim stražarima samo nemušto objasnili da je krivični postupak protiv Kristijana Golubovića - obustavljen! Kad-tad, i taj deo njegove biografije biće dopisan. Kao i neobjašnjiv odnos sa Arkanom.

Kristijan se potom obreo u zatvoru u Grčkoj. Prema čaršijskim pričama, tamo je dospao u vreme kada se Arkan razveo od tadašnje supruge Natalije, koja se sa decom preselila u Grčku. Kristijan je navodno trebao da bude njihovo glavno obezbeđenje. Međutim, uhapšen je pod optužbom da je organizator kriminalne grupe koja je harala po Atini, a kod nje ga je, tom prilikom, zaplenjena ukradena roba u vrednosti od preko milion maraka.

Dok je Golubović robijao u grčkom kazamatu, gužva u beogradskom podzemlju je počela da se raščišćava neobjašnjivom serijom likvidacija svih viđenijih kriminalaca. "Mala bara puna krokodila" gotovo potpuno je pročišćena, kada se on, početkom 2004. godine, pojavio na slobodi. Saznalo se tada da je, kako je sam ispričao, "iza rešetaka" proveo 11 godina, što u našim i nemačkim, a najviše u grčkim zatvorima. Tamo je odležao sedam godina, a onda su ga, krajem 2002. godine, zatražili iz Beograda zbog starih dugova. Posle duže procedure, isporučen je u CZ, gde je odležao 14 meseci stare kazne.

Kao potpuna senzacija, odjeknula je njegova ispovest i priznanje da je bio vrlo blizak prijatelj i pajtos sa već godinu dana "državnim neprijateljem broj jedan", Miloradom Lukovićem Legijom. Drugovali su, kaže, u vreme kada su obojica bili početnici, i kad je Luković bio poznat kao Cema, a ne Legija. To je došlo kasnije, kada je svaki imao svoj vlastiti put. Legija se vinuo munjevitom karijerom u prvog specijalca Srbije, da bi posle nerazjašnjene uloge u obaranju Miloševićeve i uspostavljanju nove vlasti, ubrzo bio proglašen za neposlušnog, i odstranjen iz službe. Potom je ubijen premijer Srbije Zoran Đinđić, a Legija je označen kao organizator atentata. Međutim, umakao je, kao i još neki iz tzv. Zemunskog klana koji se tere ti za izvođenje atentata.

Onima koji su pohvatani, početkom 2004. godine otpočelo je suđenje. U tom času, pojavljuje se na slobodi Kristijan i, bez zazora, lansira priču o prijateljstvu sa Legijom. Ona je istovremeno dobila i potvrdu, kada se, početkom marta, pojavio na sahrani Legijinog oca. Bio je u centru pažnje, okružen četom svojih

PDF Eraser Free

momaka. Prethodno je policiji objasnio da ne treba da im smeta što će se pojavljivati okružen masom ljudi. Samo tako, rekao je, može da sačuva goli život. Objasnio je i zašto: "Ja sam jedini preživeli veliki autoritet beogradskog podzemlja. Kapitalac kojeg hoće da skine svaki napaljeni klinac. Ja sam trofej!"

Istovremeno je poručio da sada, sa 34 godine, želi da se posveti "porodici, mirnom životu i napornom, legalnom radu". Ima, rekao je, zlatnog sina, i namerava da ima još četvoro dece, svejedno da li od jedne iste, ili više žena.

A što se posla tiče, poručio je da već ima jaku ekipu s kojom kreće u ozbiljan biznis, na "pravljenje novca". Rekao je i kakav će u tome biti: "U poslovnim akcijama mogu zaista grozno da izgledam, ali tu se znaju pravila."

Na samo njemu svojstven način, rezimirao je svoju dosadašnjost: "Dodirnuo sam i vrh i dno života, u svim pravcima. Više ne može da mi se dogodi ništa ružno, sem klasične smrti. S te strane sam sasvim rasterećen."

SADRŽAJ

RADNO MESTO ZATVOR, ALATKA - PALICA	5
KUĆA ZA SMEKŠAVANJE OKRUTNIH	9
BATINE I SILA IZNAD SVAKOGA	13
PRVI ZATVORSKI KORACI	29
KOMANDIRE, NE DAJ ME!	33
PATENTIRAO SAMOPOVREĐIVANJE	39
OTPISAO ŽIVOT ZBOG GRAMA HEROINA	43
NALETEO NA POLICIJSKU "OVCU"	47
KLOŠARSKI AS, UBICA IZ KONTEJNERA	51
SPECIJALISTA ZA SOBNU TORTURU	57
REDAR SA PETOŽILNIM PENDREKOM	63
AUTORITET IZGRAĐEN POD PENDRECIMA	71
DŽEPAROŠ I SECIKOŽA IZ KOMŠILUKA	77
JEDINSTVEN KRALJ ŠTAJGERKI	79
DOAJEN ZATVORSKIH DROGERAŠA	83
BATINAŠ PONIŽEN ZBOG STRAŽARA	89
POLJUBAC SMRTI ZA PRVOG SIDAŠA	93

TIRANIN SA SAMOUBILAČKIM NAGONOM	99
ZALUTAO MEĐU KRIMINALCE	103
SULUDA KOPIJA MAFIJAŠKOG ASA	107
OSVETA STIGLA U "JAGUARU"	111
SUMNJIV STATUS VRSNIH KRIMINALACA	115
KARIJERE ZAPEČAČENE U "SRPSKOJ GARDI"	119
KOBNI PUCNJI U ARKANOV PORTRET	125
NEOBJAŠNJIVA REPUTACIJA VOĐE	131
KAVGADŽIJI UZVRATIO METKOM	133
PODVUKAO CRTU U SOBI ZA PLAKANJE	137
SAMOTNJAK PREDODREĐEN ZA NASILNIKA	143
RAZORNE RUKE OBUZDANE U SAMICI	149
NIJE SE PROSLAVIO "SKIDANJEM" ZEMUNCA	153
NEDOKUČIV TAJANSTVENI OSVETNIK	157
TUĐOM RUKOM NAMIRIVAO RAČUNE	163
OVERENO PETLJANJE S POLICIJOM	167
KAPITALAC RASTEREĆEN SMRTI	169